

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

K. A. TUCKER

ON
KÜÇÜK
NEFES

ON KÜÇÜK NEFES

Sadece nefes al Kacey. On küçük nefes. İçinde Tut. Hisset. Sev.

Dört sene önce arabalarına sarhoş bir sürücünün çarpması sonucu annesiyle babasını, erkek arkadaşını ve en yakın dostunu kaybeden Kacey Cleary'nin hayatı yerle bir olmuştu.

Hâlâ kaza anında arabanın içinde sıkıştığını ve annesinin son kez nefes alışını duyduğunu hatırlayan Kacey, geçmişini geride bırakmak istiyordu. İki otobüs bileti alarak on beş yaşındaki kız kardeşi Livie ile hayatlarına yeniden başlamak üzere Michigan'dan kaçıp Miami'ye gelmişlerdi. İlk başlarda geçim sıkıntısı çektikleri hâlde Kacey endişeli değildi. Her şeyin üstesinden gelebileceğini düşünüyordu. Tek istisna, 1D dairesindeki gizemli komşularıydı. Alev alev yanan mavi gözleriyle, derin gamzeleriyle ve kusursuz bedeniyle Trent Emerson, iyi çocuk ve kötü adam arasındaki karşı koyulmaz çizgiyi temsil ediyordu. Trajik geçmişi yüzünden katı bir mizaca sahip olan Kacey, herkesi kendinden uzak tutmaya kararlı olsa da ikisi arasındaki karşılıklı çekim dayanılmazdı. Trent ise Kacey'nin herkese kapattığı kalbine girmek için her şeyi yapabiliyordu... Her ikisinin dünyasını paramparça edecek müthiş bir sırrı açıklaması gerekse bile.

"Dokunaklı, enfes bir hikâye. Güldüm, ağladım, kendimden geçtim ve kendi on küçük nefesimi aldım." Cora Carmack, İlk Defa adlı romanın yazarı

K.A. Tucker ilk kitabını, okuduğu ilkokuldaki kütüphaneci ile bir kutu pastel boyanın yardımıyla yayınladı. Kitaplara doyamayan ve fantezilerden genç kız kitaplarına kadar her şeyi ayırt etmeden okuduğu için de tek bir tarza kesinlikle bağlı kalmayan bir okuyucu. Kocas, iki dünyalar güzeli kızı ve birçok dört ayaklı yaratıkla birlikte Toronto'nun dışındaki hoş ve ufak bir kasabada yaşıyor.

₺16

ISBN: 978-605-5002-05-3

ON KÜÇÜK NEFES

K.A. Tucker

Turkish Language Translation Copyright © 2014 by Hyperion, an imprint of KRP Yayıncılık Ltd.
Ten Tiny Breaths, Copyright © 2012 by K. A. Tucker. All Rights Reserved.

Published by arrangement with the original publisher, Atria Books,
a division of Simon and Schuster, Inc.

Hyperion - 25
Romantik - 7

ISBN: 978-605-5002-05-3

İlk Baskı: Ekim 2014

Editör
Öykü Özer

Çeviren
Belgin Selen Haktanır

Kapak Görseli
Elena Kalis

Kapak Uygulama
Vural Kinayman

Yayına Hazırlayan
Ali Bulut

KRP Yayıncılık Matbaacılık Ltd. Şti.

email: info@krpyayincilik.com

Tel/Faks: +90312 213 44 04

Mustafa Kemal Mh. 2146. Sk. No:14

Demirler Atlas Plaza Daire:13 Çankaya Ankara / Türkiye

Baskı

Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.

Tel: +90212 422 79 29

B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Sitesi

10. Cadde No:15

Beylikdüzü - İstanbul

HYPERION © Bir KRP Yayıncılık Markasıdır.

Yayın Hakları

© KRP Yayıncılık Matbaacılık Ltd. Şti.

Bu eserin bütün hakları saklıdır.

Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

www.krpyayincilik.com

  /hyperionkitap

ON KÜÇÜK NEFES

K. A. TUCKER

ÇEVİREN
Belgin Selen Haktanır

Lisa'ya ve Sadie'ye
Melekleriniz sizi daima korusun

Paul'e
Daimî desteğin için

Heather Self'e
Dünyadaki tüm mor ve yeşil tüyler için

ÖNSÖZ

“Sadece nefes al,” derdi annem. “On küçük nefes... İçinde tut. Hisset. Sev.” Öfkeyle çığlık atıp ayaklarımı yere vurduğum, bıkkınlıkla gözlerimi açtığım veya endişeden betimin benzimin attığı her sefer, sakın sakın bu sözleri söylerdi. İstisnasız her seferinde. Hiçbir sözcüğü değıştirmezdı. Lanet mantrayı alnına dövme bile yaptırabilirdi. “Bunun hiçbir anlamı yok!” diye bağıırırdım. Asla anlamamıştım. Küçücük bir nefes ne işe yarardı ki? Neden derin bir nefes değildi? Neden on tane olması gerekiyordu? Neden beş ya da yirmi değildi? Çığlık atardım, annemse her zamanki gibi hafifçe gülümserdi. O zamanlar, bunu neden yaptığını hiç anlamazdım.

Ama şimdi anlıyorum.

birinci aşama

KEYİFLİ BİR UYUŞUKLUK

BİR

Hafif bir hırıltı... Kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyordum. Başka bir şey de duyamıyordum. Ağzımın kısırdadığına, onlara seslendiğime emindim... Anne? Baba?... Ama sesimi duyamıyordum. Daha da kötüsü, onların sesi de bana ulaşmıyordu. Başımı sağa çevirince, Jenny'nin silüetini gördüm: Kolları ve bacakları tuhaf ve şekilsizdi; bana yaslanmıştı. Karşı tarafındaki araba kapısı, olması gerektiğinden daha yakındı. Jenny? diye seslendiğime emindim. Yanıt vermedi. Soluma bakınca, sadece karanlığı gördüm. Etraf Billy'yi göremeyeceğim kadar karanlıktı ama orada olduğunu biliyordum, çünkü elini hissedebiliyordum. İri ve güçlü elinin parmakları benimkilere geçmişti. Ama hareket etmiyordu... Elini sıkmaya çalıştım ama kaslarımı esnetemiyordum. Başımı çevirmekten ve kalbimin bir örs gibi, bana sonsuzlukmuş gibi gelen süre boyunca göğüs kafesime çarpığını dinlemekten başka bir şey yapmıyordum.

Cılız ışıklar... Sesler...

Onları görüyordum. Seslerini duyuyordum. Arabanın etrafına gelmiş, bize yaklaşmışlardı. Çılgık atmak için ağzımı açtım ama bunu yapacak gücü bulamadım. Sesler yükseldi, ışık parlaklaştı. Hırıltılı bir nefes sesi tüylerimi diken diken etti. Birisi son nefesini vermemek için direniyordu âdeta.

Birisi sahne ışıklarının şalterlerini indiriyormuş gibi "tak, tak, tak"

diye sesler duydum; birden, tüm açılardan içeriye ışık doldu ve arabayı, göz kamaştırıcı bir parlaklık kapladı.

Ön cam parçalanmıştı.

Arabanın kaportası eğilmişti. Koyu renkli lekeler vardı. Orada burada sıvı birikintileri görüyordum.

Kan. Her yer kan içindeydi.

Ansızın, her şey gözden kayboldu ve geriye doğru düştüğümü, buz gibi bir suya çarpıp daha da karanlığa daldığımı, bir okyanusun ağırlığı beni tamamıyla yutarken hız kazandığımı hissettim. Nefes almak için ağzımı açtım. Buz gibi su, bir anda ciğerlerime ve içime doldu. Göğsümdeki baskı dayanılacak gibi değildi. Ciğerlerim patlamak üzereydi. Nefes alamıyordum... Nefes alamıyordum. Küçücük nefesler, diyordu annem ama yapamıyordum. Tek bir nefes bile çeke-miyordum içime. Bedenim sarsılmaya başladı... Sarsıldı... Sarsıldı...

“Uyan, tatlım.”

Gözlerimi açınca, karşımda rengi solmuş bir koltuk başı gördüm. Nerede olduğumu anlamam, kalp atışlarımı yavaşlatmam biraz vakit aldı.

“Çaresizlik içinde nefes almaya çalışıyordun,” dedi ses.

Başımı çevirince, kırış kırış suratında endişeli bir ifadeyle bana bakan, eğri büğrü yaşlı parmaklarını omzuma dayamış bir kadın gördüm. Kadının dokunuşuna ani bir tepki vermemek için, dizlerimi göğsüme çektim.

Kadın, tatlı bir gülümsemeyle elini geri çekti. “Özür dilerim, canım. Uyanman gerektiğini düşündüm sadece.”

Yutkundum ve çatlak bir sesle, “Teşekkür ederim,” diyebildim.

Kadın başını sallayıp otobüsteki yerine oturmak için uzaklaştı. “Kâbus görüyordun galiba,” dedi.

“Evet,” dedim, her zamanki sakın ve tok sesimle. “Uyanmak için can atıyordum.”

“Geldik.” Livie’nin kolunu hafifçe çektişirdim. Bir şeyler homurdanıp başını cama dayadı. O şekilde nasıl uyuyabildiğini bilemiyordum ama ciddi ciddi uykuya dalmıştı ve son altı saattir de hafif

hafif horluyordu. Çenesinden aşağı kurumuş, çatlamış bir tükürük çizgisi uzanıyordu. *Süper çekiciydi.* “Livie,” dedim bir parça sabırsızlıkla. Otobüsten inmeliydim. Hem de hemen.

Koluyla beni ittirip, “Beni rahatsız etme, uyuyorum” der gibi alt dudağını sarkıttı. “Olivia Cleary!” diye bağırdığımda yolcular, başlarının üstündeki eşyalarını almak üzere ayağa kalkmışlardı. “Haydi. Aklımı yitirmeden inmem gerek!” Bağırmak istememiştim ama elimde değildi. Kapalı alanlarda bunalıyordum. O kahrolası otobüste yirmi iki saat geçirdikten sonra neredeyse acil servise gidecek hâle gelmiştim. Pencereden aşağı bile atlayabilirdim.

Livie nihayet ne dediğimi fark etti. Gözlerini kırıştıtarak açtı ve mahmur mavi gözleriyle bir iki saniye Miami otobüs garına baktı. “Vardık mı?” dedi esneyerek. Doğrulup gerindi ve etrafına bakındı. “Aaa, bak! Bir palmiye!”

O sırada ayakta, sırt çantalarımızı hazırlıyordum.

“Yaşasın, palmiyeler! Haydi, gidelim. Michigan’a bir gün süren bir yolculuk yapmak istemiyorsan gidelim artık.”

Bunu duyunca harekete geçti. Otobüsten indiğimizde sürücü, bagaj bölümünden valizleri çoktan çıkarmıştı. Hemen parlak pembe renkli valizlerimizi gördüm. Hayatımızı, sahip olduğumuz her şeyi birer valize sığdırmayı başarmıştık. Raymond enişteyle Darla teyze’nin evinden telaşla ayrılırken yanımıza sadece birer valiz alabilmiştik. Tek kolumu kız kardeşimin omzuna atıp ona yandan sarılırken önemli olmadığını düşünüyordum. Birlikteydik. Önemli olan tek şey de buydu.

“Cehennem gibi sıcak!” diye bağırdı Livie. Sırtımdan terler aktığını hissettim. Sabahın ilerleyen saatleriydi ve güneş çoktan gökten üstümüze bir alev topu gibi yansıyor. Grand Rapids’den ayrıldığımız sıradaki serin sonbahar havasından çok farklıydı. Livie, kırmızı kapüşonunu kafasına çekti ve dışarıda ona seslenen kaykaylı bir grup gence baktı.

“Şimdiden, erkekleri mi tavlamaya başladın, Livie?” dedim dalga geçerek.

Beton bir sütunun ardına geçip kendisini biraz olsun gözlerden

uzak tutmaya çalışırken yanakları kızardı.

“Bir bukalemun olmadığını biliyorsun, değil mi? Ayy... Kırmızı gömlekli olan buraya doğru geliyor.” Başımı çevirip merakla gençlere baktım.

Livie şaka yaptığımı fark edene dek, gözleri dehşetle irileşti. “Kes sesini, Kacey!” diye fısıldayıp omzuma vurdu. Livie, hiçbir erkeğin ona ilgi göstermesine tahammül edemezdi ve son bir senedir çok güzel bir kıza dönüşmüş olması bu durumu daha da zorlaştırıyordu.

Kazağını çekiştirişini izlerken sııttım. Ne kadar güzel olduğunun farkında bile değildi. Onu koruyan kişi ben olacaksam, bunu umursamayabilirdim. “Hiçbir şeyin farkına varma, Livie. Mesela, önümüzdeki beş sene boyunca erkeklerle ilgilenmezsen, hayatım çok kolaylaşır.”

Gözlerini devirdi. “Peki, *Bayan Sports Illustrated**.”

“Hah!” İşin aslı, gruptaki şapşallardan birkaçı muhtemelen bana bakıyordu. İki sene boyunca sıkı bir biçimde kickboks yapmak bedenimi taş gibi yapmıştı. Buna bir de koyu kestane saçlar ve açık mavi renkli gözler eklenince, istemediğim kadar ilgi çekiyordum. Livie de benim on beş yaşındaki versiyonumdu. Tıpkı benimki gibi açık mavi gözleri, ince ve düzgün bir burnu ve açık renkli İrlanda teni vardı. Aramızdaki tek ve en büyük farksa saç rengimizdi. Saçlarımızı havluyla sarsak, ikiz olduğumuzu düşünebilirdiniz. Livie parlak siyah renkli saçlarını annemizden almıştı. Ben ondan beş yaş büyük olduğum hâlde, benden dört santim uzundu.

Evet, kıt akıllı birisi bile bize baktığında, kardeş olduğumuzu anlayabilirdi. Ama benzerliklerimiz orada sona eriyordu. Livie bir melekti. Çocuklar ağladığında gözleri dolar, birisi ona çarptığında özür diler ve yoksullara yemek dağıtılan yerlerde ve kütüphanelerde gönüllü çalışırdı. İnsanlar aptalca şeyler yaptıklarında, onlar için mazeretler uydururdu. Araba kullanacak kadar büyük olsa, çekirgeleri ezmek için frene basardı. Bense... Ben Livie değildim. Bir

* Çevirenin Notu: Bir Amerikan spor dergisi.

zamanlar belki de onun gibiydim ama artık değildim. Ben bir gök gürültüsüysem, Livie bulutların arasında parıldayan gün ışığı gibiydi.

“Kacey!” Arkama bakınca, Livie’nin bir taksinin kapısını açmış, kaşlarını yukarı kaldırarak beni beklediğini fark ettim. Yanımızdaki kısıtlı parayla bir taksiye binmemiz imkânsızdı.

“Çöplerde yiyecek aramanın eskisi kadar keyifli olmadığını duydum,” dedim.

Livie taksinin kapısını kapatıp suratını ekşitti. “Bir otobüs daha.” Bıkkınlıkla valizini kaldırıma çekti.

“Cidden mi? Miami’ye varalı daha beş dakika oldu. Şimdiden tavrı yapmaya mı başlayacaksın? Cüzdanımda bizi sadece Pazar gününe dek idare edecek kadar para var,” dedim. Görsün diye cüzdanımı açıp gösterdim.

“Kusura bakma, Kacey. Haklısın. Daha kendime gelemedim.”

İçimi çektim ve anında, ona çıkıştığım için kendimi kötü hissettim. Livie’nin ruhunda tavra falan yer yoktu. Tabii, arada sırada didişiyorduk ama bunun sorumlusu her zaman bendim ve bunun farkındaydım. Livie iyi bir çocuktü. Her zaman da öyle olmuştu. Açık sözlü ve yumuşak huyluydu. Annemle babamın ona hiçbir şeyi ikinci kez söylemesine gerek kalmazdı; öldüklerinde, annemin kız kardeşi bizi yanına almıştı ve Livie daha da iyi bir çocuk olmuştu. Bense tam aksi istikamete yönelmiştim. Hem de geri dönüşü olmayan bir biçimde.

“Gel, şuradan gidelim.” Koluna girip onu kendime çektim ve üstünde adresin yazılı olduğu katlı kâğıdı açtım. Otobüs garının danışmasına gittik. Cam bölmenin ardındaki yaşlıca adamla âdeta sessiz sinema oynayarak uzun ve bıkkınlık verici bir konuşma yaptıktan ve bir şehir haritasının üstünde daire içine alınmış üç aktarma noktasını belirledikten sonra bir belediye otobüsüne atladık ve Alaska’ya doğru gitmediğimizi umduk.

Yine oturduğuma sevinmişim, çünkü yorgunluktan bitmiş tükenmiş hâldeydim. Uzun bir yolculuk yaptığımız otobüste sadece yirmi dakika kestirmek haricinde otuz altı saat boyunca hiç

uyumamıştım. Hiç konuşmadan yola devam etmeyi isterdim ama Livie'nin kucağındaki kıpır kıpır elleri dikkatimi dağıtmıştı. "Ne oldu, Livie?"

Tereddütle kaşlarını çattı.

"Livie..."

"Sence Darla teyze polisi aramış mıdır?"

Uzanıp dizini sıktım. "Merak etme. Sorun çıkmayacak. Bizi bulamazlar. Bulsalar bile, polise neler olduğunu anlatırız."

"Ama o bir şey *yapmadı*, Kacey. Büyük bir ihtimalle, yanlış odaya girecek kadar sarhoştur."

Dik dik ona baktım. "Bir şey yapmadı mı? O yaşlı adamın iğrenç ereksiyonunun bacağına dayandığını unuttun galiba?"

Livie kusacakmış gibi suratını buruşturdu.

"Hiçbir şey yapmadı, çünkü sen fişek gibi fırlayıp odama geldin. Sakın o hergeleyi savunmaya kalkışma." Raymond eniştenin son bir senedir serpilip güzelleşen Livie'ye nasıl baktığını görmüştüm. Tatlı, masum Livie. O adam odama bir adım dahi atsa, apış arasına tekme yedi; bunu gayet iyi biliyordu. Ama Livie...

"Umarım bizi bulup geri götürmezler."

"Hayır," der gibi başımı salladım. "Öyle bir şey olmayacak. Artık senden ben sorumluyum ve aptal yasal belgeler umurumda değil. Yanımdan ayrılmayacaksın. Hem Darla teyze Miami'den nefret eder, unuttun mu?"

"Nefret" sözcüğü hafif kalırdı aslında. Darla teyze fanatik bir yeneden doğmuş Hristiyandı; tüm boş vaktini dua ederek ve herkesin dua ettiğinden emin olarak geçirirdi ve insanların hayatlarını, cehennemden, frengiden ve sürpriz hamileliklerden kaçınmak için dua ederek geçirmesi gerektiğine inanırdı. Büyük şehirlerin dünyadaki tüm kötülüklerin kaynağı olduğuna da emindi. İsa Miami'de bir toplantı falan düzenlemediği takdirde, asla oraya gelmezdi.

Livie "Evet" der gibi başını sallayıp fısıldayarak konuştu. "Sence Raymond enişte neler olduğunu anlar mı? Anlarsa, başımız büyük derde girer."

Omuzlarımı silktim. "Anlarsa umurunda olur mu?" Bir yanım

Livie'nin endişelerini duymazdan gelmek ve polisi arayıp Raymond eniştenin, onun odasını “ziyaret” ettiğini, onlara anlatmak istiyordu. Ama Livie polis raporlarıyla, avukatlarla ve Çocuk Hizmetleriyle uğraşmak istemiyordu. Polisi arasam bunlarla fazlasıyla uğraşmak zorunda kalacaktık. Hatta yerel haberlere bile çıkabilirdik. İkimiz de bunu istemiyorduk. Kazadan sonra bu tür şeylerle yeteri kadar uğraşmıştık. Henüz reşit olmadığı için, kim bilir Livie'yi nereye yollarlardı. Bir koruyucu ailenin yanına verebilirlerdi onu. Ama sorumluluğunu asla bana vermezlerdi. Ellerime birisinin hayatını asla teslim etmezlerdi, çünkü “dengesiz” olduğum yönünde sayfalarca uzman raporu vardı.

Bu nedenle, Livie'yle bir anlaşma yapmıştık. Benimle geldiği takdirde, Raymond enişteyi ihbar etmeyecektim. Önceki gece, kaçmak için elimize büyük bir fırsat geçmişti. Darla teyze, bütün gece sürececek bir dinî inzivaya çekilmişti. Ben de üç uyku hapını ezip, akşam yemeğinden sonra Raymond eniştenin birasına karıştırmıştım. O salağın, içine birasını koyup ona tatlı tatlı uzattığım bardağı aldığına inanmamıştım. Son iki senedir, mirasımızı kumar masasında yirmi bir oynarken kaybettiğini öğrendiğimden beri ona, on kelimeden fazlasını etmemiştim. Saat yedi olduğunda, koltuğa yayılmış ve horlamaya başlamıştı. Biz de fırsattan istifade valizlerimizi hazırlamış, cüzdanını boşaltmış, Darla teyzenin lavabonun altındaki gizli para kutusunda ne varsa almış ve o gece kalkan otobüse yetişmiştik. Belki onu uyutup ve paralarını çalarak çizgiyi aşmıştık. Ne var ki Raymond enişte ürkütücü bir pedofildi.

“Yüz yirmi dört” dedim bina numarasını okuyarak. “Burası.” Gerçektir. Yeni evimizin önündeki kaldırımda yan yana durduk. Burası, Jackson Yolu'nda, dış duvarları yalancı mermer kaplı, ufak pencere-relili, üç katlı taş bir apartmandı. Sahilden yarım saat uzaklıkta olmasına karşın bir sahil evini andıran, düzgünce bir binaydı. Ama içime derin derin nefes çektiğimde, burnuma güneş kremi ve yosun kokusu geliyordu âdeta.

Livie, ellerini gür siyah saçlarının arasında gezdirdi. “Burayı ne-

reden bulduğunu söylemiştin?”

“www.acilendairemilazım.com,” diye espri yaptım. Livie o gece gözyaşları içinde odama daldıktan sonra, Grand Rapids’den gitmemiz gerektiğini anlamıştım. İnternette biraz arama yaptıktan sonra, çok geçmeden ev sahibine bir e-posta atmış ve altı aylık kirayı nakit olarak ödeyebileceğimi yazmıştım. İki sene boyunca, pahalı Starbucks kahveleri servis ederek kazandığım para kiraya gidecekti.

Ama her kuruşuna değerdı.

Basamaklardan yukarı çıkıp, kapılı bir kemerli geçide vardık. Binaya daha fazla yaklaştığımız için, dış cephedeki çatlakları ve lekeleri daha iyi görebiliyordum.

“Reklamdaki fotoğrafta harika gözüküyordu,” dedim biraz bezgin bir ses tonuyla. Sonra, kapıyı çekince, kilitli olduğunu fark ettim.

“Güvenlik iyiymiş.”

“Dur,” dedi Livie sağ taraftaki çatlamış, yuvarlak kapı ziline basarak. Zilden hiç ses çıkmayınca, bozuk olduğunu düşündüm. Birisinin dışarı çıkmasını beklerken, esnemek için kendimi zor tuttum.

Üç dakika sonra, tam ellerimi ağzımın iki yanına koyup, ev sahibine seslenmek üzereyken, beton zeminde ağır ağır ilerleyen ayak sesleri duydum. Karşımızda kırıksık giysili, bezgin suratlı, orta yaşlı bir adam belirdi. Gözleri birbirinden farklıydı, başının tepesindeki saçların büyük bir kısmı dökülmüştü ve bir kulağının diğerinden daha büyük olduğuna yemin edebilirdim. O adamı, babamın bize izlettiği seksenlerde çekilmiş bir film olan *Goonies*’deki Sloth’a benzettim. Babam bu filmin bir klasik olduğunu söylerdi. Sloth şişkin karnını kaşıyıp bir şey demedi. İçimden, “*Eminim filmdeki ikizi kadar zekidir,*” dedim.

“Selam, ben Kacey Cleary,” diye kendimi tanıttım. “Henry Tanner’ı arıyorduk. Bizler yeni kiracılarız.” Uyanık bakışlarıyla bir süre beni tepeden tırnağa süzdü. İçimden blucin giydiğime, adamın kalçamdaki dövmeyle *görüp* de hakkımda ön yargılı davranmaya cesaret *edemeyeceğine* sevindim. Sonra, bakışları Livie’ye kaydı

ve ona, hoşuma gitmeyecek kadar uzun süre baktı.

“Kızlar, kardeş misiniz?”

“Bir örnek valizlerimizden mi anladınız?” diye sordum kendimi tutmayarak. Sonra “*Küstahlık etmeden kapıdan içeri gir, Kace,*” dedim, kendime.

Neyse ki Sloth’un dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Bana Tanner deyin. Buradan gelin.” Livie’yle şaşkın şaşkın birbirimize baktık. Sloth yeni ev sahibimiz miydi? Bir çınlama ve gıcırta sesi arasında kapıyı açıp bizi içeri aldı. Sonra, aklına yeni gelmiş gibi, bana dönüp elini uzattı.

İri parmaklarını görünce donakaldım ve elimi uzatmadım.

Livie hiç düşünmeden öne atıldı ve gülümseyerek adamla toka-laştı. Ben de geriye doğru birkaç adım atıp, bu adamın ya da başka birisinin eliyle hiçbir ilgim olmayacağını gösterdim. Livie beni her zaman zor durumlardan kurtarırdı zaten.

Tanner bunu fark ettiyse de bir şey demedi; bizi karmaşık çalılıkların ve susuzluktan bayılmış bitkilerin çevrelediği bir bahçe man-galının bulunduğu avludan geçirdi.

“Burası ortak bölgedir,” dedi, eliyle şöyle bir etrafı göstererek. “Mangal yapmak, güneşlenmek, rahatlamak falan isterseniz, buraya gelirsiniz.”

Bir cetvel boyu kadar uzamış ısırgan öbeklerine ve bahçe sınırla-rının dibindeki kurumuş çiçeklere bakıp, kaç kişi burayı rahatlatıcı buluyordur diye düşündüm. Birisi avluyla birazcık ilgilense güzel bir yer olabilirdi burası aslında.

“Dolunay falan olmalı,” diye mırıldandı Tanner, peşisıra yan yana dizilmiş koyu kırmızı renkli kapılara doğru ilerlerken. Kapı-ların her birinin yanında ufak bir pencere vardı ve üç kat da birbi-rinin aynıydı.

“Öyle mi? Neden?”

“Sizinki, geçen hafta e-posta yoluyla kiraladığım ikinci daire. Şartlar da aynıydı: bir daire bulabilmek için acelesi vardı, beklemek istemiyordu ve nakit ödeyecekti. Tuhaf. Sanırım, herkes bir şeyler-den kaçıyor.”

Hah. Peki ya buna ne demeliydi? Belki de Tanner filmdeki ikizi kadar aptal *değildi*.

“Şu dairedaki kiracı da bu sabah geldi.” Tombul parmaklarından birini 1D numaralı daireye doğrulttukten sonra bizi, üstünde altın harflerle 1C yazan daireye doğru götürdü. Elindeki iri anahtarlık dairenin anahtarını aradığında çangır çungur sesler çıkardı. “Şimdi, size tüm kiracılara söylediklerimi söyleyeceğim. Tek bir kuralım vardır, ama bunu kesinlikle çiğnememeniz gerekir. Huzursuzluk yaratmayın! Uyuşturucu partilerine ve orjilere katılıp dağıtmayın...”

“Pardon, bana şeyi söyler misiniz... Florida eyaletinde bir orji nasıl tanımlanır? Üçlü seks yasal mı? Ya da fotoğraf çekimi falan olursa? Çünkü o zaman...”

Livie omzumu dürtüklediğinde, Tanner da suratını asıp bana baktı. Hafifçe öksürdükten sonra, az önce bir şey söylememişim gibi konuşmaya devam etti.

“Tartışma yasak, ailelerle de arkadaşlarla da. Bu tür şeylere asla tahammül edemem ve siz bana daha yalan söylemeye fırsat bile bulamadan sizi daireden atarım. Anlaşıldı mı?”

“Evet,” der gibi başımı sallayıp dilimi ısırdım ve Tanner kapıyı itip açarken *Family Feud** programının müziğini mırıldanmamak için kendimi zor tuttum.

“Burayı kendim temizleyip boyadım. Yeni bir daire değil ama sizi idare edeceğini düşünüyorum.”

Daire ufaktı, az eşyası ve arka tarafta da yeşil-beyaz fayanslı bir mutfak alanı vardı. Beyaz duvarlar, mor ve turuncu renkli çiçekleri olan zevksiz koltuğu daha da ortaya çıkarmıştı. Yerde, yeşil çimen görünümlü ucuz bir halı vardı ve hafif naftalin kokusu, yetmişli yılların kenar mahalleli beyaz adam kültürünü kusursuz bir biçimde yansıtıyordu. Ama işin en şaşırtıcı yanı, dairenin reklamdaki fotoğrafla uzaktan yakından bir ilgisi olmamasıydı. Aman ne büyük sürpriz.

Tanner başının arka tarafındaki ağarmış saçları kaşıdı. “Pek göz

* Çevirenin notu: Amerikan televizyonunda, iki ailenin birbirlerine rakip oldukları bir yarışma programı.

alıcı değil, bunu ben de biliyorum. Şurada iki yatak odası, aralarında da bir banyo var. Geçen sene banyoyu yaptırmıştım, o yüzden...” Bana yan yan bakarak “Soracağınız bir şey yoksa...”

Parasını istiyor. Gergin bir gülümsemeyle, sırt çantamın ön cebinden kalınca bir zarf çıkardım. Ben adama ödeme yaparken, Livie de daireyi gezmeye koyuldu. Tanner arkasından bakıp bir şey söylemek istiyormuş gibi dudağını ısırdı.

“Yanında bir yetişkin olmadan buraya gelmeyecek kadar küçük gözüküyor. Aileniz burada olduğunuzu biliyor mu?”

“Annemizle babamız öldü.” Bunu istemeden de olsa, sert bir tavırla söyleyince, Tanner çenesini kapadı. *Kendi işine bak, Tanner.*

Birden suratı kireç gibi kesildi. “Ha, şey bunu duyduğuma üzül-düm.” Üç saniye kadar huzursuzca orada dikildik. Kollarımı koltuk altlarıma sıkıştırıp, onunla tokalaşmayacağımı kesin bir biçimde belli ettim.

Tanner arkasını dönüp kapıya yönelince, ben de derin bir oh çektim. O da benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyordu. Kapıdan çıkarken “Çamaşır odası bodrum katında,” dedi. “Haftada bir temizlerim, tüm kiracıların da odanın düzenli tutulmasına katkıda bulunmasını beklerim. Bir şeye ihtiyacınız olursa, 3F’deyim.” Giderken anahtarı kilidin üstünde bıraktı.

Livie’nin banyodaki, cüceler için yapılmışa benzeyen ilaç dola-bına baktığını gördüm. İçeri girmeye çalıştım ama banyo iki kişi için fazlasıyla dardı. “Yeni tuvaletmiş. Eski ve iğrenç bir duşluk var burada,” diye homurdanıp ayağımın ucunu lekeli ve çatlak zemin fayanslarının üstünde gezdirdim.

“Ben bu odayı alayım,” dedi Livie güçlükle, yanımdan geçip sağdaki odaya giderek. Oda, bir şifonyer ve üstünde şeftali renkli bir yatak örtüsü bulunan çift kişilik yatak haricinde bomboştı. Binanın dışına bakan ufak pencerede siyah renkli demir parmaklıklar vardı.

“Emin misin? Çok ufak.” Diğer odaya bakmadan bile, Livie’nin seçtiği odanın diğerinden daha ufak olduğunu biliyordum. Livie öyleydi işte. Fedakardı.

“Evet. Sorun değil. Küçük odaları severim.” Sırıttı. Durumu ola-

bildiğince olumlu görmek için çabaladığını fark ettim.

“Eh, sabaha kadar sürecektir partiler verdiğimizde, buraya tek seferde üç erkek atamazsın. Bunun farkındasın, değil mi?”

Livie bana bir yastık fırlattı. “Çok komik.”

Benim yatak odam da Livie’ninkine benziyordu ama biraz daha büyüktü. Üstünde el örgüsü, yeşil renkli bir battaniyenin bulunduğu iki kişilik bir yatak vardı. “Kusura bakma, Livie. Burası reklamdaki fotoğrafa hiç benzemiyor. Tanner’a ve yanıltıcı reklamlarına lanet olsun.” Başımı hafifçe yana eğdim. “Acaba ona bu yüzden dava açabilir miyiz?”

Livie alaycı bir biçimde güldü. “O kadar da kötü değil, Kace.”

“Şimdi öyle diyorsun ama ekmek kırıntılarına hücum eden hamam böcekleriyle savaşmaya başladığımızda...”

“Sen ve savaşmak mı? Çok şaşırdım.”

Güldüm. Artık beni sadece birkaç şey güldürebiliyordu. Livie’nin esprileri de bunlardan biriydi. Çalım ve havalı davranmaya çalıştığı, basmakalıp bir cinayet öyküsünü dramatik bir biçimde anlatmaya çalışan radyo spikerlerine benziyordu.

“Burası berbat bir yer, Livie. İtiraf et. Ama artık buradayız ve şu anda gücümüz bir tek buna yetiyor. Miami çok pahalı bir yer.”

Livie elimi tutunca, ben de elini hafifçe sıktım. Dokunmaya dayanabildiğim tek el onunkiydi. Ölü olduğunu hissetmediğim tek eldi. Bazen, Livie’nin elini bırakmakta zorlanırdım.

“Mükemmel bir yer, Kace. Biraz ufak, naftalin kokuyor ve fazla yeşil ama sahilden uzak sayılmayız. Asıl istediğimiz de buydu, değil mi?” Livie kollarını havaya kaldırıp “Şimdi ne yapacağız?” derken esnedi.

“Başlangıç olarak, bugün öğleden sonra seni liseye yazdıracağız. Böylece o koca beynin ufalmaz,” dedim valizi açıp boşaltmaya koyularak. “Ne de olsa, milyonlarca dolar kazanıp kansere şifa bulduğunda kazandığın paraları benden esirgemeyeceksin.” Giysilerimi karıştırdım. “Benim de bir spor salonuna yazılmam gerek. Sonra terli, alev alev yanan bedenimin bir saatlik ücretiyle köşeden ne kadar tereyağlı ve kremalı haşlanmış mısır alabileceğimize bakalım.”

Livie başını salladı. Bazen mizah anlayışımın ona ters düştüğünü hissediyordum. Bazen ciddi olup olmadığımı anlamakta güçlük çekiyordu sanki. Yatağımın örtüsünü düzelttim. “Sonra da bu dairenin her karışını çamaşır suyuyla silmem gerek.”

Binanın, dairemizin hemen altındaki çamaşır odası hakkında söylenebilecek pek bir şey yoktu. Tavandaki sıra sıra floresan lambalar, rengi nar bülbülü yumurtasını andıran mavi beton zemin üzerinde gözleri rahatsız eden bir parlaklık oluştuyordu. Çiçek özlü oda spreyi içerideki küflü havayı bastıramıyordu. Makineler en azından on beş senelik ve giysilerimizi temizlemekten çok onlara zarar verecekmiş gibi görünüyordardı. Ama duvar köşelerinde ne bir örümcek ne de pire vardı.

Çarşafı ve yatak örtülerini iki ayrı makineye tıkıp, kullanılmış nevresimlerin üstünde uyumak zorunda olduğumuza lanet ettim. “*İlk maaşımla derhâl yeni nevresim takımını alacağım,*” dedim içimden. Makineye biraz çamaşır suyuyla deterjan koyduktan sonra, suyu en sıcak ayara getirdim ve “keşke, ‘örtülerin üstündeki tüm canlı organizmaları bir güzel kaynat’ diye bir seçenek olsaydı” diye düşündüm. Böyle bir seçenek olsaydı, kendimi çok çok daha iyi hissederdim.

Makinelere tek bir yıkama karşılığı altı çeyreklik atmak gerekiyordu. Çamaşır makinelerinden nefret ederdim. Daha önceleri, Livie’yle birlikte alışveriş merkezinde onluklarımızı ve beşliklerimizi birleştirip yabancılardan bize çeyreklik vermelerini isterdik. Bozuk paraları makinelere doldururken yanımda yeteri kadar çeyreklik olduğunu fark ettim.

“Boş makine var mı?” dedi kalın bir erkek sesi tam arkamdan. O kadar şaşırmışım ki elimdeki son üç çeyreklik havaya fırladı. Neyse ki kedileri aratmayan reflekslere sahip olduğumdan, çeyrekliklerden ikisini havada yakaladım. Yere düşüp makineye doğru yuvarlanan çeyrekliği görünce, ellerimle dizlerimin üstüne çöküp parayı kapmaya çalıştım. Ama yeteri kadar hızlı davranmamıştım.

“Kahretsin!” Makinenin altına eğilip ve uratımın bir tarafını so-

ğuk zemine yaslayarak, bir parlaklık görmeye çalıştım. Parmaklarım makinenin altına ancak sığıyordu.

“Ben olsam, bunu yapmazdım.”

“Öyle mi?” Öfkelenmeye başlamıştım. Bir tecavüzcüden ya da psikopattan başka kim bodrum katındaki bir çamaşır odasında bir kadına arkadan sessizce yaklaşırdı? Adam ikisinden biri *olabilirdi*. Belki de o sırada korkudan tir tir titremem gerekirdi. Ama titremiyordum. Kolay kolay korkmazdım ve açıkçası korkamayacak kadar öfkeliydim. “*Hele bir bana saldırmayı denesin,*” diye düşündüm. Adam herhâlde hayatının şokunu yaşıyordu.

“Nedenmiş?” dedim dişlerimi sıkıp sakın olmaya çalışarak. “*Huzursuzluk yaratmayın,*” demişti Tanner. Bana bakınca, olay çıkaran bir tip olduğumu hissetmiş olmalıydı.

“Çünkü Miami’de serin ve nemli bir bodrum katının çamaşır odasındayız. Ürkünç sekiz bacaklı böcekler ve sürünen her şey o tür yerlerde saklanır.”

Geri çekilip tüm bedenimin ürperdiğini hissederken elimin makinenin altından, bir çeyreklik ve bir de yılanla geri çıktığını hayal ettim. Birkaç şeyden ödüm kopardı. Pörtlek gözler ve sürünen hayvanlar bunlardan ikisiydi. “Komik doğrusu. İki bacaklı sürünen şeylerin bu tür yerlerde gizlendiğini duymuştum. Bunlara da sapık deniyor. Başa bela olduklarını söyleyebilirim.” Minnacık siyah renkli şortumla yere eğilmiş vaziyetteyken, popomu olduğu gibi görebiliyor olmalıydı. *Devam et, sapık. Keyfini çıkar, çünkü göreceğin tek şey bu. Tenime şöyle bir sürtünmen bile dizlerine okkalı bir tekme indirmeme yeter.*

Boğuk bir kahkahayla yanıt verdi. “Harika. Ayağa kalkmaya ne dersin?” Bunu duyunca tüylerim diken diken oldu. Sesinde, kesinlikle çok seksi bir tını vardı. Metalin metale sürtünürken çıkardığı türden bir ses duydum ve adam, “Bu sapığın fazladan bir çeyrekliği var,” dedi.

“Eh, o hâlde, en sevdiğim türden...” diye söze girdim ve gerzeğin suratına bakabilmek için makineye tutunup ayağa kalktım. Tabii ki kapağı açık deterjan da orada duruyordu. Tabii ki elim, şişeye çar-

pıp onu yere düşürdü ve tabii ki deterjan makinenin her yanına ve yere döküldü.

“Kahretsin!” diye bir küfür savurup, yine dizlerimin üstüne çöktüm ve yapış yapış yeşil renkli sıvı deterjanın her yere yayılışını izledim. “Tanner beni buradan atacak.”

Sapık, sesini alçalttı. “Kimseye söylememem için bana ne vereceksin?” Ayak sesleri yaklaştı.

İçgüdüsel bir hareketle, dövuş derslerinde öğrendiklerime benzer bir tekmeyle dizini çıkartıp acı içinde inlemesine neden olmak için pozisyon değiştirdim. Önüme bembeyaz bir çarşaf düşüp deterjanın üzerini örterken yine tüylerim diken diken oldu. İçime nefesimi çekip Sapık’ın sol tarafımdan geçerek yere eğilmesini bekledim sabırla.

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşladı, çünkü derin gamzelere ve hayatımda gördüğüm en mavi gözlere - kobalt mavi halka içinde açık mavi gözlere- bakakaldım. Gözlerimi kırptırdım. Bir de turkuaz renkli benekleri mi var? Evet! Tanrım! Mavi zemin, paslı eski makineler, duvarlar ve etrafımdaki her şey, bakışlarının ağırlığı ile silinip gitti ve gözleri üstümdeki uzun hırkayı sıyrarak beni saniyeler içinde çırpıçplak ve savunmasız bırakıverdiler.

“Deterjanı bununla silebiliriz. Zaten deterjana ihtiyacım vardı,” dedi tatlı tatlı gülümseyip örtüyle yere dökülen sıvıyı silmeye çalışırken.

“Bir dakika, bunu yapmanız...” Lafımı tamamlayamadım. Sesimdeki savunmasızlık midemi bulandırmıştı. Birdenbire, ona sapık dediğim için hata ettiğimi düşünmeye başlamıştım. O bir sapık falan olmazdı. Çok yakışıklı ve çok iyiydi. Her yere deterjan dökten şapşal bendim ve sırf bana yardım etmek için pis zemini çarşafıyla silen de oydu!

Lafımın gerisini bir türlü getiremedim. Ona, yani Sapık olmayan kişinin kaslı bedenine bön bön bakarken ve karnımın alt kısmına bir ılıkliğin yayıldığını hissederken konuşamıyordum. Üstünde bir gömlek vardı ve kollarını sıyırmıştı. Açık duran üst düğmelerinden muhteşem bir bedeni olduğunu görebiliyordum. “Hoşuna giden bir

şey mi gördün?” diye hınzır hınzır sorunca, bakışlarımı sırttan suratına çevirdim ve yanaklarımın kızardığını hissettim. Lanet olasıca adam! Ağzından çıkan her cümleyle birlikte, İyi Vatandaş’tan Kötü Niyetli Akıl Çelen’e dönüşüyordu. Daha da kötüsü, beni bedenini süzerken yakalamıştı. Ben! Birisini süzmek! Her gün muhteşem bedenleri olan kişileri spor salonunda görüyor ve hiç de etkilenmiyordum. Ama nedense onun bedenine karşı bağışıklığım yoktu.

“Buraya yeni taşındım. 1D’deyim. İsmim Trent.” Upuzun kirpiklerinin ve yüzünü muhteşem bir biçimde çevreleyen dağınık altın kahverengisi saçlarının ardından bana baktı.

“Kacey,” dedim güçlkle. *Demek yan daireyi kiralayan yeni, komşumuz. Salonumdaki duvarın hemen arkasında oturuyor! Vay canına!*

“Kacey,” dedi ismimi tekrarlayarak. İsmimi söylediğinde, dudaklarının aldığı şekle bayılmışım. Dikkatimi dudaklarına ve kusursuz bembeyaz dişlerine vermişim ki suratımın üçüncü bir ısı dalgasıyla alev alev yandığını hissettim. *Kahretsin! Kacey Cleary herhangi bir kimseye bakarken kıpkırmızı kesilmez!* “Elini sıkardım, Kacey, ancak...” dedi, alaycı bir gülümsemeyle deterjan kaplı ellerini havaya kaldırıp.

Tamam. Buraya kadardı. O ellere dokunma fikri suratıma bir tokat gibi indi, daldığım hayal dünyasından beni gerçek dünyaya geri getirdi.

Tekrar doğru dürüst düşünebiliyordum. İçime derin bir nefes çekip kalkanlarımı çalıştırmaya ve bu ilahî mahluka karşı bir bariyer oluşturmaya, ona hiçbir tepki vermemeye çalıştım. Öylesi çok daha kolaydı. *Bu iş bu kadar, Kacey. Herşey bir tepkiden ibaret. Bir erkeğe karşı verdiğin tuhaf ve alışılmadık bir tepki. Çok da yakışıklı birisi ama sonuç olarak onunla yakınlaşmak istemezsin.*

“Çeyreklik için teşekkürler,” dedim, soğukkanlı bir tavırla. Ayağa kalkıp parayı makineye yerleştirdim. Sonra da makineyi çalıştırdım.

“Seni korkuttuğum için en azından bunu yapabilirdim.” O da doğrulmuş, çarşaflarını yandaki makineye yerleştiriyordu. “Tanner

bir şey derse, benim hatam olduğunu söylerim. Zaten kısmen benim hatam sayılır.”

“Kısmen mi?”

Başını sallarken güldü. Birbirimize yakın duruyorduk. O kadar yakındık ki omuzlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Fazla yakındık. Birkaç adım geriye çekilip aramızda mesafe oluşturmaya çalıştım ama; sırtına, geniş omuzlarını kusursuz bir biçimde kaplayan kareli, mavi gömleğine ve poposuna kusursuz bir biçimde oturan koyu mavi renkli blucinine hayranlıkla bakarken buldum kendimi.

Yaptığı işi bırakıp başını bana çevirdi ve delici gözleri beni, ona, onun için, onunla birlikte bazı şeyler yapma isteğiyle baş başa bıraktı. Hiç çekinmeden beni tepeden tırnağa süzdü. Bu adam bir çelişkiydi. Bir an için çok tatlı, hemen ardından da arsız olabiliyordu. İnsanın aklını başından alan muhteşem bir çelişkiydi bu.

Zihnimde tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Livie’ye, tek gecelik rastgele ilişkiler yaşamayacağıma dair söz vermiştim. Bunu başarmıştım da. İki senedir kimseyle ilgilenmemiştim. Ama o sırada, yeni hayatımızın daha ilk gününde, çamaşır makinesinin tepesinde, onun üstüne çıkmaya hazırdım.

Birden, kendimden rahatsız olduğumu hissettim. “Nefes al, Kacey,” diyen annemin sesini duydum zihnimde. “*Ona kadar say, Kacey. On küçük nefes.*” Her zamanki gibi, tavsiyesinin bana hiçbir faydası olmadı, çünkü mantıklı değildi. O anda mantıklı olan tek şey, bu iki bacaklı tuzaktan kaçmaktı. Hem de hemen.

Arka kapıya yöneldim.

Bu düşünceleri istemiyordum. Bunlara ihtiyacım yoktu.

“Peki, sen nereden...”

Trent daha cümlesini tamamlayamadan, yukarı kata doğru koştum. Ta ki bodrum katından çıkana dek nefes dahi almadım. Duvara yaslanıp gözlerimi yumduğumda ve hırkam omuzlarımdan aşağı düşerken toplayıp kontrolü tekrar ele aldığımda kendimi daha iyi hissettim.

iki

Bir tıslama sesi. . .

Parlak ışıklar...

Kan...

Başımı kaplayan sular. Boğuluyorum.

“Kacey, uyan!” Livie beni boğan karanlıktan çıkarıp yatak odama geri döndürdü. Saat sabaha karşı uçtu ve ter içinde kalmıştım.

“Teşekkürler, Livie.”

“Bir şey değil,” dedi alçak sesle, yanıma uzanıp. Livie kâbus görmeme alıştı. Neredeyse her gece görürdüm. Bazen tek başıma uyanırdım. Bazen de çığlıklarım Livie’nin odama koşturmasına neden olurdu. Bazen nefes almazdım, Livie de beni kendime getirmek için başımdan aşağı bir bardak buz gibi su dökerdi.

Ama o gece bunu yapmasına gerek kalmamıştı.

Güzel bir geceydi.

Livie’nin tekrar düzenli bir biçimde nefes alıp verdiğini duyana dek sessizce, kımıldamadan bekledim ve Tanrı’ya onu da benden almadığı için şükrettim. Herkesi almıştı ama Livie kalmıştı. Tanrı’nın onun grip olmasını sağlayıp, o gece ragbi maçına gelmesine engel olduğunu düşünürdüm. Dolu ciğerleri ve akan burnu, onu kurtarmıştı.

Hayat ışığım bu sayede kurtulmuştu.

Livie'nin liseye başlayacağı ilk gün, sabah erken kalkıp onu uğurladım. "Bütün belgeler yanında mı?" diye sordum. Livie'nin yasal velisi olarak gerekli tüm belgeleri imzalamıştım ve birisi sorarsa, velisi olduğumu söyleyeceğine yemin ettirmiştim.

"Evet, tüm belgeler..."

"Livie, öykümüze bağlı kalırsan, her şey yolunda gider."

Ama ben de endişeliydim doğrusu. Livie'nin yalan söyleyeceğine güvenmek, oyun kâğıdından yapılmış bir kulenin şiddetli bir rüzgârda devrilmeyeceğine inanmak gibi bir şeydi. İmkânsızdı. Livie hayatı tehlikede olsa bile yalan söylemezdi. Ama bu durumda hayatı, söyleyeceği yalana bağlıydı.

Mısır gevreğini bitirmesini ve okul çantasını alıp, saçlarını milyonuncu kez kulağının ardına sıkıştırmasını izledim. Bu hareketi ne düşündüğüne işaret ediyordu; panik olduğunun bir göstergesiydi.

"Düşün, Livie. Kim olmak istersen olabilirsin," dedim, Livie tam kapıdan çıkmak üzereyken kollarını okşayıp. Darla teyzeyle Raymond eniştenin evine ilk taşındığımızda bir parça huzur bulduğumu hatırladım: yeni bir okul ve beni hiç tanımayan yeni insanlardı duyduğum huzurun nedeni. Bana acıyarak bakan insanlardan kurtulduğumu düşünmüştüm ama nafile: Ufak kasabalarda haberler çabuk yayılırdı. Çok geçmeden kendimi, öğle yemeğimi tuvalette yerken bulmuş ve arkamdan fısıldanarak söylenenleri duymamak için okulu asmaya başlamıştım. Ama artık Michigan'dan çok uzak-taydık. Gerçekten de yeni bir hayata başlama şansımız vardı.

Livie durup boş boş bana baktı. "Ben Olivia Cleary'yim. Başka birisi olmama gerek yok."

"Biliyorum, ben sadece kimsenin geçmişimizi bilmediğini hatırlatmak istedim." Oraya gelmek için öne sürdüğüm en başlıca mazeret şuydu: Kimseyle geçmişimizi paylaşmak zorunda değildik.

"Kim olduğumuz geçmişimizle ilgili değil. Ben benim, sen de sensin. Olmamız gereken tek kişiler kendimiziz," dedi Livie. Livie gittikten sonra, aklımdan neler geçtiğini düşündüm. Ona göre, ben artık Kacey Cleary değildim. Müstehcen fıkralara gülen ve hiçbir

şey hissetmeyen içi boş bir ağaç kabuğu gibiydim. Kacey'ymişim gibi rol yapıyordum.

O daireyi ararken, Livie için iyi bir okul aramamıştım sadece; bir spor salonu da bulmalıyordum. Kalem gibi kızların yeni giysileriyle salınarak dolaştığı, ağırlıkların yanında durup telefonlarına bakadurdukları bir yer olmamalıydı. Bir dövüşçüye uygun bir salon olmalıydı.

Breaking Point'i bu şekilde bulmuştum.

Breaking Point, Michigan'daki O'Malley'nin yeri kadar büyüktü. Oradan içeri adımı atar atmaz kendimi rahat hissetmişim. Loş ışıklı salonda bir dövüş ringi ve kancalardan sarkan çeşitli büyüklükte ve ağırlıkta kum torbaları vardı. İçeride o tanıdık ter ve saldırganlık kokusu vardı. Elli erkeğin ortasında tek bir kadın olmasının bir sonucuydu.

Ana odaya girip içime derin bir nefes çektim ve salonun içimde yarattığı o güven hissinin keyfini çıkardım. Üç sene önce, uzun bir süreç boyunca kaldığım hastaneden taburcu olduktan ve bedenimin kazada parçalanan sağ tarafını güçlendirmek için kapsamlı bir fizyoterapi tedavisi aldıktan sonra bir spor salonuna yazılmışım. Her gün saatlerce orada kalır, ağırlık kaldırır, kardiyo egzersizleri ve hasarlı bedenimi güçlendirmek için gerekli olan diğer hareketleri yapardım ama mahvolmuş ruhumu tedavi etmek için hiçbir şey yapmamıştım. Derken, günü birinde, Jeff adında, tanınmış bir rock yıldızından bile fazla küpe deliği ve dövmesi olan, kaslı birisi yanıma gelip kendini tanıtmıştı.

"Epey yoğun egzersiz yapıyorsun," dedi. "Evet," der gibi başımı sallamış, konuşmanın nereye gideceğiyle hiç ilgilenmemişim. Ta ki Jeff bana kartını verene dek. "Sokağın aşağısındaki O'Malley'nin yerini hiç denedin mi? Orada haftada birkaç gece kickboks dersleri veriyorum."

Dediğine göre, kickboksa doğal bir yatkınlığım vardı. Kısa sürede, Jeff'in en iyi öğrencisi olup çıktım. Bunun muhtemel sebebi, hiç aksatmadan haftanın yedi günü antrenmana gitmemdi. Kick-

boks benim için sorunlarla baş etmenin kusursuz bir yolu hâline gelmişti. Her tekmeyle ve darbeyle birlikte, öfkemi, bıkkınlığımı ve acılarımı dışarı aktarabiliyordum. Hayatımda geride bırakmak istediğim tüm hisleri orada, kimseye zarar vermeden dışarı bırakabiliyordum.

Neyse ki Breaking Point ucuzdu. Herhangi bir üyelik aidatı olmadan, her ay taksit taksit ödeme yapmanıza izin veriyorlardı. Bir ay için yetecek kadar para ayırmıştım kenara. Bunu yemeğe harcamamız gerektiğini biliyordum ama spora devam etmemek benim için bir seçenek bile değildi. Toplum, benim spor salonuna kapanamamla çok daha rahat ederdi.

İlk taksiti ödeyip salonu gezmeye başladım ve eşyalarımı boşta duran bir kum torbasının yanına koydum. Erkeklerin bakışlarını üstümde hissediyor, merakla beni izlediklerini görüyordum. Kızıl saçlı kız da kim? Burasının nasıl bir spor salonu olduğunu bilmiyor mu? Doğru dürüst bir yumruk atıp atamayacağımı merak ettiklerini biliyordum. Muhtemelen duşta beni ilk olarak kimin tavlayacağı konusunda bahse giriyorlardı.

Denesinlerdi bakalım.

Üstüme yöneltilen ilgiyi, imalı lafları ve sırtımları görmezden gelip kaslarımı esnetmeye başladım ama üç gün hiç spor yapmadığım için bir yerime zarar vereceğimden de korkuyordum. Suratımda alaycı bir ifade belirdi. *Küstah salaklar.*

Sinirlerimi gevşetmek için içime birkaç nefes çektikten sonra dikkatimi kum torbasına verdim. O kum torbası tüm acılarımı, öfkemi, bıkkınlığımı hiç çekinmeden emecek olan muhteşem bir şeydi.

Sonra, içimdeki tüm hisleri serbest bıraktım.

Komşumuzun çıkardığı metalik gümbürtüler odamda yankılanırken henüz şafak bile sökmemişti. Alarmlı saatim altıyı gösteriyordu. *Evet. Tam vaktinde.* Komşum yaptığı gürültüyle beni üç gündür aynı saatte uyandırıyor. “Huzursuzluk çıkarma,” dedim kendime. Yatak örtüsünü kafama çekerken Tanner’ın söylediklerini

hatırladım. Sanırım, huzursuzluk yaratmamak komşumuzun kapısını tekmelememek ve alarmlı saati duvarına fırlatıp parçalamamak anlamına geliyordu.

Ama bu, intikam alamayacağım anlamına gelmiyordu.

iPod'umu, yani yanımıza giysilerimiz haricinde aldığımız birkaç parça eşyadan birini alıp, içindeki şarkı listelerine göz attım. Aradığımı bulmuştum: Hannah Montana. En iyi arkadaşım Jenny bu ergen müziklerini bir sene önce şaka olsun diye iPod'uma yüklemişti. *Nihayet, işe yarayacak gibi.* "Çal" düğmesine basarken, bu anının içimde uynadığı acıyı hissetmemeye çalıştım ve sesi sonuna kadar açtım. Bangır bangır ses odamın duvarlarına çarptı. Hoparlörler patlayabilirdi ama buna değdi.

Sonra, manyak gibi dans etmeye, odamda zıplayıp kollarımı sallamaya koyuldum ve komşumuzun, Hannah Montanadan en az benim kadar nefret ettiğini umdum.

"Ne yapıyorsun?" diye seslendi Livie, kırıksık pijamalarıyla ve dağınık saçlarıyla odama dalarak ipod'umu kapatması bir oldu.

"Tek yaptığım, beni sabahın köründe uyandırdığı için komşumuz olan adama bir ders vermek. Adam gerzeğin teki resmen."

Livie suratını buruşturdu. "Onunla tanıştın mı? Erkek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü hiçbir kadın sabahın altısında o kadar ses yapmaz, Livie."

Seslerin Trent'ten gelmediğini biliyordum, çünkü dairesi diğer taraftaydı.

"Himm, sanırım sesler benim odama kadar gelmiyor." Livie karşı duvara bakıp kaşlarını çatı. "Çok kötüymüş."

"Öyle mi diyorsun? Dün gece saat on bire kadar çalıştıktan sonra hele!"

Yakınlardaki bir mahallede bulunan bir Starbucks'ta ilk vardiya başlamıştım. Fena hâlde elemana ihtiyaçları vardı ve yirmi dört yaşında hâlâ anasının kuzusu gibi davranan ve serseri bir kızıl saçlıya vurgun olan Jake isimli eski müdürümün yazdığı referans mektubu sayesinde işi hemen kapıvermiştim. Günün birinde yar-

dımına ihtiyaç duyabileceğimi düşünüp Jake'e iyi davranmıştım. İşe de yaramıştı.

Livie biraz duraksayıp omuzlarını silktikten sonra "Dans partisi!" diye bağırdı ve sesi yine açtı.

Gülme krizine girene dek odamda çılgınlar gibi dans ettik. Sonra birden kapının yumruklandığını duyduk.

Livie birden kireç gibi kesildi. Hep öyle davranırdı: Havlardı ama asla ısırılmazdı. Beni sorarsanız kapıya vurulan yumruklar umurumda bile değildi. Mor renkli eski sabahlığımı üstüme geçirip kapıya gittim. *Bakalım, komşumuz ne diyecek?*

Elimi tam kapı koluna koymuş, kapıyı açmak üzereyken Livie telaşla, "Dur!" diye fısıldadı.

Durup arkama baktım; Livie tıpkı annemin bizi azarladığında yaptığı gibi parmağını bana doğrultarak sallıyordu. "Unutma, söz verdin. Anlaşma yaptık. Burada yeni bir başlangıç yapıyoruz, tamam mı? Yeni hayat ve yeni Kacey."

"Evet. Nölmüş?"

"Lütfen, buz kraliçesi gibi davranmamayı deneyebilir misin? Önceki Kacey gibi olmaya çalışsan? Yanına yaklaşan herkese buz gibi bakmamayı bir densesen? Kim bilir, belki burada yeni arkadaşlar bile edinebiliriz. *Dene.*"

"Yaşlı adamlarla mı arkadaş olmak istiyorsun, Livie? İstedğin buysa, buraya hiç gelmeyebilirdik," dedim istifimi bozmadan. Ama Livie'nin sözleri kalbime bir bıçak gibi saplanmıştı. Başka birisi bana aynı şeyleri söylemiş olsaydı, çoktan teflon tavamı kafasına geçirmiştim. Asıl sorun, gerçek Kacey'nin kim olduğunu bilmemimdi. Artık onun kim olduğunu hatırlamıyordum. O Kacey güldüğünde gözlerinin parıldadığını, piyanoda "Stairway to Heaven" çaldığında, babasının gözlerinin dolduğunu duyuyordum. Sürüyle arkadaşı vardı ve fırsat buldukça erkek arkadaşına sarılır, kaçamak öpücükler verir ve onunla el ele tutuşurdu.

Eski Kacey dört sene önce ölmüştü ve geriye sadece karmakarışık bir kız kalmıştı. Bir senesini parçalanan bedenini tamir etmek için fizik tedaviyle geçiren ve tedavisinin sonunda paramparça ruhuy-

la hastaneden taburcu olan birisi. Notları sınıfın en tembellerinin notlarına doğru kafa üstü çakılan birisi. Bir sene boyunca, olanlarla başa çıkabilmek için uyuşturucuya ve alkole gömülen birisiydi o. Yeni Kacey ağlamazdı; hatta bir damla gözyaşı bile dökmezdi. Bunu nasıl yapacağını bilmediğine emindim. Hiçbir konuda başkalarına açılmazdı; kimsenin ellerine dokunmayı sevmezdi, çünkü bu ona ölümü hatırlatırdı. Kimseyi hayatına sokmazdı, çünkü yakınlaşmak ona acı verirdi. Bir piyano gördüğünde, başının döndüğünü hissedirdi. Hayatta onu rahatlatan tek şey, parmak eklemleri kıpkırmızı kesilene, ayakları şişene ve sayısız metal çubukla ve vidayla ayakta duran bedeni parçalanacakmış gibi hissedene dek kum torbalarına vurmaktı. Yeni Kacey'yi iyi tanıyordum. İyi günde de, kötü günde de onunla birlikteydim.

Ama Livie, eski Kacey'yi hatırlıyordu ve ben Livie için her şeyi deneyebilirdim. Gülümsemeye çalıştım. Gülümsemek bana tuhaf ve yabancı geliyordu. Livie'nin surat ifadesinden pek de sevimli görünmediğimi fark ettim. "Tamam," deyip kapıyı açmaya yeltendim.

"Dur!"

"Ne var, Livie? Şimdi ne oldu?" dedim, bıkkınlıkla.

"Al." Bana pembe ve siyah benekli şemsiyesini uzattı. "Kapımıza dayanan bir seri katil falan olabilir."

Başımı geriye atıp bir kahkaha patlattım. Nadiren, içimden geldiğinde kahkaha atardım. "Bununla ne yapacağım? Gözüne falan mı sokacağım?"

Omuzlarını silkti. "Onu bir güzel pataklamandan iyidir."

"Tamam, tamam. Ama önce bakalım kim gelmiş." Kapının yanındaki pencereye eğilip, tül perdeyi yana çektim. Üstüne daracak gelen soluk renkli bir tişört giymiş, siyah çoraplı, gri saçlı bir adam göreceğimi sanıyordum. İçimden biraz da olsa gelen kişinin Trent olmasını istemiştim. O buğulu gözleri son birkaç gündür durup dururken aklıma geliyordu ve onu bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Hatta bir ara kendimi dairelerimizi ayıran duvara tuhaf tuhaf bakarken bulmuş, o sırada ne yaptığını merak etmiştim.

Ama dışarıda onun yerine, mısır sarısı renginde, iki yana salla-

nan bir atkuyruğu gördüm. “Yok artık!” deyip kilidi açmaya çalıştım. Dışarıda Barbi duruyordu. Ciddeden. Bir seksen boyunda, gayet formda, dolgun dudaklı ve iri masmavi gözlü gerçek bir Barbi. Minnacık penye şortuna ve askılı bluzunun ön tarafını tamamıyla kaplayan Playboy amblemine bakarken dilimin tutulduğunu hissettim. *Bunlar hiç de doğal değil. Resmen birer zeplin büyüklüğündeler.*

Yumuşak bir ses tonu beni kendime getirdi. “Selam, ben Nora Matthews, yan daireden. Ama herkes bana Fırtına der.”

Fırtına mı? Yan dairede oturan ve göğüslerine birer zeplin yerleştirilmiş Fırtına mı?

Hafif bir öksürük duyunca, hâlâ göğüslerine baktığımı fark ettim. Bakışlarımı hemen suratına çevirdim.

“Sorum değil. Doktor ben baygınken bana bedavadan bir şeyler de taktı,” diye espri yaptı asabi bir tavırla kıkırdayıp. Bunu duyan Livie şok içinde öksürdü.

Yeni komşumuz Nora, zeplin büyüklüğünde göğüsleri olan namı diğer “Fırtına.” Tanner ona da dairesinin anahtarlarını verirken “Orji yok, huzursuzluk çıkarma.” demiş midir acaba, diye düşündüm.

İnce kolunu bana doğru uzatınca birden gerildim ve aleni bir biçimde geri çekilmemek için kendimi zor tuttum. Yeni insanlarla tanışmaktan bu yüzden nefret ediyordum. Bu hastalıklı zamanlarda ve çağda, neden birbirimize sadece el sallayıp kendi hayatımıza devam edemiyorduk?

Birden, önüme kuzguni siyah saçlar fırladı ve Livie, Fırtına’nın uzattığı eli kaptı. “Selam, ben Livie,” dedi. İçimden kız kardeşime beni bir kez daha kurtardığı için teşekkür ettim. “Bu da ablam, Kacey. Miami’ye yeni geldik.”

Fırtına kusursuz bir gülümsemeyle Livie’ye baktıktan sonra bana döndü. “Bakın, müzik için çok özür dilerim.” *Demek müzik işinin benim başımın altından çıktığını anladı.* “Yan daireye birilerinin taşındığından haberim yoktu. Geceleri çalışıyorum ve beş yaşındaki çocuğum beni sabahları erkenden kaldırıyor. Uyanık kalabilmek için elimden başka bir şey gelmiyor.”

O anda, gözlerinin kan çanağı gibi olduğunu fark ettim. İşin içinde bir çocuk olduğu öğrenince, içimi bir suçluluk hissi kapladı. *Kahretsin*. Suçluluk hissinden, özellikle de yabancılar söz konusu olduğunda nefret ederdim.

Livie hafifçe öksürdü ve bana, “kötü davranma” bakışını fırlattı.

“Sorun değil. Belki bundan sonra o kadar yüksek sesle çalmayabilirsin, değil mi? Ya da en azından ‘seksenler’ şarkıları çalmayabilirsin,” dedim.

“Babam bana küçüklüğümde AC/DC*’ yi sevdirdi. Biliyorum, hiç de havalı bir şey değil.” Sırıttı. “Ama istek parçası alıyorum. Hannah Montana dışında her şey olabilir!” Elini teslim olmuş gibi havaya kaldırıncı, Livie kıkırdadı.

“Anne!” Fırtına’nın çizgili pijama giymiş ufak bir versiyonu kapıya geldi ve annesinin muntazam bacaklarına sarılıp başparmağını emerek bize baktı. Hayatımda gördüğüm en güzel kız çocuğuydu.

“Bunlar yeni komşularımız, Kacey ve Livie. Bu da Mia,” diye Fırtına bizleri tanıştırdı. Bir yandan da küçük kızının kumral saçlarını okşadı.

“Selam!” diye bağırdı Livie, küçük çocuklarla konuşurken kullandığı ses tonuyla. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Nasıl rezil birisi hâline gelmiş olursam olayım, küçük çocukların kalbimi saran o koruyucu buz tabakasını geçici olarak eritme gücü vardı. Çocuklar ve şişkin karınlı yavru köpekler. “Selam, Mia,” dedim tatlı tatlı.

“Yabancıların yanında biraz çekingen davranır,” dedi Fırtına Mia’ya bakarak. “Sorun yok. Belki de bu kızlar yeni arkadaşların olurlar.”

“Yeni arkadaşlar” lafını duyan Mia annesinin bacaklarının arasından çıktı, soluk sarı renkli polar battaniyesini ardında sürükleyerek dairemize girdi. İlkin, etrafına şöyle bir bakınmakla yetindi; yeni “arkadaşlarıyla” ilgili bir şeyler öğrenmeye çalıştı. En sonunda Livie’ye baktı ve sonrasında bakışlarını başka bir yöne çevirmedi.

Livie yere çömelip, suratında kocaman bir gülümsemeyle Mia’yla

* 1973 Yılında kurulan Avusturyalı bir rock müziği grubu. (Ç. N.)

yüz yüze geldi. “Ben Livie.”

Mia ciddi bir ifadeyle battaniyesini kaldırdı. “Bu da Bay Magoo. Arkadaşım.” Konuşmaya başladığında, iki ön dişinin olması gereken yerde kocaman bir boşluk gördüm. Bu hâli onu daha da şirin kılıyordu.

“Seninle tanıştığıma sevindim, Bay Magoo.” Livie battaniyenin ucunu iki parmağının arasında sıkarak, tokalaşıyormuş gibi yaptı.

Livie, Bay Magoo sınavını geçmiş olmalıydı, çünkü Mia kolunu tutup onu kapıya doğru çekti. “Gel de diğer arkadaşlarımla da tanış.” İki birlikte yan daireye geçerken, Fırtına’yla yalnız kaldık.

“Buralardan değilsiniz,” dedi. Bu bir soru değil, dümdüz bir cümleydi. Umarım konuyu deşmez diye geçirdim içimden. “Uzun süredir mi buradasınız?” Fırtına’nın tıpkı kızı gibi boş salonumuza çevrilen dikkatli bakışları duvarda asılı olan, anne ve babamızla birlikte çektiğimiz çerçeveli fotoğrafa kaydı. Livie, Darla teyzenin evinden telaşla çıkarken fotoğrafı yanına almayı başarmıştı.

İçimden Livie’nin fotoğrafı herkesin görebileceği, hakkında sorular sorabileceği bir yere asmasına kızdım, ama bunu yapmaya hakkım yoktu tabii. Livie bazı konularda diretirdi. Bu da onlardan biriydi. Yoksa bana kalsa, fotoğraf arada sırada benim de bakabileceğim bir şekilde Livie’nin odasında asılı olurdu.

Annemle babamın yüzlerine bakmak bana çok zor geliyordu. “Sadece birkaç gündür. Ne kadar da buralıyız, değil mi?”

Fırtına, zoraki esprime gülümsedi. Livie ve ben temel ihtiyaçlarımızı mahalledeki ucuzcu bir dükkândan almaya çalışmıştık. Ama aile fotoğrafımız haricinde eve alabildiğimiz tek şey çamaşır suyu olmuştu ve ilk haftaki naftalin kokusu yerine, artık eve çamaşır suyu kokusu hâkimdi.

Fırtına başını sallayıp kollarını üşümemeye çalışıyormuş gibi göğsünde kavuşturdu. Hava soğuk falan değildi. Miami sabahın altısında bile sıcaktı. “Şu an için idare etmekten başka çare yok, değil mi? Elimizden gelen tek şey bu,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Neden sadece daireden söz etmediği izlenimine kapıldım.

Yan daireden keyifli bir cıvıklama sesi gelince Fırtına güldü. “Kız

kardeşinin çocuklarla arası iyi.”

“Evet, Livie çocukları bir mıknaş gibi çeker. Hiçbir çocuk ona karşı koyamaz. Eski mahallemizdeki kreşte sık sık gönüllü olarak çalışırdı. Eminim ki ileride on on iki tane çocuğu olacak.” Elimle ağzımı kapatıp mahsusçuktan gizli bir şey söylüyormuş gibi yaptım. “Ama çocuk doğurabilmek için erkeklerle ne yapması gerektiğini öğrenene dek bekle. Bak o zaman neler olacak.”

Fırtına hafifçe gülümsedi. “Çok geçmeden öğreneceğine eminim. Çok güzel bir kız. Kaç yaşında?”

“On beş.”

Fırtına hafifçe başını salladı. “Ya sen? Üniversiteye mi gidiyorsun?”

“Ben mi?” Derin derin içimi çekip, kendi kabuğuma çekilme isteğine karşı koymaya çalıştım. Fırtına bana bir sürü özel soru soruyordu. Livie’nin sesini duyabiliyordum. Dene... “Hayır, şu anda çalışıyorum. Okul daha sonra. Belki bir iki sene sonra.” *Ya da on sene sonra*. Kesinlikle Livie’nin benden önce üniversiteye başlamasını bekleyecektim. Parlak bir geleceği olacak kişi Livie’ydi.

İkimiz de düşüncelerimize dalıp gittiğimizden uzunca bir sessizlik oldu.

“Şu anda yapacak bir şey yok,” dedim, Fırtına’nın dediğini tekrarlayarak. Kendisine ait karanlık düşünceleri gizleyen mavi gözlerinde, beni anladığını gördüm.

ikinci aşama

İNKÂR

ÜÇ

Mahmur mahmur mutfağa girdiğimde, Livie'yle Mia'nın masanın başına oturmuş oyun oynadıklarını gördüm.

“Günaydın!” dedi Livie, neşeyle.

“Günaydın!” diye Mia onu taklit etti.

“Sabahın sekizi,” diye mırıldandım, önceki gün aldığımız portakal suyunu buzdolabından çıkarırken.

“İş nasıldı?” diye sordu Livie.

Şişeden kocaman bir yudum aldım. “Bok gibi.”

Şaşkınlık dolu bir ses duydum ve Mia'nın minik işaret parmağını bana doğrulttuğunu gördüm. “Kacey ayıp bir sözcük söyledi!” diye fısıldadı Livie'ye.

Livie'nin dik dik bana baktığını görünce suratımı ekşittim. “Tamam, suçluyum” dedim, kendimi affettirmek için. Mia evimize gidip geleceksen, ağzımdan çıkanlara dikkat etmeliydin.

Mia ne demek istediğimi anlamaya çalışmış gibi, başını hafifçe yana eğdi. Sonra, her beş yaşındaki çocuk gibi dikkati dağıldı ve söylediğim ayıp sözcüğü unuttu. Gülümseyip “Brança geliyorsunuz,” dedi. “Branç, kahvaltı da değil, öğle yemeği de değil.”

Dik dik bakma sırası bana gelmişti. “Öyle mi?” dedim Livie'ye.

Livie, havaya kaldırdığı kaşlarını indirip yanıma geldi. “Deneceğini söylemiştin,” diye fısıldadı, Mia duymasın diye. “Düzgün

davranacağımı söyledim. Komşularla yemek tarifi değiş tokuşu yapacağımı değil.” dedim, sesimi yükseltmemeye çalışarak.

Gözlerini devirdi. “Abartma. Fırtına süper bir kadın. Onu tanıtmaktan kaçınmasan, eminim ondan hoşlanırsın. Bu dediğim tüm canlılar için geçerli.”

“Sana şunu söyleyeyim: Bu hafta o canlılara bin fincandan fazla kahve servis ettim. Bazıları hiç de hoş değildi üstelik.” Livie kollarını göğsünde kavuşturup daha yumuşak bir ifadeyle bana baktı ama bir şey demedi. “Dahası, insanlardan kaçmıyorum.” *Ama kaçıyorum.* Barbi de bu insanlara dâhildi. Yandaki Gamzeli de öyle. Hele ondan kesinlikle kaçıyordum. Gece eve döndüğümde, birkaç kez ince uzun bedenini penceresinin önünde gördüğüme emindim ama kafamı önüme eğdiğim gibi hızla içeri girmiştim. Onunla yine yüz yüze gelme fikri ruhumu alt üst etmişti.

“Sahi mi? Fırtına kaçtığını düşünüyor. Geçen gün seninle konuşmak için geldiğinde, daha “Merhaba.” demesine bile fırsat vermeden şimşek gibi içeri daldın.”

Portakal suyumdan bir yudum daha aldım. Yakalanmıştım. Çünkü *gerçekten de* Fırtına’dan kaçmıştım. Kapısı açtığını ve “Merhaba, Kacey,” dediğini duyar gibi olmuştum ama dairemize dalıp kapıyı ardımdan kapatmıştım.

“Ben *zaten* şimşek gibiyim. Şimşek Kız, kulağa güzel geliyor,” dedim.

Livie’nin buzdolabındaki yiyeceklerimize göz atışımı izlediği sırada midem açlığa isyan edercesine guruldadı. İlk bir iki maaş çekimi daha alana dek, mümkün olduğunca az para harcamaya karar vermiştik; bu yüzden de bir haftadan uzun bir süredir, sıradan marketlerde satılan mısır gevrekleriyle ve salamlı sandviçlerle yaşıyorduk. Yirmi yaşındaki herhangi bir kızdan daha fazla kaloriye ihtiyacım olduğu için bu diyet beni hâlsiz bırakmıştı. Sanırım, Fırtına’nın karnımızı doyurmayı teklif etmesi, potansiyel arkadaş listesinde ona en azından beş puan daha kazandırmalıydı.

Dilimle üst dişlerimi yalayıp “Tamam,” dedim.

Livie’nin suratı aydınlandı. “Bu evet mi demek yani?”

Omuzlarımı silkip kayıtsız davranmaya çalıştım. Ama içimde gitgide büyüyen bir panik hissettim. *Livie bu insanlara fazla bağlamıyor.* Bağlanmak iyi bir şey değildi. İnsanın kalbini kırardı. Surtımı buruşturdum. “Salamlı sandviç yapmadığı sürece, evet.” Livie kıkırdayınca, bunun tek sebebinin az önce yaptığım bayat espri olmadığını anladım. Denediğimi biliyor, mutlu oluyordu.

Konuyu değiştirdim. “Bu arada, yeni okulun nasıl?” O hafta boyunca öğleden sonraları çalıştığım için, mutfakta birbirimize not bırakmak dışında doğru dürüst iletişim kuramamıştık.

“Ha... Okul,” dedi Livie bir hayalet görmüş gibi bembeyaz kesilerek. Mia’nın masada kendi kendine oyun kâğıtlarıyla oynadığından emin olmak için ona baktıktan sonra sırt çantasına uzanıp içinden bir kâğıt çıkardı. “Okulda e-posta hesabımı kontrol ettim,” dedi bana bu kâğıdı uzatırken.

Sırtımın gerildiğini hissettim. Bunun olacağını biliyordum.

Sevgili Olivia,

Ablan olacak o kızın seni kaçmaya ikna ettiğine eminim. Nedeni kesinlikle bilmiyorum ama iyi olduğunuzu umuyorum. Lütfen bana nerede olduğuna dair bir mesaj yaz. Gelip seni alır, annenle babanın istediği gibi evimize geri götürürüm. Bu onları mutlu eder.

Sana kızgın değilim. Yoldan çıkmış bir kurt tarafından aklın çelindi.

Lütfen bırak da seni eve geri getireyim. Enişten ve ben seni çok özliyoruz.

Sevgiler,

Darla teyzen

Öfkenin içimde bir yanardağ gibi patladığını, kanımın kaynadığını hissettim. Kurt lafına sinirlenmemiştim. Umurumda değildi; bana daha önce çok daha kötü laflar da edilmişti. Ama teyzemin annemle babamızı duygu sömürüsü yapmak için kullanması, üstelik bunun Livie’yi üzeceğini bile bile yapması beni çileden çıkarmıştı.

“Yanıt vermedin, değil mi?”

Livie, “Hayır,” der gibi başını keyifsizce salladı.

“Güzel,” dedim, dişlerimi sıkıp kâğıdı kırıştırarak. “Hesabını iptal et. Başka bir e-posta hesabı aç. Ona asla yanıt verme. Bir kere bile, Livie.”

“Tamam, Kacey.”

“Ciddiyim!” Mia’nın şaşkınlıkla bize baktığını fark edince, ses tonumu yumuşatmaya gayret ettim. “Onlara hayatımızda yer yok.”

Uzunca bir sessizlik oldu.

“Teyzem kötü bir insan değil. İyi niyetli bir kadın.” Livie de yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Onun için hayatı kolaylaştırdığın söylenemez.”

Boğazımın gerisinde birikmeye başlayan ve öfkemin yerini almaya çalışan suçluluk hissini yutkunarak gidermeye çalıştım. “Biliyorum, Livie. Gerçekten de biliyorum. Ama Darla teyzenin iyi niyeti bize fayda etmiyor.” Alnımı ovuşturdum. Salak değildim. Kazadan sonra bir sene boyunca, bedenimi iyileştirebilmek için elimden gelen tüm gayreti, dikkati ve düşünceyi sarf etmiştim. Taburcu olduktan sonra da eski hayatımın anılarını dipsiz bir kuyuya itmek için uğraşmıştım. Ama çok zor günlerdi: tatiller, yaş günleri ve diğer özel günler... Çok geçmeden, alkolün ve uyuşturucuların insanın hayatını mahvetmekle birlikte büyümlü bir özelliği de olduğunu öğrenmiştim: Bunlar acıyı dindirebiliyorlardı. Giderek bu silahlara daha fazla güvenmiş ve onları, beni boğmak için başımın üstüne sürekli ve inanılmaz bir hızla biriken sulara karşı kullanmaya başlamıştım.

Ve seks. Anlamsız, düşüncesiz, umursamadığım ve beni umursamayan yabancılarla yapılan, “istediğimi alırım” türünden seks. En azından, benim onlardan hiçbir beklentim yoktu. Partilerde ve okulda tanıştığım çocuklardı. Durum onlar için sonradan tuhaflaşıyordu ama bu benim umurumda bile değildi. Asla beni yakından tanıyabilecekleri kadar bana yaklaşmalarına izin vermedim.

Olanlarla baş etmenin en kusursuz yoluydu bu.

Darla teyze ne yaptığımın farkındaydı ama bununla nasıl başa

çıkacağını bilemiyordu. İlk başlarda beni bağlı olduğu kilisenin rahibiyle görüştürmek ve bu şekilde içimdeki iblislerden kurtulmaya çalışmamı sağlamak istedi. Ne de olsa, yaptıklarımın nedeni iblislerdi. Ne var ki o iblisler, teyzemin kilisesinin gücüne karşı dayanıklı çıktı. Sanırım, o noktadan sonra yaptıklarımı görmezden gelmeye karar verdi. “Gelip geçici bir durum,” diye Livie’ye fısıldadığını, içini rahatlatmaya çalıştığını duyuyordum. Teyzemin hiçbir şekilde bir parçası olmayı istemediği, beni küçük düşüren iğrenç bir dönemdi. Sonraları, tüm dikkatini iyi durumda olan yeğenine vermeye çalıştı.

Livie, isterik gözyaşları arasında “Beni terk etmeyeceğine söz ver!” diye sayıklayıp kendi kusmuğumla boğulmamam için sırtıma vururken dahi teyzemin bu tavrı umurunda olmadı. Ama Livie’nin sözleri kalbime bir bıçak gibi saplandı.

O gece her şeyi bıraktım. İçki içmeyi. Uyuşturucu kullanmayı. Rastgele kişilerle seks yapmayı. Hatta seksin kendisini. O zamandan beri de herhangi bir erkeğe dönüp bakmamıştım bile. Nedenini bilemiyordum. Ama sanırım, her şey zihnimde birbirine bağlıydı. Şansım yaver gitti ve kısa bir süre sonra kickboks keşfettim. Livie asla bu yeni takıntımı tümüyle onaylamadı ama yaptığım diğer şeylerle kıyasladığı için memnuniyetle kabul etti.

Buzdolabının kapağını, Darla teyzeyi ya da kendime zarar verdiğim geçmişimin derinliklerini düşünmek istemeyerek küt diye kapattım. “Kahvaltı ne zaman?”

“Branç!” dedi Mia yüksek sesle içini çekerek.

Mia’nın peşinden yan daireye geçerken, harika bir domuz pas-tırması ve kahve kokusu açlığını tetikledi. Doğru kararı verdiğim için içimden sırtımı sıvazlayıp kendimi tebrik ettim. En azından, Fırtına’nın bize ikram edeceği omletler, o gün spor salonunda yapacağım antrenman için bana yeteri kadar enerji verecekti.

Fırtına’nın dairesine bakınca, hayretler içinde kaldım. Tıpkı bizimkine benziyordu ama *güzeldi*. Salonu, güvercin grisi bir koltukla, rengârenk kırlentlerle ve üstünde şirin kristal lambalar olan ufak cam masalarla döşemişti. Tik ağacından yapılmış şık bir büfenin

üstünde düz ekran bir televizyon duruyordu. Yeşil renkli korkunç halıfleks ise kabarık tüylü, krem renkli bir kilimin altında kalmıştı. Duvarlar açık griydi ve Mia'nın siyah beyaz fotoğraflarıyla süslüydü. Bizim dairemiz ucuz bir fakirhaneyken Fırtına'nın, şık ve feminen bir butik gibiydi.

İtiraf etmem gerekiyordu ki masada otururken ve sessizce Fırtına, Livie ve Mia arasındaki şakalaşmaları dinlerken, ister istemez Fırtına'dan hoşlanmaya başladım. Ona bakan hiç kimse anlayamazdı ama Fırtına akıllı bir kadındı ve yirmi üç yaşından çok daha olgun davranıyordu. Sadece, bunu anlamak biraz zaman alıyordu. Rahat bir tavrı vardı ve o buğulu sesiyle arada sırada bir espri patlatıveriyordu. Saçlarıyla çok oynuyor, içtenlikle gülüyordu; bakışlarındaysa, samimiyetten ve meraktan başka bir şey göremiyordum. Güzel kadınların çoğundan farklı olarak, ne sığıdı ne de sadece kendi odaklı yaşıyordu. Aksine genellikle başkalarını dinliyor ve izliyordu. O cesur gözleri her şeyi görüyordu. Bacağımdaki dövmeyle baktığını ve altındaki o korkunç yara izini fark ettiğinde gözlerini kıstığını gördüm. Vücudumda ameliyatlar yüzünden oluşmamış olan tek büyük yara iziydi. Kazada dört bir yana saçılan cam kırıklarından birinin hatırasıydı.

Bu konuda tek bir bile soru sormadığı için, Fırtına'dan daha da çok hoşlandım.

“Oh be!” dedi, masayı toplayıp oturduktan sonra. Fırtına esneyince, uykusuzluktan kızarmış olan gözlerinin altında mor halkalar oluştuğunu fark ettim. Dirseklerini masaya dayayıp, sert bir şekilde suratını ovuşturdu. “Mia'nın kendi başına uyuyacağı zamanı iple çekiyorum,” dedi. “Okula başladığında en azından öğlenleri uyuyabileceğim; öğlen şekerlemelerini hasretle bekliyorum.”

“Ha, ben de sana bir şey soracaktım. Mia'yı sokağın köşesindeki parka götürmemin bir sakıncası var mı?” dedi Livie, sanki bunu gerçekten de önceden düşünüp sormayı unutmış gibi. Ne yaptığını şıp diye anlamıştım. Tipik bir Livie davranıştıydı. “Onu gözümün önünden ayırmam. Bir saniye bile. Söz.” Livie etkileyici özgeçmişindeki maddeleri saymaya koyuldu. “CPR sertifikamı, genç can-

kurtaran lisansımı aldım; özel bir kreşte de bin saat çalışma süresini doldurdum. Özgeçmişimin bir çıktısı bile var dairemizde, görmek istersen. Referanslarım da var!” *Tabii ki var, Livie.* “Dört saate falan dönmüş oluruz, ne dersin?”

“Evet, anneciğim! Lütfen, evet de!” diyen Mia, koltukta zıplamaya, kollarını çılgınlar gibi etrafa savurmaya başladı. “Evet de! Evet! Anneciğim, evet de!”

“Tamam, tamam. Sakin ol,” diye güldü Fırtına, eliyle kızına oturmasını işaret ederek. “Tabii ki gidebilirsiniz, Livie. Zaten onunla o kadar çok vakit geçiriyorsun ki bu konuda hiçbir endişem yok. Ama bunun için sana para ödemem gerek!”

“Hayır. Kesinlikle olmaz.” Livie bunu söylerken ona attığım dik bakışı görmezden geldi. Çıldırılmış mıydı? Salamlı sandviç yemekten mi hoşlanıyordu? Konserve et mi yemeliydik yani?

Livie, Mia’nın ayakkabılarını giymesine yardım etti. “Hoşça kal, anne!” diye bağırdı Mia, evden çıkarken. Livie benimle göz göze gelmemeye gayret etti. Sanki beynime girebiliyor, aklımdan geçen sert düşünceleri okuyabiliyordu.

Kapı kapanır kapanmaz, Fırtına alnını masaya dayadı. “Bugün bir ara öleceğimi sandım. Ah, Kacey. Yemin ederim ki kız kardeşin minnacık saten kanatlarıyla ve büyülu değneğiyle ortalıkta dolanan bir melek gibi. Hayatımda hiç onun gibi bir kızla tanışmamıştım. Mia ona resmen bayılıyor.”

Kalbimi koruyan buz tabakası birden eridi. Belki de Fırtına Matthews’la zeplin büyüklüğünde göğüslerine rağmen arkadaş olmayı “deneyebilirdim.”

“Sonra görüşürüz, Livie,” diye aksi bir ifadeyle homurdanıp Starbuck’s’a götürmem gereken öte berimi toparladım.

“Kace...” Uzunca bir süre bir şey demedi. Sessizliğini bir yutkunma sesi bölünce, onu rahatsız eden bir şey olduğunu anladım.

“Ahh, Livie!” dedim başımı arkaya atıp. “Çıkar ağzındaki baklayı. Muhteşem işime geç kalmak istemiyorum.”

“Bence ben Grand Rapids’de kalmalıydım.”

O anda donakaldım. Küçük kız kardeşimin bensiz orada olma fikri beni çok öfkелendirdi. “Böyle aptalca şeyler söylemeyi kes, Livie.” Burnuna hafifçe vurduğumda irkildi. “Hemen kes. Tabii ki orada kalmamalıydın.”

“Peki, burada nasıl hayatta kalacağız?”

“İkimizin de günde on saat fahişelik yapması gerek. Maksimum.”

“Kacey!”

İçimi çekip ciddileştim. “Bir şeyler düşüneceğiz.”

“Bir işe girebilirim.”

“Okuluna odaklanmalısın, Livie. Ama...” Parmağımı ona doğrulttum. “Fırtına sana bir daha para teklif ederse kabul et.”

Ben daha lafımı tamamlamadan hayır der gibi başını sallamaya başladı. “Hayır. Mi’yla vakit geçirmek için para mara alamam. Çok eğleniyorum.”

“Yaşıtlarınla eğleniyor olman gerekirdi, Livie. Oğlanlarla mesela.”

Çenesini sıktı. “Gerzek olmadıkları zaman, onlarla da vakit geçiririm. Ama o zamana dek beş yaşındaki çocuklarla vakit geçirmek bana çok daha mantıklı geliyor.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Livie’nin sorunlarından biri de fazla zeki olmasıydı. Bir dâhi kadar zekiydi hem de. Asla kendi yaşıtlarıyla iyi anlaşılamamıştı. Sanırım yirmi beş yaşındaki bir insan olgunluğuyla doğmuştu. Annemizle babamızın ölümü bu sorunu daha da tetiklemişti. Livie bu olaydan sonra gereğinden hızlı büyümüşü.

“Ya sen? Princeton hayalini gerçekleştirmek için hâlâ geç değil,” dedi alçak sesle.

Ağzımdan tuhaf ve alaycı bir ses çıktı. “O hayali seneler önce unuttum, Livie. Bunu sen de biliyorsun. Princeton’a sen gideceksin. Ben de biraz param olunca, yerel üniversitelerden birine yazılacağım.” *Nasıl olacak bilmiyorum ama iki sene boyunca aldığım berbat notları da silmem gerekecek tabii.*

Kaşları her endişelendiğinde olduğu gibi çatıldı. “Yerel üniversite mi dedin, Kacey? Babam duysa çok üzülürdü.” Haklıydı, babam

gerçekten de üzüldü. Babamız Princeton mezunuydu. *Dedemiz* de Princeton'da okumuştı. Babama göre Princeton'a değil de yerel bir üniversiteye gideceğime, çatısında fast-food restoranlarındaki gibi altın kemerleri olan bir okula kaydolup "Lanet Burgerler 101" isimli bir ders de alabilirdim. Ama artık annemle babam hayatta değildi; Raymond enişte de tüm mirasımızı bir kumar masasında kaybetmişti.

Bunu öğrendiğim geceyi dünmüş gibi hatırlıyordum. On dokuzuncu yaş günümdü. Darla teyzemden ve Raymond enişteden kız kardeşimle bir eve çıkabilmek için paramızı istemiştik. Livie'nin yasal velisi olmak istiyordum. Darla Teyze gözlerimin içine bakamayınca bir terslik olduğunu anlamıştım. Raymond Enişte mirasımızdan geriye hiçbir şey kalmadığını nihayet söyleyene dek ağzında bir şeyler geveleyip durmuştu.

Mutfak tezgâhında neredeyse bütün tabak çanakları kırdıktan ve ayağımı Raymond eniştenin suratı mosmor kesilene dek boğazına bastırdıktan sonra polisi arayıp teyzemle eniştemi hırsızlıktan ihbar etmek istedim. Livie elimdeki telefonu kapıp numarayı tuşlamama bile fırsat vermedi. Davayı kazanamazdık. Tutuklanan kişi muhtemelen, ben olurdum. Annemle babam akıllı insanlardı ama akıllarına genç yaşta ölecekleri gelmemişti. Borçlar ödendikten sonra geriye kalan paranın hepsi, kız kardeşimle benim "bakımım" için Raymond enişteyle Darla teyzeye kalmıştı. Bir yandan da için için Raymond eniştenin yaptıklarından memnundum. Kız kardeşimi yanıma alıp, hayatımızın o kısmını geri dönüşü olmayacak biçimde arkamızda bırakmak için geçerli bir mazaretim olmuştu.

Livie'nin sırtını sıvazlayıp, suçluluk hissini dindirmeye çalıştım. "Babam güvende olduğumuzu görse mutlu olurdu. Bu kadar."

Ertesi gün öğleden sonra, çamaşır odasıdaydım. Fırtına, yorgun gözlerle gülümseyerek, seke seke basamaklardan aşağı indi. Livie okuldan sonra yine Mi'yi parka götürmüştü, ben de parayı reddettiği için kafasına bir şaplak indirmeyi ciddi ciddi düşünüyordum.

"Tanner iç çamaşırlarını getirip şu sızıya yatırmalı." Fırtına de-

terjandan geriye kalan yeşil sıvının üstüne basıp kaydı. Başımı önüme eğdim; bir ara gelip zemini ovmam gerektiğini kendime hatırlattım. Tanner'ın iç çamaşırlarını düşünmek bile öğürmemeye neden olacak kadar iğrençti.

Fırtına'nın orada durmuş beni izlediğini fark edene dek sessizce çamaşırları ayırmaya devam ettim. Benimle konuşmak istediği beliydi, ama nereden başlayacağını bilemiyor gibiydi.

“Ne kadar süredir buraya yaşıyorsun?” diye sordum.

Sesim onu irkiltti. Silkinip Mia'nın minik tişörtlerini ve iç çamaşırlarını makineye yerleştirmeye koyulduğu esnada soruma cevap verdi. “Ha, üç sene oldu sanırım. Oldukça güvenli bir bina ama yine de geceleri buraya inmezdim.”

Bunu duyunca, aklıma yine Trent ve hiçbir çaba harcamadan bana hissettirdiği o kötü hisler geldi. Oraya yerleşeli henüz birkaç hafta olmuştu ama o ilk karşılaşmamızdan beri ona bir daha rastlamamıştım. İçimdeki sesi dinlesem, derinlere neleri gömmeyi istediğime biraz dikkat etsem, bu konuda hayal kırıklığına uğradığımı da anlardım. Ama bu hissi derhâl bir çekiçle ezmiş ve diğer istenmeyen hislerle birlikte kuyuya atmıştım.

“Binada yaşayan diğer kiracılar nasıl insanlar?”

Omuzlarını silkti. “Buraya birçok kişi gelip gider. Kirası ucuz olduğundan, birçok üniversiteli gelir. Hepsi de iyi insanlardır; özellikle de Mia'ya çok iyi davranırlar. Üçüncü katta oturan Bayan Pot-terage okuldan sonra ve çalıştığımda Mia'ya bakar. Ha...” Parmağını bana doğrulttu. “... 2B'den uzak durun. Orada Sapık Pete oturur.”

Başımı inleyerek geri attım. “Harika. Hiçbir bina, sapık bir kiracı olmadan tamam değildir zaten.”

“Ha, bir de sizin yan dairenize, 1D'ye yeni bir çocuk taşındı.”

Boynumdan yukarı doğru yükselen sıcaklığı engelleyemedim. “Evet, Trent,” dedim sakın bir tavırla makineyi çalıştırırken. İsmi duymak bile çok seksiydi. Trent. Trent. Trent. *Kes şunu, Kace.*

“Şey, Trent denen çocukla henüz konuşmadım ama onu gördüm ve... Vay canına.” Kaşlarını imalı bir biçimde oynattı.

Harika. Dünyalar güzeli Barbi komşum Trent'in çok yakışıklı ol-

duğunu düşünüyordu. Tek yapması gereken, bluzunu biraz açmaktı; Trent'in dizlerinin üstüne çökmesi için bu bile yeterdi herhâlde. Dışlerimi canımı acıtacak kadar sıkıştığımı fark edip, kaslarımı gevşetmeye çalıştım. Trent ve hayatımda yaratacağı tüm sorunlar onun olabilir. *Umurumda mı sanki, Kace?*

Makinenin kapağını kapatıp başlatma düğmesine basan Fırtına nefesini uzun uzun dışarı bıraktı ve kâküllerini suratından geriye uçurdu. “Bir süre burada olacak mısın?” Yanımda getirdiğim gazeteyle kaleme baktı. “Program durunca çamaşırlarımı bana getirmen mümkün mü? Yani, buralardaysan ve sana zahmet olmayacaksa.”

Tekrar yüzüne, yüzündeki gergin ifadeye ve güzel mavi gözlerinin altındaki mor halkalara bakınca, ne kadar yorgun olduğunu bir kez daha fark ettim. Beş yaşında bir çocuğu olan genç ve bekâr bir anneydi ve haftanın altı günü sabah üçe kadar çalışıyordu.

“Tabii, sorun değil.” İçimden bunun iyi kalpli, normal bir insanın yapacağı bir şey olduğunu düşündüm. Livie görse benimle gurur duyardı.

“Emin misin? Emrivaki yapmak istemem.”

Dudaklarını ısırıldığını ve omuzlarını sıkıştığını görünce, endişeli olabileceğini anladım. Muhtemelen, benden yardım istemek için cesaretini toplamıştı ve bunu benden istiyorsa çaresiz durumda olmalıydı. Bunu anlayınca kafamı duvara geçirmek istedim. Belli ki Livie'ye söz verdiğim gibi, insanları kendime yaklaştırmak konusunda yeteri kadar çaba sarf etmemiştim. Fırtına iyi bir kadındı. Gerçekten, samimiydi.

“Hanımefendi, çamaşırlarınızı yıkamak benim için büyük şeref,” dedim Güneyli aksanıyla.* Gazeteyi alıp suratımı yelpazeledim.

Yüzü şaşkınlıkla aydınlanan Fırtına kıkırdadı. Yanıt vermek üzere ağzını açtı ama hiçbir şey diyemedi. Benim bir mizah anlayışım olabileceği fikri onu hayrete düşürmüştü. Kahretsin, Livie haklıydı. Ben cidden bir buz kraliçesiyim. Hemen “Ayrıca, geçen haftadan sana borcum var,” dedim. “Hannah'ı, yani en pis silahımı üstünde

* A.B.D.'nin güney eyaletlerine özgü bir aksan. (Ç. N.)

denedim; kendimi affettirmek için en azından bunu yapabilirim.” İçtenlikle gülümsedim. “İş ilanlarına bakacağım; bunu burada, cennette de yapabilirim.”

Suratını buruşturdu. “Starbucks iyi gitmiyor mu?” Livie orada çalıştığımı söylemiş olmalıydı, çünkü ben söylemediğime eminim.

“Sorun yok ama çok az para ödüyorlar. Hayatım boyunca konserve et yemek ve ekmeğimin üstündeki mavi lekeleri temizlemek istiyorsam, bu işte devam edebilirim.”

Düşünceli düşünceli başını salladı. “Bu gece akşam yemeğine gelmelisiniz.” Tam bize acıdığını düşündüğüm için teklifini geri çevirecektim ki “Livie’ye bugün Mia’yla ilgilendiği için teşekkür olarak,” dedi. Cesaret ve otorite içeren ses tonunda, çenemi kapatmamı sağlayan bir şey vardı. “Şimdi yemek yapmaya gideceğim. Çamaşırlar bitene dek işim bitmiş olur.”

“Ayrıca...” Tereddütle, aklından geçenleri söyleyip söylememesi gerektiğinden emin değilmiş gibi olduğu yerde kıpırdandı. “İçki hazırlamayı bilir misin?”

“Şey...” Konunun birden değişmesine şaşırıp gözlerimi kırptırdım. “İçki içmek için biraz erken değil mi?”

Kusursuz parlak dişlerini göstererek gülümsedi. “Martini ve Long Island gibi içkileri diyorum.”

“Çok iyi tekila shot hazırlarım,” dedim gönülsüzce.

“Şey, ilgilenirsen patronumla konuşup elemana ihtiyaç olup olmadığını sorarım. Bir kulüpte barmeydlik yapıyorum. İyi para ödüyorlar.” Son cümlesini söylerken gözlerini iri iri açtı. “İyi derken, gerçekten iyi demek istiyorum.”

“Barmeydlik ha?”

Sırıttı. “Ne dersin?”

Yapabilir miydim? Hiçbir şey demedim, kendimi bir barın ardında hayal etmeye çalıştım. Hayalim, bir şişe kırdığım ve müşterinin tekinin kafasını tekmelediğim sahneyle sona erdi.

“Ama seni uyarmam gerek,” dedi tereddütle. “Orası yetişkinlerin gittiği bir kulüp.”

Kaşlarımı çattım. “Yetişkin derken...”

“Sriptiz kulübü.”

“Ha...” Tabii ya. Kendime baktım. “Ben kalabalık içinde giysilerini çıkarmayan kızlardan sayılırım.”

Fırtına elini sallayıp beni susturdu. “Hayır, endişelenme. Senin striptiz yapmana gerek yok. İnan bana.”

Ben mi? Bir striptiz kulübünde çalışmak mı? “Sence oraya uygun olur muyum, Fırtına?”

“Etrafında seks, içki ve bir sürü para olmasıyla başa çıkabilir misin?”

Omuzlarımı silktim. “Parası hariç, tıpkı ergenlik yıllarım gibi.”

“Biraz daha fazla gülümsemeyi öğrenebilir misin?” diye sordu gergin bir biçimde kıkırdarak.

Ona en başarılı sahte gülümsememi gösterdim.

Beğenmiş gibi başını salladı. “Güzel. Bence bir barın arkasında iyi çalışırsın. Beğenecekleri bir tipin var.”

Alaycı bir tavırla güldüm. “Hangi tip? ‘Michigan’dan gelen otobüsten yeni indim, konserve et yememek ve para kazanmak için her şeyi yaparım’ tipi mi?”

Kıkırdadığında, gözlerinin kenarı kırıştı. “Düşünüp bana söyle ki patronumla konuşayım. *Gerçekten* iyi para ödüyorlar. Bir daha konserve et yemek zorunda kalmazsın. Asla.” Bunları dedikten sonra yukarı kata çıktı. Ben de düşünmeye başladım. Fırtına ve Mia’nın çamaşırlarının makinede dönüşünü izlerken, yarım saat boyunca düşünmeye devam ettim. Program bitince çamaşırları kurutucuya koyduktan sonra iki makineye yeni çamaşırları yerleştirirken de düşündüm. Temiz çamaşırları düzgünce ayırıp katlarken ve sepete koyarken, Fırtına’nın minnacık giysilerine gereğinden fazla ilgi gösterirken de düşündüm. Simli bir spor sutyeniyle vahşi bir hayvanın parçaladığı bir başka hayvanın karışımını andıran ufacık siyah renkli bir bluzu alıp inceledim. Bunu giyerek içki mi ikram ediyordu bedenini mi? Demek o yüzden göğüsleri o kadar kocamandı. Vay canına! Striptizci bir arkadaşım vardı belki de. Bunun düşüncesi bile kulağa tuhaf geliyordu. Sonra, iç çamaşırlarını ince-

lediğimi fark ettim. Bu daha da tuhaftı.

“Bana bunu nerede giydiğini söyle de ben de gelip göreyim.” Trent’in kalın sesi beni bir kez daha irkiltmişti.

Nefesimi tutup başımı çevirirken Trent’in omzunda bir çamaşır torbasıyla bana yaklaştığını gördüm. Onu, özellikle de hiç utanmadan sergilediği gamzelerini görünce, nefesim kesildi. Trent’İ orada rastlayalı iki haftadan uzun süre olmuştu ama onu karşımda görünce yine içimdeki kıvılcımlar yine alev almıştı.

Yine mi çamaşır odasında? Ne biçim bir tesadüf bu? İçime derin bir nefes çekip, kendimi rahatlamaya zorladım. Bu sefer, bu karşılaşmaya daha hazırlıklıydım. *Eli ayağı birbirine dolanan tuhaf bir tip gibi davranmayacağım. O güzel suratının beni savunmasız bırakmasına izin vermeyeceğim. Hele...* “Aa, şu işe bak. Çamaşırhane Sapığı gelmiş yine.”

Gözleri üstümde gezinirken bacağımdaki dövmede biraz durdu, sonra suratıma bakıp sırttı. Ama suratıma bakana dek, nabzım deliler gibi attı ve iç çamaşırlarımı değiştirmek zorunda kalabileceğimi düşündüm. Kahretsin! yine başladık. “Raunt iki,” diye mırıldandım kendime hâkim olamayarak.

Kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırıp boş makineye doğru ilerledi.

Daracık beyaz tişörtünden belli olan bedenine bakmamaya çalışırken, makineye bir sürü beyaz çarşaf tıktığını gördüm. “Çarşaflarını sık sık yıkıyorsun galiba,” dedim istifimi bozmadan ve bunun oldukça masum bir yorum olduğunu düşünerek.

Trent bir anlığına duraksadı; sonra gülererek başını sallayıp çamaşırları yerleştirmeye devam etti ama hiçbir şey demedi. Bir şey demesine gerek yoktu. İstemedi de olsa ne ima ettiğimi fark etmiştim. Suratım giderek daha fazla kıpkırmızı kesilirken, alnıma vurmamak için kendimi zor tuttum ve ofladım. İçeri girdiğinde kendimi ne kadar hazırlıklı gördüysem de az önce her şey yerle bir olmuştu.

Hayatının hareketli olduğuna emindim. Bir kız arkadaşı olmalıydı. Onun gibi birisinin *mutlaka* bir kız arkadaşı olmalıydı. Ya da

bir sürü yatak arkadaşı vardı. Her hâlükârda, yer yarılrsa da içine girsem, o gidene dek de çıkmasam diye düşünüyordum.

“Ne diyebilirim ki? Kliması olmayanlar için Miami çok sıcak,” dedi, gergin havayı yumuşatmak ister gibi. Daha doğrusu lafına devam edene kadar, kendime öyle olduğunu söyledim. “Giysilerim olmadan bile kan ter içinde uyanıyorum.”

Trent çıplak uyuyordu. Bakışlarım kontrolsüzce bedenine kaydığında ağzımın kuruduğunu hissettim. Salon duvarımın diğer tarafında, bu ilah bir yatakta çırılçıplak uyuyordu. Hiç beklemezdim ama nabzım daha da hızlı atmaya başladı.

Konuyu değiştirmek için ağzımı yine açtım ama anlaşılır bir şey söyleyemedim. Sözcükler zihnimde oradan oraya uçuşuyor, anlamsızlaşıyordu. Lanet olsun ki, ona bir tane bile zekice bir yanıt veremiyordum. Orji esprileri yapan ve bunlarla küstah serserileri ezen ben, şimdi apışıp kalmıştım. Trent’in çarşafın üzerinde çıplak uyuduğunu hayal edince koruma kalkanım yerle bir olmuştu.

Ah, bir de o lanet olasıca gamzeler.

Makineye deterjan koyarken, omuz kaslarının gerilişini izledim. Çamaşır yıkamanın bu denli seksi olabileceği kimin aklına gelirdi? Bana dönüp göz kırpınca irkildim.

“İyi misin?”

“Evet” anlamında başımı sallayıp olumlu bir ses çıkarmak istedim ama sesim, gırtlaklanan bir kedininki gibi çıktı. O sırada, kafamın olduğu gibi alev aldığına emindim.

Kapağını kapattığı makineyi çalıştırmak için bozuk paraları koymaya başladı. Sonra da bana dönüp kulağıma doğru hafifçe eğildi. “İtiraf etmem gerek, çamaşırlarınla dairemin önünden geçtiğini gördüğümde, aklıma gelen ilk yıkanabilecek şeyi toparlayıp yanına geldim.”

Ne? Ne diyordu? Zihnimi açmak için başımı salladım. Galiba bana önemli bir şey söylüyor. Dağınık saçlarını eliyle geriye doğru iterken sırtıttı. Bunu ben yapmak istiyorum diye düşünüp, elimde olmadan parmaklarımı esnettim. Lütfen, bunu ben yapayım. Ona bir sürü şey yapmak istiyordum. Hem de hemen oracıkta, o nemli

bodrum katında. Çamaşır makinesinin üstünde. Yerde. Herhangi bir yerde. Kuduz bir hayvan gibi üstüne atılmamak için kendimi zor tuttum. Ama o sırada, tıpkı kuduz bir hayvan gibi kesik kesik nefes alıyordum.

“Peki, insanlar buralarda eğlenmek için neler yaparlar?” diye sordu. Bana çok yakın durduğu için bayılmak üzere olduğumu anlamışçasına, aramıza biraz mesafe koymak için geriye çekildi.

“Şey...” Konuşabilmem birkaç saniye aldı. Aklımın başıma gelmesi de öyle. “Çamaşır odalarında takılmak olabilir mi?” dedim titrek bir sesle. *Kahretsin... Neyim var benim?*

Güldü ve bakışları dudaklarıma kilitlendi. Gözlerini üstümde hissedince, henüz beynimin onaylamadığı sözcükler ağzımdan çıkıverdi. “Bilmiyorum. Buraya yeni taşındım. Henüz eğlendiğimi de söyleyemem.” *Aman Tanrım, Kacey. Kes sesini! Derhâl kes sesini! Bir geri zekâlı ve ezik gibi konuşuyorsun!*

İğreti bir gülümsemeyle makineye yaslandı ve iri kollarını göğsünde kavuşturdu. Sonra dikkatle bana baktı. O kadar uzun süre baktı ki sırtımdan terler akmaya başladığımı hissettim. “Eh, o zaman bu konuda bir şeyler yapmamız gerek.”

“Ha?” dedim, çatlak bir sesle ve karnımın alt tarafının ılındığını hissederek. Beni yine başarıyla titanyum zırhımdan etmişti. Dahası, kalkanımı bir daha asla bulamayacağım başka bir gezegene fırlatmıştı. Çırılçıplaktım, savunmasızdım ve bakışları beni delip geçiyordu.

Dayandığı makineden bana yaslanacak kadar kaydı ve kalçasını benimkine dayadı, kolunu da önümdeki makinenin karşı köşesine uzatıp tüm kişisel alanımı kapladı. “Eğlenmeme durumunla ilgili bir şeyler yapacağız,” diye mırıldandı. Nefesim kesildi. Bedenime değmiş, gümbür gümbür çarpan kalbimi eline almış gibi hissettim. Bana ne yaptığının farkında mıydı? Hislerim o kadar mı belli oluyordu?

İşaret parmağını uzatıp şakağımı okşadı, sonra eliyle çenemi kavradı. Başparmağını sarkan alt dudağımda gezdirirken, aval aval ona bakıyordum. Kıpırdıyamıyordum. Tek bir kasım bile hareket

etmiyordu. Dokunuşu beni felç edecek kadar güçlüydü. “Çok ama çok güzelsin.”

Sinirlerim artık iyice laçkalaşmıştı. Parmağının ucu dudağımın üstünde çok güzel bir his yaratıyordu ama içimden bir ses, “Hayır! Dur! Tehlike!” diye bağıırıyordu.

“Sen de öylesin,” diye fısıldadığımı fark ettim ve içimdeki o haine lanet etmekten kendimi alamadım. *Sakin. Buna. İzin. Verme.*

Bana biraz daha yaklaşıp, nefesi dudaklarıma değecek mesafede durdu. Donakalmıştım. Beni öpmek üzere olduğuna yemin edebilirdim. Benim de ona izin vereceğime yemin edebilirdim.

Ama son anda bir şey hatırlamış gibi doğruldu. Hafifçe öksürüp göz kırptı ve “Görüşürüz, Kacey,” dedi. Arkasını döndüğü gibi, uzun bacaklarıyla basamakları ikişer ikişer çıkarak gözden kayboldu.

“E-evet. Kesin görüşürüz,” diye kekeleyip makineye yaslandım, çünkü dizlerimin bağı çözülmüştü. Eriyip beton zemine yığılma- ma iki saniye kalmış gibiydi. Arkasından gitmemek için direndim. *Bir... İki... Üç...* Bedenimin hissettiği o tuhaflığı üstümden atmaya gayret ettim. Eğilip yanağımı makineye dayadım, alev alev yanan suratımı soğuk metalle rahatlatmaya çalıştım.

Çok iyi bir oyuncuydu. Normalde, o tür erkekleri kendimden uzak tutmakta bir hayli başarılıydım. Erkeklerin çoğunlukta olduğu bir spor salonunda antrenman yapan bir kadın olarak, her gün O'Malley'nin yerinde ego manyaklarıyla uğraşırdım. *Benim kum torbamı tut... Bana hükmet...* Bu laflar hem asla sona ermezdi hem de yaratıcılıktan yoksundu. En sonunda lezbiyen olduğuma karar vermişlerdi, çünkü hiçbiri için bacaklarımı açmamıştım. Ama bu yüzden bu aptalca yorumlar on misli artmıştı. İçlerinden birine bile karşı koyamamak gibi bir sorun yaşamamıştım. Hiçbiri kendi etrafına ustaca ördüğüm o koruma duvarını da aşamamıştı. Onlarla didişmek hoşuma gidiyordu. Onları dizlerinin üstüne çöktürmek de öyle. Ama benden asla fiziksel ya da başka bir biçimde ilgi görememişlerdi.

Ama Trent... Farklı bir tarafı vardı ve bunun ne olduğunu anla-

yabilmek için kafa patlatmam gerekmiyordu. Bir odaya girdiğinde ortama hâkim oluşunda ve bana, âdeta tüm savunma mekanizmalarımı çözmüş ve zahmetsizce altında yatan felaketleri görüyormuş da etkisiz hâle getirebilirmiş gibi bakışında bir farklılık vardı.

Dahası, bunu istiyordu.

“Kahrolası oyuncu,” diye homurdandım lavaboya koşarken. Suratıma biraz soğuk su çarpınca, göğsümdeki alevler geçici olarak dindi. Bu işte çok iyiydi. Hem de çok. Genellikle uğraşmak zorunda kaldığım salaklardan çok daha zarifti. “Çok ama çok güzelsin,” dedim, Trent’in sözlerini tekrarlayıp alaycı bir biçimde cevap vererek: “Sen de öylesin.” Bunu herkese söylediğinden emindim. Fırtına’yla tanışınca ona da, aynı şeyi söyleyecekti. *Ah, Tanrım.* Mideme kramplar girdi; yumruklarımı parmak eklemelerim bembeyaz kesilene dek sıktım. Fırtına’yla tanıştığında neler olacaktı? Ona âşık olacaktı, olacağı buydu. O bir erkekti. Hangi erkek Tatlı Striptizci Barbi’ye vurulmazdı? Sonra siz, 1C’de yaşayan çatlağın teki olurdu-nuz. İkisinin koltuğa kıvrılıp oynaşmasını izlemek, yatak odamın diğer tarafında çılgınca striptizci seksi yapışlarını dinlemek zorunda kalacak, Fırtına’nın kollarını koparmak isteyecektim. *Kahretsin.* Suyu biraz daha açıp suratıma yine soğuk su çarptım. Bu adam hiç vakit kaybetmeden, özenle inşa ettiğim akıl zırhımda kalıcı delikler açmıştı ve ne buna karşı nasıl direneceğimi ne kendimi nasıl koruyacağımı ne de onu kendimden nasıl uzak tutacağımı biliyordum.

Herkes için geçerliydi bu.

Varlığımın yüzde doksan dokuzu onu uzakta tutmam gerektiğini biliyordu. Bana yaklaşılabileceğini düşünmesine neden olmanın bir âlemi yoktu. Başıma açtığım belalara bakıp arkasına bakmadan kaçacak, hayatımı daha da karmaşık bir hâle getirecekti. Ama az önce makinenin önünde durduğu yere, çamaşırlarının döndüğü yere bakarken, ciddi ciddi bu çamaşırları çalmayı ve yerine, “gel de al” diye bir not bırakmayı düşündüm. *Hayır.* Ellerimi öfkeyle saçlarımın arasına daldırıp, âdeta patlamasın diye başımın arkasını tuttum. Ondan uzak durmalıydım. Bir düzene sokmak için uğraştığım her şeyi mahvedecekti.

Birden, apar topar çamaşır odasından kaçtım.

Mia ve Livie bağdaş kurmuş aralarına bir Yılanlar ve Merdivenler olarak bilinen masa oyununu almış vaziyette salonun zemininde oturuyorlardı. Yeni duştan çıkmış Fırtına bir tencere kaynar suya bir paket spaghetti makarna döktü. “Umarım soslu yılan balığı yemeği yapmamın bir sakıncası yoktur,” dedi ben kapıyı çalmadan içeri girdiğimde. Artık birbirimizin kapısını çalma aşamasını geçtiğimizi düşünüyordum. Ne de olsa kadının tanga külotlarını elle-miştim.

“Harika olur. Giysilerinin hepsi burada.”

Hayret içinde arkasını dönüp çamaşır sepetine baktı. “İç çamaşır larımı da mı katladın yoksa?”

“Şey... Hayır.”

Biraz daha dönüp de suratıma su çarparken ıslattığım saçlarımı görünce suratını ekşitti. “Ne oldu sana?”

O işini iyi bilen komşumuz beni köşeye sıkıştırdı diye çamaşır odasında ufak bir soğuk duş aldığımı nasıl anlatabilirdim ki? Anlatmadım.

“Stephen King’in *Katil Kamyonlar* romanını yaşadım âdeta. Çamaşır makinesi canlanıp bana saldırdı. Çamaşır yıkama işi ve ben, artık resmen küssüz.”

“O kitabı okumadım,” dedi Fırtına, içeriden cılız bir çığlık sesi geldiğinde.

“Hiç şaşırmadım,” diye mırıldanıp mutfağa gittim ve Mia’yı korkutmaya çalışan Livie’nin suratında ürkünç bir ifade gördüm. Babamız, klasiklerin unutulmaması için kendi döneminden kalma bütün filmleri bize izlettirirdi. Bu nedenle çoğu zaman yaşitlarım neden söz ettiğimi bile bilmezlerdi.

Fırtına, üstünde *Sos nasıl? Yara bandımı gören oldu mu?* yazan bir önlükle ve kocaman bir gülümsemeyle bana döndü. “Hey, patronumla konuştum. Hâlâ istiyorsan, iş senindir.”

“Fırtına!” dedim gözlerim fal taşı gibi açılmış bir hâlde.

Gülmek için başını arkaya attığında uzun sarı saçları yana sav-

ruldu. Şaşırmam ona komik gelmiş olmalıydı. Bu haberi bana vermekten ne kadar mutlu olduğunu görebiliyordum. Sadece iyi kalpli bir insan olduğu için samimiyetle bize yardım etmek istediği izlenimine kapılmıştım.

“Henüz karar vermedim.” *Yalancı, kararımı çoktan verdin.* İyi para iyi paraydı ve striptiz yapmak zorunda kalmadığım sürece bir vajina sirkinin ortasında çalışmaya tahammül edebilirdim.

“Ne işiymiş bu?” dedi Livie merakla.

“Benimle birlikte aynı iş yerinde,” dedi Fırtına.

“Annem bir restoranda insanlara içki ikram ediyor. Böyle iştel!” Mia apar topar ayağa fırladı ve tezgâhtan boş bir fincan kaptı. “Bir bardak limonata ister miydiniz, hanımefendi?” Fincanı büyük bir dikkatle Livie’ye götürüp reverans yaptı.

“Ah, teşekkür ederim, güzel garson kız,” dedi Livie abartılı bir biçimde. Sonra, hayali içkiyi âdeta Sahra Çölü’nü geçmiş gibi içti ve Mia’ya göz kırptı. Ama bana döndüğünde, endişeyle kaşlarını çatmıştı. “Limonatadan fazlasını servis edeceksin anladığım kadarıyla,” dedi.

Evet anlamında başımı sallayıp, yüzündeki endişeli ifadeyi tekrar görmeden önce, dikkatimi masayı kurmaya verdim. Alt dudağını emiyordu. Dudağının titrememesi için elinden geleni yaparken ve aklından geçenleri tahmin edebiliyordum. Tekilaların su gibi aktığı ve tek gecelik ilişkilerin normal sayıldığı o karanlık yere geri döneceğimi düşünüyordu. Ona yüz kere o dönemin sona erdiğini söylemiş olsam bile, hâlâ o hayatın galip gelmesinden korkuyordu. Bu yüzden onu suçlayamıyordum.

Dolayısıyla, bunun hemen ardından söylediği şeye şaşırdım: “İşi kabul etmelisin, Kacey.”

Dediğini düşünürken, başımı hafifçe yana eğdim.

Omuzlarını silkti. “Onlara hizmet ediyorsan, uzak da durabilirsin, değil mi?”

“Evet,” dedim ağır ağır başımı sallayarak. Ne demek istediğini anlamıştım. Livie her zaman olayların olumlu yönünü görürdü. Fırtına’ya kaçamak bir bakış fırlatınca, onun tüm dikkatini do-

mates sosunu karıştırmaya verdiğini gördüm. Ama konuşmamızı duyduğunu biliyordum. İki komşusunun geçmişlerine dair ne tür karanlık şeyler gizlediğini merak ediyor olmalıydı. Ama her zaman olduğu gibi, işimize burnunu sokmamayı tercih etti.

“Duyduğum kadarıyla bahşişler de fena değilmiş,” dedi Livie. “Belki ben de sahte bir kimlik edinip orada iş bulabilirim!”

“Hayır!” diye bağırarak Fırtına’yla bir ağızdan. Sonra, hiçbir şey demeden birbirimize baktık. “Bu iş bizim için yeteri kadar iyi ama Livie için olmaz der gibiydik,” Livie, bundan çok daha iyisini hak ediyordu.

“Anneciğim? Bu gece çalışıyor musun?” diye sordu Mia. İncecik sesinden Livieden çok daha fazla sorusu olduğu anlaşıyordu.

Fırtına hüzünle kızına gülümsedi. “Evet, tatlım.” Kızını altı gece üst üste evde bırakması zor olmalıydı.

“Livie’yle kalabilir miyim? Lütfen, anneciğim?” dedi Mia ellerini dua eder gibi önünde kavuşturup.

“Ay, bilmiyorum, Mia. Bence bugünlük Livie’yi yeteri kadar esir aldın, ne dersin?”

“Hayırrrr, annel!” diye sızlandı Mia. Sonra, ayaklarını vura vura odada dolandı ve herkese beş yaşında olduğunu hatırlattı. Oflayarak durup kollarını kavuşturdu ve suratını astı. “Bayan Potterage’ı sevmiyorum!”

“Ama o iyi bir kadın, Mia,” dedi Fırtına, içini çekerek ve bunu sanki daha önceden yüz kere söylemiş gibi. Eğilip kulağıma fısıldadı. “Zavallı çocuğu suçlamıyorum. Potterage baca gibi sigara içeriyor. Ama ona genellikle haftada sadece dört gece güvenebiliyorum.”

“Hiç sorun değil,” diye atıldı Livie Mia’nın sırtına hafifçe vurup.

“Gördün mü anne? Livie evet dedi!”

Fırtına suratını buruşturdu. “Emin misin?”

“Tabii ki. Hatta istediğin takdirde, ona her gece bakabilirim,” dedi Livie büyük bir ciddiyetle.

“Ah, Livie. Haftanın altı gecesi çalışıyorum. On beş yaşındaki bir kızdan bu kadarını isteyemem. Senin dışarı çıkman, partilere gitmen ya da on beş yaşındaki kızlar ne yapıyorlarsa, onu yapman

gerek.”

Livie çoktan kafasını “hayır” der gibi sallamaya başlamıştı. “Hayır, isteyebilirsin. Benim için hiçbir sakıncası yok.” Mia’nın yanağını sıktı. Livie de Mia’yı çok seviyordu. Hatta bu çok çok hoşuma gider.”

Uzunca bir sessizlikten sonra Fırtına yutkundu ve Livie’nin dediklerini düşündü. “Ama bunun karşılığında sana ödeme yapma izin vermen gerek. Bu konuda tartışmak yok.”

Livie bunu dikkate almıyormuş gibi elini salladı. “Tamam, olur. Her neyse. Zaten benimle geçireceği zamanın büyük bir kısmında uyuyor olacak; Kacey de seninle birlikte çalışıyor olacak, değil mi? En azından yalnız kalmamış olurum.”

Üçü de dönüp umutla bana baktı.

Derin derin içimi çektim. “Sadece içki, değil mi? Yani, kimseye... başka bir şeyin servisini yapmayacağım.”

Fırtına’nın gözleri parıldadı. “İstemezsen yapmazsın.”

“Dekolte kıyafetler de giymek zoruna değilim herhâlde?”

“Şey...”

Başımı arkaya attım ve diğer tarafa çevirdim. “Başladık.”

“Sana sadece bir Mormon gibi giyinmektense biraz dekolte giyinerek daha fazla para kazanabileceğini söyleyecektim. Yerinde olsaydım, azıcık da olsa dekolte giyinirdim.”

Yine içimi çektim. “Hoşuma gitmezse bırakabilirim, sıkıntı olmaz, değil mi? Sıkıntı olmaz mı?”

“Kesinlikle, Kacey. Darılmak, gücenmek yok,” dedi Fırtına, yemin ediyormuş gibi tahta kaşığı suratının önünde tutarak.

Fırtına’yı huzursuz edecek kadar sessiz kaldım. “Tamam.”

“Harika!” Fırtına, dokunuşunun içimi bir tuhaf yaptığını ve zihnimdeki sesin çığlık çığlığa bağırıldığını anlamadan biçimli kollarını boynuma doladı. Bana sarıldığı hızla geri çekilip domates sosunu karıştırmaya devam etti ve bana rahat bir soluk alma şansı tanıdı. “Bu arada, bu akşam başlıyorsun.”

“Bu gece mi? Süper.” Midem tuhaflaşp iştahımı tamamıyla söndürürken, sesimdeki alaycı ifadeyi gizleyemedim. Bir kulüpte yeni insanlarla tanışmanın beraberinde tokalaşmayı ve kimsenin bur-

nunu sokmaması gereken özel meselelere yönelik sorulara cevap vermeyi getireceğini düşününce, kollarımı kavuşturdum. Buna hazır değildim. Hazırlanmamıştım... *Bir... İki... Üç... Dört...* On sayısına vardığımda, korkudan ölmek üzereydim.

üçüncü aşama

DİRENİŞ

DÖRT

Fırtına'nın jipiyle Penny'nin Sarayı'na vardığımızda, güneş çoktan batmıştı. Fırtına daha arabayı park etmeden dışarı fırladım. Arabanın etrafından dolanıp yanıma geldiğinde bana biraz şaşkınlıkla, biraz da endişeyle baktı. Ama yine bir şey demedi.

Sadece ondan ödünç aldığım siyah mini eteği çekiştirmemle ilgili bir şey söyledi. "Çekiştirip durma." Elime vurdu. "Senin bu kadar endişeli bir tip olduğunu hiç tahmin etmezdim."

"Söylemesi kolay," dedim. "Popon eteğinden dışarı taşmıyor. Bu yara bandı kadar ufak şeyi giymeye razı geldiğime inanamıyorum. Eğildiğim anda her tarafım ortaya çıkacak."

Fırtına güldü. "Tabii ki o yara bandını giymelisin. Hem o muhteşem bacaklarını da ortaya çıkarıyor."

"Bence bacaklarımdan daha fazlasını gözler önüne seriyor," diye homurdanıp eteği dövmemi gizleyecek biçimde aşağı çekmeye çalıştım. Dövmemden utanmıyordum ama dikkatleri gereğinden fazla üstüme çekmek de istemiyordum.

"Yüce Tanrım! Böylesine dehşetli bir dövmeyi görüp de ödlekliliğine şaşırmamak mümkün değil!"

Haklıydı. Sanırım, kendimi rahat çevremden ayrı hissediyordum ve her şeyi bir daha düşünmem gerektiğini hissediyordum. Orası spor salonu olsaydı, popomu sıkı sıkı saran minnacık bir şortun

içinde kendimi rahatsız hissetmezdim. Ama orası spor salonu değildi ve dahası orada hiçbir şeyi de tekmelemem gerekiyordu.

Fırtına'nın söylediğini düşünürken başımı hafifçe yana eğdim. "Az önce bana ödle mi dedin?"

Hiç vakit kaybetmeden yanıt verdi. "Sen de az önce 'her yanımla' ortaya çıkacak gibi bir şey mi demiştin? Burası kreş değil, yetişkinlerin geldiği bir kulüp."

"Bunu unutmamaya çalışırım," dedim gülerek. Üstünde küçücük bir gözetleme deliği olan siyah renkli, sağlam bir kapıya doğru yürüdük.

"Harika görünüyorsun, Kacey. Ciddiyim." Fırtına omzuma hafifçe vurduğunda suratımı ekşitmemeye çalıştım.

İşin aslı, ben de iyi göründüğümü düşünüyordum. Mini eteğin üstüne kömür rengi çizgili, askılı bir bluz giymiş, Fırtına'dan ödünç aldığım gümüş takıları takmıştım. Fırtına bana saçımı ve makyajımı yaparken de yardım etmişti. İyiden biraz daha iyi görünüyordum. Turkuaz renkli elbisesi, bronz teni ve Barbi bebek kıvrımlarıyla Fırtına kadar baş döndürücü değildim ama idare ederdim. 1D'nin önünden, Trent'i pencerede görebilmek umuduyla gereğinden ağır bir biçimde geçecek kadar idare ederdim. Sonra ne yaptığımı fark ettim ve Fırtına'nın jipine kadar koşturup zihnimdeki o sesin, yol boyunca beni azarlayışını dinledim.

Fırtına ağır kapıyı dört kere tıklattı. Kapı birden ardına kadar açıldığında midemin tuhaflaştığını hissettim. Artık insanlar beni o kadar da rahatsız etmiyordu. Esmer tenli ve kaslı iri yarı adam hem kapının enini hem de boyunu kaplıyordu... Onu görünce, sinik davranmaktan utanmamaya başladım. Adam âdeta hayatının bir tek günü bile gülümsememiş gibiydi. Bebekken de kesinlikle şirin falan olmadığı belliydi. Dünyaya gelir gelmez yanı başımda duran yaratığa dönüştüğüne emindim.

"Bu, Nate. Kendisi baş korumadır; ayrıca Cain'in sağ koludur. Selam, Nate! Bu, arkadaşım Kacey." Fırtına, adamın yanıt vermesini beklemedi. Yanından geçtiği gibi içeri girdi; girerken de adamın sıkı karnına yumuşak bir yumruk kondurdu.

“Selam,” dedi Nate. Bu tek sözcük içimin derinliklerine işledi; Nate’in gök gürültüsünü andıran sesini hazmedip başımı salladım ama kendimi geçici bir süreliğine dilimi yutmuş gibi hissettim.

Nate bana yol açmak için geriye çekildi. “İçeri girin, lütfen.” Hissetmediğim kadar cesur bir tavır takınarak çenemi yukarı kaldırıp içeri girdim. Fırtına beni iki yanı içki sandıklarıyla ve gümüş renkli fiçılarla dolu, belli belirsiz bira mayası kokan dar bir koridordan geçirdi. Bu kokuyu hissederek hissetmez karanlık hatıralar zihnimde canlandı. Gittiğim kulüpleri, erkeklerin karınlarından içtiğim tekilaları, karanlık köşelerdeki masalardan kokain çektiğim günleri hatırladım. Bunları derhâl ait oldukları yere geri yolladım. Geçmişe.

“Dansçıların soyunma odaları burada...” Fırtına iki kapalı kapıyı işaret etti. “Şu sözünü ettiğin ‘her yanı’ görmek istemiyorsan, oraya girmeni önermem.” Alaycı bir kahkahayla koridorda ilerlemeye devam etti. Siyah renkli daracık bir tişört ve pantolon giymiş geniş omuzlu, kapı gibi, bir adamın yanından geçtik. Kıyafetine bakılacak olursa, o da korumalardan biriydi ama Nate kadar masum görünmüyordu. “Wisconsinliyim ve futbol oynarım” tarzı bir şirinliğe sahipti. Bana Billy’yi hatırlatmıştı...

“Kacey, bu Ben,” dedi Fırtına bizi tanıştıırken.

“Selam, Kacey.” Ben, sanki beni tanımış sırtarak gibi başını yana eğdi. “Selam, geçen gün Breaking Point’de değil miydin?”

Onu şöyle bir süzdüm. Spor salonunda gördüğümü hatırlamıyordum ama zaten oradaki erkeklere hiç dikkat etmemiştim. “Ola bilir. Salona yeni yazıldım.”

Ağır ağır başını salladı. “Evet, kesinlikle sendin.” Hiç çekinmeden tepeden tırnağa beni süzdü. “İnanılmazsın. Yarışmalara katılıyor musun?”

İltifatı duymazdan geldim. “Hayır, sırf zevk için spor yapıyorum.” Yarışmalara katılmayı çok isterdim ama kazadan dolayı çok tehlikeliydi bu. Yanlış bir yerime gelecek bir darbe bile, senelerce önce beni toparlamak için cerrahların düzelttiği kısımlarıma ciddi bir hasar verebilirdi. Ama Ben’e bunları söyleyecek değildim tabii.

“Penny’nin Sarayı’nda ilk gecen mi?” diye sordu tek kolunu kapı

çerçevesine dayayıp.

“Evet.”

Buğulu gözleriyle yine beni tepeden tırnağa süzdü.

“Ama sadece barmeydlik için,” dedim, kollarımı göğsümde kavuşturup “sadece” sözcüğünü vurgulayarak.

Bakışlarını yine suratıma çevirip “Evet, bunu daha önce de duymuştum,” dedi.

“Olabilir ama bana her sorduğunda yine aynı şeyi duyacaksın,” dedim, soğukkanlılığımı koruyarak. Ne kadar küstah bir salaktı! Suratındaki o sırtışı silmek için kafasına sert bir tekme yemesi gerekiyordu. Belki de bir dahaki sefere spor salonuna gittiğimde ondan benimle kapışmasını isteyebilirdim.

Fırtına beni öteye doğru çekiştirip arkasına baktı ve “Sonra görüşürüz, Ben,” dedi. Üstünde, *Patron*, yazan kapıyı tıklattı. Yazının yanında bacaklarını açmış çıplak bir kadın karikatürüyle siyah renkli dantel bir tanga külot asılıydı. *Ortama ne kadar da uygun!*

“Burası da Cain’in ofisi. Merak etme. Ortama hemen alışacaksınız,” diye fısıldadı Fırtına kapıyı açarken. Arkasından bakarken, ne dediğini anlamadığım için kaşlarımı havaya kaldırdım. Beni tanıdığını *sanıyordu*. Silikonla, içkiyle, *vajayjay* ya da adına ne demem gerekiyorsa onlarla dolu bir ortama hemen uyum sağlayacağımı düşünüyordu. Fırtına’nın zeki olup olmadığını bir daha düşünmeye başlamıştım.

“Girin!” dedi birisi sert bir ses tonuyla. O anda gerildiğimi hissettim.

İçerisi, dört bir duvarın yerden tavana kadar raflarla ve çok sayıda içki kasasıyla çevrili olduğu ufak bir ofisten ibaretti. Burada tonlarca içki vardı. Arka duvarda tuhaf bir kimya deneyini andıran bir şey duruyordu: Ters duran içki şişelerinin ağızlarına takılmış bir sürü hortumdan yere bir şeyler akıyordu. Burnuma hafif bir puro, sedir ağacı ve viski kokusu geldi.

“Orası bar kuyusu,” dedi Fırtına fısıldayarak. “Tüm ana içkilerin bulunduğu yer. Ne kadar içki harcandığı oradan kontrol ediliyor. Barın arkasındaki bir düğmeye bastığında sana bir onsluk içki ve-

riyor. İki kere basarsan, iki ons* geliyor. Roket bilimi değil anlayacağın.”

“Yani, *Kokteyl* filmindeki en favori sahnemi burada oynayamayacak mıyım?” dedim iki içki şişesini birer baton gibi atıp tuttuğumu hayal ederek.

Fırtına güldü. “Oynayabilirsin tabii ama raflardaki pahalı içkileri düşürecek olursan, biri bile kırılırsa cebin epey hafifler.”

Arkaya yatırılmış siyah saçları olan lacivert şık gömlekli bir adam sırtı bize dönük vaziyette maun bir masanın ardında oturuyordu. Cain herhâlde, diye düşündüm. Telefonda, bira dağıtımcısı olduğunu düşündüğüm birisiyle konuşuyordu. Bu arada zaman zaman “evet” ve “hayır” diye böğürüyordu ve mutlu olmadığı her hâinden belliydi. Telefonu çat diye kapatıp bize döndüğünde, kendimi çok zor bir konuşmaya hazırlamam gerektiğini hissettim.

Derken, koyu kahverengi gözleri Fırtına’ya sabitlendi ve ifadesi bir anda yumuşadı. Otuzlarının başlarında, düzgün hatları ve hoş bir tarzı olan genç bir adamdı. Kesinlikle herkesin yakışıklı diye tarif edeceği bir adamdı. Ama yine de bir striptiz kulübünün sahibiydi ve bu da benim kitabımda pislik demekti.

“Selam, Melek,” dedi sözcükleri ağzında yuvarlayıp Fırtına’yı tepeden tırnağa süzerek. Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Bu adamdan hoşlanmayacaktım. Hiç. Kesinlikle hoşlanmayacaktım.

Fırtına adamın yılışık tarzına aldırış etmedi. Belki de adamın bu hâli hoşuna gidiyordu. Açıkçası, ne düşündüğünü bilmiyordum. Fırtına’yı da uzun süredir tanı mıyordum. “Selam, Cain.” Başıyla beni işaret etti. “Bu, arkadaşım Kacey. Barmeydlik işi için.”

O karanlık gözler bana çevrilip de dikkatle üstümde kalınca, göğsümün sıkıştığını hissettim ama beni sadece yarım saniye kadar inceledi. Sandalyesinden ayağa fırlayıp masanın ön tarafına geçti ve profesyonel bir tavırla elini uzattı. “Selam, Kacey. Ben Cain, Penny’nin sahibi. Tanıştığımıza memnun oldum.”

* Yaklaşık 28 grama eşit bir kütle birimi (Ç. N.)

İşte bu noktada şu ufak fobim, hayatı tuhaf hâle getiriyordu. Patron bana elini uzattığında bir türlü tokalaşmayı beceremedim. Derhâl arkamı dönüp kaçabilirdim ama o zaman da işi kaybederdim. İş isteyip istemediğimden de emin değildim ama iş işti. Tek gerçek seçeneğim, dişlerimi sıkıp eli benimkini kavradığında bir endişe atağından bayılmamak, sürekli olarak çıkmaya çalıştığım o karanlık dünyaya düşmemeye çalışmaktı.

Ona baktım, eline baktım, sonra Fırtına'ya döndüm. Ama en çok da Livie'nin *dene* diyen sesini duydum.

Elimi uzattım...

Kemiklerin, kasların ve kıkırdakların elimi sardığını ve sıkıldığını hissettiğim anda, gözlerimin önünde kara benekler uçuşmaya başladı. Diğer elimi bilinçsizce sallayıp bir yerden destek almaya çalıştım ve Fırtına'nın dirseğini tuttum. Bayılmak üzereydim. Zeminde yığılacak ve bir gerzek gibi çırpınacaktım. Dev Nate beni dışarı çıkarırken, Cain de arkamdan "Teşekkürler ama kalsın, çatlak bu," diye bağırarak, kendimi yine Starbucks'ta bulacaktım. Sonra, Livie'nin kedi maması yemesi gerekecekti ve...

"Fırtına bana senden çok söz etti."

İrkilerek Cain'in elimi bıraktığını fark ettim. Ciğerlerim boşaldı. "Öyle mi?" dedim, titrek bir sesle Fırtına'ya kaçamak bir bakış fırlatarak.

Cain tatlı tatlı gülümsedi. "Evet. Ona çok yardım ettiğini söyledi. Zeki bir kız olduğunu ve iş aradığını da anlattı. Ayrıca, çok da güzel olduğunu söyledi. Bunu şimdi kendim de görebiliyorum."

Boğulacak gibiydim; dilim genzimin gerisine kaçmıştı sanki.

"Daha önce hiç bir yetişkin kulübünde çalışmış mıydın?"

"Şey... Hayır, efendim," diye yanıt verdim ama içimden Fırtına ona aksini söylememiştir umarım diye de dua ettim. Nedenini bilmiyordum ama birden kendimi, Cain'i etkilemek *isterken* buldum. Göründüğünden daha büyükmüş ve bilgeymiş gibi otoriter bir havası vardı; sanki bir striptiz kulübü sahibi değil de sevecen bir insan gibiydi.

Yanıtım onu olumsuz yönde etkilemedi. "Barmeydlerimden biri

hamile. O da ben de bir erkek kulübünün onun için en uygun yer olmadığına karar verdik, bu yüzden de... Haftada kaç gece gelebilirsin?"

Fırtına'ya bakıp omuzlarımı silktim. "Her gün?"

Cain başını geriye atıp içten bir kahkaha patlatınca, sol kulağının altındaki dövmeyle gördüm. Dövmeye 'Penny' yazılıydı. Penny her kimse çok özel bir kadın olmalıydı, çünkü Cain hem kulübün ismini Penny koymuştu hem de dövmesini yaptırmıştı. "Hayatını tamamıyla buraya bağlama, hayatım," dedi. "Beş altı akşam yeterli olacaktır." Bakışları kollarıma kaydı ve omzumdan kollarıma kadar uzanan beyaz yara izlerine dikkatle baktı. İzleri kapatmadığım için kendime kızdım. Muhtemelen, yara izleriyle kaplı kadınların yetişkin kulüplerinden çalışması pek de uygun bir durum değildi. "Bedenin dövüşçülerinkine benziyor," dedi izlerle ilgili bir yorum yapmak yerine.

"Dövüş için değil, formda kalabilmek için spor yapıyorum," dedim hemen.

Ağır ağır başını salladı. Bundan etkilenmiş gibiydi. "Güzel. Kendi başının çaresine bakabilen kadınlardan hoşlanırım." Masasının ardına geçerken, "Kacey'ye eğitim vereceksin, değil mi, Fırtına?" dedi.

Fırtına'nın ağzı kulaklarına varmak üzereydi. "Evet, Cain."

Cain yine ona bakınca, bakışlarındaki ifadeyi anladım. Sırf hayvani bir şehvetle değil, hayranlıkla bakıyordu. Âdeta ona taparmış gibi. Aralarında cinsel bir ilişki olup olmadığını merak ettim. Cain personeliyle yatıp kalkıyor mudur, diye düşündüm. İsteddiği takdirde bunu yapabileceğine emindim. Benimle de yatmaya çalışacak mıydı? Ama bunu düşünecek vaktim kalmadı, çünkü Fırtına beni kapıdan dışarı çıkarıyordu.

"Gel. Az sonra kulüp açılacak. Seni biraz ortama alıştırmak gerek."

O gece, bir hayal gibi geçti. Fırtına ve ben ana barda birlikte çalıştık. Fırtına daha karmaşık içkileri, ben de biraları ve sek içkileri

hazırladım. Fırtına bu arada bana temel işleri gösterdi. Kulüp hiç de beklediğim gibi değildi. Kocaman, üç katlı bir kulüptü; orta kısmın üstü yüksek tavanlıydı ve etrafında, barlardan oluşan şık bölmeler, parlak siyah masalar ve VIP odalarına açılan bir koridor vardı. Belli ki Cain orada neler döndüğü konusunda epey katıydı. Kızların hepsine yasa dışı bir şey yapmayın uyarısında bulunuyordu. Fırtına bana “Ben arka tarafa gitmem,” deyince bunun, “Sen de oraya gitme, Kacey,” tarzında bir uyarı olduğunu anladım.

Kulübün ortasındaki yüksek platformda kızlar dans ediyordu. Sürekli olarak dans eden üç kız vardı ve her birinin, ön sırada ağzı sulanmış bir hâlde onları izleyen adamların oturduğu ana sahnedan ayrılan birer sahnesi vardı. Mavi renkli bir ışık tüm kulübü aydınlatıyor, etrafa gizemli bir hava veriyordu. Kulübün geri kalanıysa karanlıktı; havada keskin bir içki, testosteron ve şehvet kokusu vardı. Tüm bedenimde hissettiğim müziğin, ritmi ise sahnedeki dansçıların her hareketine yön veriyordu.

Fırtına’yla ben içki servisi yaparken sürekli olarak konuşuyor, kendi aramızda şakalaşıyorduk. Onun yanında rahatladığımı hissetmeye başladım. İçerisi kalabalıktı ama insanlar daha önceden gittiğim kulüplerdeki gibi içki almak için barın önüne yığılmıyorlardı. Fırtına beni, seveceğimden emin olduğum üç kızla tanıştırdı: Ginger, Layla ve Penelope. Hepsi de dünyalar güzeli, kıkırdayıp duran, dostane tavırlı kızlardı. Orada çalışan herkes çok güzel, gülücükler saçan ve dostane tavırlı insanlar gibiydi; bu yüzden de Fırtına’nın neden oraya uyum sağlayacağımdan emin olduğumu yüzüncü kez düşünmeden edemedim. Ama hiçbir şey demedim; herkese başımı salladım ve fiziksel temas kurmamak için o sırada her iki elimin de dolu olduğundan emin oldum. Kimse tokalaşmadığımı fark etmedi.

Sürekli müşteri olduğu her hâlden belli olan adamların benden “yeni kız” olarak bahsettiklerini duydum ama onları duymazdan geldim. Başımı önüme eğip kendimi işime verdim ki Cain, görev tanımımı kucak danslarına ve VIP odası müşteri destek hizmetine dönüştürmesin. Siparişleri aldım, içkileri hazırlayıp servis ettim ve

kimsenin eline dokunmadan paraları aldım. Aynen bu sırayla. Yine de bir sürü gözün üstümde olduğunu hissediyordum: Adamların bakışları bedenimin kıvrımlarında dolanıyordu; sahnede çok daha fazla et görebilecekleri hâlde, gözleriyle beni tartıp biçiyorlardı. Gerzekler.

Bar tezgâhı benim kalem hâline gelmişti. Bu yarım duvarın ardında güvendeydim.

“Eee, nasıl gidiyor?” diye sordu Fırtına, ilerleyen saatlerde işler iki dakikalığına biraz olsun yavaşlayınca. “Haftada altı gece bir striptiz kulübünde barmeydlik yapabilecek misin sence?”

Omuzlarımı silktim. “Evet, sorun değil. Bir sürü meme ve popo görüyorum ve görmemek için sahneye bakmaktan kaçınıyorum...” Derken sahnede, üzerinde bacaklarının etrafında dolanıp boynuna kadar çıkan gümüş renkli bir şerit dışında hiçbir kıyafet olmayan Asyalı bir kız gördüm. “İşte!” dedim başımı çevirip. “Bunu nasıl yapıyor?”

“O, Cherry. Yoga yapar.”

Gözlerimi devirdim. “Hayır, onu demek istemedim. Yani... *nasıl?*”

“Herkesin bir fiyatı vardır,” demekle yetinen Fırtına, bir tur daha Jim Beam dağıttı.

“Sanırım öyle,” diye mırıldandım ve Fırtına’nın da bir fiyatı olup olmadığını düşündüm.

“Pekâlâ, artık bara alıştın değil mi, Kacey?” dedi Fırtına. “Artık dilediğin zaman gülümsemeye de başlayabilirsin. Müşterilere gülümsersen daha iyi bahşiş alabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Suratımı ekşittim. “Neden bacaklarına sarılan kadınlara daha fazla para ayırabilecekken sırf gülümsediğim için bana fazla bahşiş versinler? Gerzek mi bunlar?”

“Sadece... Dediğimi yap,” diye sabırla içini çekti Fırtına. Bir müşterinin içkisini hazırlarken dönüp, “Sen buradaki en yeni kızıl saçlı oyuncaksın ve hayal güçlerini zorluyorsun.”

Harika. Ben de bunu yapmak istiyordum zaten. Adamın tekinin ıslak rüyası olmayı. Fırtına’nın yanıldığını göstermek için, sonraki

üç müşteriye suratımı ikiye ayırmadan en kocaman gülümsememi fırlattım. Hatta bir tanesine göz bile kırptım. Gözlerime inanamadım ama bahşişler bir anda ikiye katlandı. *Hımm. Belki de Fırtına haklıdır.* Ama keşke gülümsemek o kadar zor olmasaydı.

Kocaman bir şapka takmış ve Wrangler marka blucin giymiş olan, orta yaşlı bir kovboy barın üstüne eğildi; bir saman sapı çiğniyormuş gibi ağzını oynatıyordu ama ağzında hiçbir şey yoktu. “Ne kadar da güzelsin; acayip formdasın ve doğalsın,” dedi, gözlerini göğüs dekoltemden ayırmadan. Neden bilmiyordum. Kulüpte çalışan tüm diğer kadınların yanında on yaşındaki bir oğlan çocuğu gibi duruyordum. Adam pis pis sırtınca dişlerinin senelerce tütün çiğnemekten sapsarı lekelerle kaplandığını fark ettim.

Tiksintimi yutkunarak gidermeye çalıştım ve zoraki bir gülümsemeyle “Ne arzu edersiniz, beyefendi?” diye sordum.

“Bir Tom Collins’le özel bir gösteriye ne dersin?”

“Tom Collins’iniz hemen geliyor. Ama özel gösterilerimi daha yeni tamamladım.”

Gülümsemeye devam ettim ama sabrımın yavaş yavaş tüendiğini hissediyordum. O adamdan bir an önce kurtulmalıyım. İçkisini barın üstünden ona uzattığımda ve elindeki yirmi doları almaya çalıştığımda, kolumu sert ve kaba bir biçimde tuttu. Öne eğilince, nefesinin bayat tütün ve içki koktuğunu hissettim. “Şimdi mola vermeye ve bana o sıkı poponu göstermeye ne dersin?”

“Burada sadece barmeydlik yapıyorum, efendim,” dedim dişlerimi sıkıp kendimi savunur bir pozisyona geçerek. “Burada size istediğinizi verebilecek yeteri kadar kız var.” Başımı hangi yöne çevirsem, popo, göğüs ucu ve daha beterini görüyordum. Lisede çok fazla sporla haşır neşir olduğumdan, duşlarda bol bol çıplak kız görmüştüm. Hatta, Jenny’ye ‘Grand Rapids Teşhircisi’ lakabını vermiştim, çünkü benim önümde anadan doğma soyunmakla ilgili hiçbir çekincesi yoktu. Ama orası farklıydı.

Kızlar salına salına ortalıkta geziniyor, bedenlerini teşhir ediyorlardı. Bedenlerini *satıyorlardı*.

“Param var! Yeter ki bedelini söyle.”

“İnanın ki yeteri kadar paranız yok,” dedim sert bir sesle ama adamın bana kulak asmadığını görebiliyordum. Diğer eli barın altında gözden kaybolduğunda, kabaran pantolonunu düzelttiğini anladım. İçimden kusmak geliyordu. Adam en nihayetinde zavallı, çaresiz ve onunla birlikte olabilecek kadar kör bir kızı köşeye sıkıştırdığında, muhtemelen sert davranacaktı. “Yerinizde olsam, bu işin ucunu bırakırdım... efendim.”

Gözümün ucuyla, Nate ve Ben’in devasa bedenlerinin beni kurtarmak üzere bara doğru yaklaştıklarını gördüm. Onların beni kurtaracak olmaları fikri beni rahatsız ediyordu.

Beni korumalarına ihtiyacım yoktu.

Kimseye ihtiyacım yoktu.

Dahası, bu adamın canını acıtmak istiyordum.

Barın üstünden yarı uzanır yarı zıplar hâlde, serbest olan elimi kovboyun terli boynuna doladım. Onu sert ve hızla bir biçimde aşağı çektim. Suratı bara çarpan adam inledi. Boynunu aşağıda tutup, parmaklarımı ensesinin dibine geçirdim. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi çarparken, kulaklarımda kan akışımın sesini duyabiliyordum. İyi bir histi. Kendimi canlı hissediyordum. “Sıkı popoya şimdi ne diyorsun?” diye fısıldadım öfkeyle.

Nate’in elleri adamın omuzlarını kavradı ve dudağı kanayan adamı kapıya doğru çekiştirirken, müziğin bastırdığı sesini duydum. “Artık gitmeniz gerek, efendim.” Adamın alnında ertesi gün kesin morlaşacak parlak kırmızı bir iz vardı. Ama kovboy ona direnmedi. Muhteşem Hulk’ın bile Nate’e karşı direnebileceğini sanmıyordum.

Ben geride kaldı. “İyi misin?”

“İyiyim,” dedim, Fırtına endişeli bir ifadeyle yanıma gelirken. Nate’in ardından bakarken, yan taraftaki masalardan birinde oturan Cain’le göz göze geldim. İçimi nahoş bir his kapladı. Olan biteni sessizce oturduğu yerden izlemiş olmalıydı. Belki de adam müşterilerinin kafasının bara çarpılmasından hoşlanmıyordu. Belki de az önce kovulmuşum.

Ama Cain başparmağını kaldırarak her şeyin yolunda olduğunu işaret edince, derin bir oh çektim.

“Sana gülümsemeni söylemiştim, bir bar kavgasına karışmanı değil,” diye espri yaptı Fırtına, gülüp beni dürtükleyerek.

“Ama özel bir gösteri istedi,” dedim adrenalinin hâlâ bedenimde dolandığını hissederken. “Ben de ona halka açık bir gösteri sundum.”

Ben öne eğilip dirseğini bara yasladı ve suratında hoşnut bir ifadeyle bana baktı. “Kendini nasıl koruyacağını biliyorsun doğrusu.”

“Beni kurtlar yetiştirdi. Yiyecek bulabilmek için savaşmak zorunda kaldım.”

Başını geriye atıp boğuk bir kahkaha attı. “Daha önceden salak gibi davrandıysam özür dilerim. Buraya gencecik güzel kızların gelip, yıpranmış ve dağılmış hâlde gidişlerini görüyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor.”

“Eh, o zaman şanslı günündesin. Ben çoktan dağılmış durumdayım.” Onu şöyle bir süzdüm. “Belki de bir striptiz kulübünde çalışmaman gerek.”

“Evet, insanlar da sürekli olarak bana aynı şeyi söyler. Ama parası iyi. Hukuk okulu için para biriktiriyorum.” Kaşlarımı havaya kaldırdığımı fark edince, gülümsemesi tüm suratına yayıldı. “Buna şaşırdın, değil mi?”

“Sende pek avukat tipi yok.”

Ben yana dönüp bara dayadığı dirseğine yaslandı ve benimle konuşurken kalabalığı kolaçan etti. “Buraya yeni taşındığını duydum.”

“Evet.” Tezgâhı silmeye ve yeni yıkanmış bardakları yerlerine dizmeye koyuldum.

“Amma da konuşkansın.”

“Biz giyinik kızların para kazanmak için daha da çok çalışması gerekiyor.”

Başını çevirip bana baktı. “Haklısın. Dinle... Spor salonuna bir daha geldiğinde, beni orada görürsen yanıma gel. Birlikte birkaç raunt antrenman yapabiliriz.” Yanıt vermemi beklemeden, yanımdan uzaklaştı.

Ha, tabii, seninle birkaç raunt yaparım ama o gerzek beyninden geçen şekilde değil. Arkasından bakarken tam, “Anlaştık, Avukat

Çocuk,” diye bağıracaktım ki Trent’i, tek kişilik uzun bar masalarından birinde görünce, çenemi kapamak zoruna kaldım.

Üstelik, sahnedeki çıplak kıızı değil, beni izliyordu.

Aynen öyle. Bana bakıyordu.

Trent oradaydı ve bana bakıyordu.

“Kahretsin...” diye kendi kendime mırıldanıp başımı önüme eğdim. O sırada onunla ve bana hissettirdikleriyle uğraşamazdım.

Orada. O gece. *Siktir!*

Birisinin bara yaklaştığını hissedince, temkinle başımı kaldırdım. Neyse ki Nate gelmişti. Kovboyu bardan atma işini tamamlamıştı.

“Şu herif seni rahatsız ediyor mu, Kacey?” dedi, Trent’i işaret ederek.

Yutkundum. “Yok canım.” *Evet, ediyor ama düşündüğün nedenler yüzünden değil.*

“Emin misin?” Devasa bedenini çevirip Trent’in masasına baktı.

Trent hâlâ oradaydı, uzun bedenini sandalyesinin arkasına yaslamış, içkisini pipetiyle içerken dikkatini Cherry’ye vermişti.

“Yarım saattir burada ve seni izliyor.”

“Öyle mi?” dedim çatlak bir sesle. Sonra, normal bir ses tonuyla “Komşum,” dedim. “Sorun yok.”

Nate’in koyu renkli gözleri kulübün geri kalanım taradı ve hiç şüphesiz bardan atabileceği sümsükler var mı diye etrafa bakındı. “Seni rahatsız ederse hemen bana söyle, tamam mı, Kacey?”

Yanıt vermediğimi görünce, yine tepeden bana baktı ve gök gü-rültüsünü andıran ses tonu yumuşadı. “Tamam mı?”

“Evet” der gibi başımı salladım. “Peki, tamam, Nate.”

Başını hafifçe sallayıp bir muhafız gibi dikildiği kapıdaki yerine geçti. Hani, biraz fazla sert bir biçimde hapsirsa, bir adamın bacaklarını gövdesinden ayırabilirdi.

“Neler oluyor?” dedi Fırtına, arkamdan.

“Ha, bir şey yok.” Sesim hâlâ titriyordu ve dilimi doğru dürüst kullanamıyordum. Trent’e bir kaçamak bakış daha fırlattım. Masa-ya yaslanmış pipetiyle oynarken, Akdenizli bir Barbi (galiba ismi

Bella'ydı) yanından geçti ve neredeyse çıplak bedenini bacağına dayadı. Bella VIP odalarını işaret ederken, bir yandan da tatlı tatlı Trent'in ensesini okşamaya koyuldu.

"İyi misin? Birisini gırtlamak üzereymiş gibi bir hâlin var."

Fırtına'nın haklı olduğunu fark ettim. Elimdeki kurulama bezi- ni birisinin boynuymuş gibi elimde çevirip duruyordum. *Birisinin* boynuydu tabii. Bella'nın boynu.

"Evet, iyiyim." Bezi bir kenara fırlayıp yine Trent'e baktım ve o güzelim masmavi gözleriyle karşılaştım. İrkildim. Tüm savunmamı yok eden tatlı bir gülümsemeyle karşılık verince, sahnedeki dansçı- lar kadar çırlıçıplak kaldığımı hissettim. Neden beni o kadar etkili- yordu? Çok sinir bozucu bir durumdu.

"Şey, bana hiç de bir şey "yokmuş" gibi gelmedi, Kacey. Şu ada- ma mı bakıyorsun? Kim o?" Omzumun üstünden nereye baktığımı görmeye çalıştı. "O, şey değil mi..."

Elimle suratını nazikçe geriye ittim. "Arkanı dön! Şimdi onun hakkında konuştuğumuzu anladı işte."

Fırtına gülmekten iki büklüm oldu. "Kacey, birisine vurulmuş," dedi, şarkı söyler gibi. "Komşumuz seni gözleriyle soyuyor. Gidip konuşsana."

"Hayır!" dedim hışımla, buz gibi soğuk bakışlarımı Fırtına'ya çe- virerek.

Başını eğip bardaki bardakları toparlamaya koyuldu. Ses tonum- daki o zehirli ifadeden nasibini aldığını biliyordum. İçimi ani bir suçluluk hissi kapladı. *Kahretsin, Kacey!*

Trent'in masasına bakmamaya çalışıyordum ama bir tren kaza- sının yanından geçmek gibi bir şeydi. Bakmamak imkânsızdı. Ge- cenin sonlarına doğru, peş peşe bir sürü striptizci masasına uğrar- ken hissettiğim kıskançlık dalgası beni hem yormuş hem de sinir etmişti. Kızlar ona dokunuyor, kıkırdıyordu; içlerinden biri onunla konuşmak için kucağına bile oturmuştu. Beni rahatlatan tek şeyse, Trent'in nazikçe hepsini reddetmesiydi.

Arabanın konsolunda aramızda duran çantasına uzanan Fırtına

bana kalınca bir zarf fırlattı.

Hiç düşünmeden zarfı yırttım ve içindeki paraları saymaya koyuldum. “Vay canına! Burada en azından...”

“Demiştin sana!” dedi Fırtına, sevinçle. Sonra, göz kırptı ve “Bir de sahneye çıksan, kim bilir neler olur,” dedi.

Zarfın içinde neredeyse beş yüz dolar vardı! Kolay para! “Dört senedir mi Penny’de çalıştığını söylemiştin? Neden hâlâ Jackson Yolu’nda oturuyorsun? Bu paralarla kendine bir ev satın alabilirsin!”

İçini çekti. “Mia’nın babasıyla bir sene evli kaldım. Onu terk ettikten sonra iflas bildirimini yaptım, çünkü çok borca girmişti. Artık hiçbir banka bana ev kredisi vermez.”

“Kocan... Hergelenin tekiymiş galiba.” Oturduğum yerde huzursuz bir biçimde kıpırdandım. Fırtına özel hayatından söz etmeye başladığı anda kalkanlarım yine devreye girmişti. İnsanlar sizinle bir şeyler paylaşınca, sizin de paylaşmanızı beklerlerdi

“Olanları bir bilsen,” diye mırıldandı, sesini alçaltarak. “Başlangıçta her şey o kadar da kötü değildi. Damon’la tanıştığında on altı yaşındaydım. Hamile kaldım, o da uyuşturucu bağımlısı oldu. Paraya ihtiyacımız olduğu için Mia dünyaya geldikten sonra Cain için çalışmaya başladım. Damon da iyi para kazanmak istiyorsam, bunlara ihtiyacım olacağını söyledi.” Göğüslerini işaret etti. “Ben de buna razı gelecek kadar aptaldım.” Son cümlesini acı acı söylemişti. “Canım çok yandı. Çıkartamamamın sebebi de bu zaten. Yemin ederim ki kızlar sırlıslıkla âşık olduklarında çok aptalca işler yapıyorlar.”

“Peki, onu terk etmeye ne zaman karar verdin?” diye sordum kendime engel olamadan.

“Beni ikinci kez fena hâlde dövdükten sonra.”

Bunu o kadar doğal bir şeymiş gibi söylemişti ki dediğini yanlış duyduğumu sandım.

“Ah... Çok üzüldüm, Fırtına.” Gerçekten de üzülmüştüm. Biri-sinin Fırtına’ya vurması, anında koruma içgüdülerimi harekete geçirmişti.

“İlk seferinde herkese yalan söyledim. Duvara çarptığımı söyledim.” Güldü. “Kimse buna inanmadı tabii ama o hayal âleminde yaşamama izin verdiler. Ama ikinci sefer...” Derinden gelen nefesini dışarıya bıraktı. “İşe şişmiş bir dudakla ve kanayan bir burunla geldim. Cain ve Nate beni dosdoğru eve geri götürdüler ve Mia’yla bana ait eşyaları toparlarken başımda beklediler. Damon eve geldiğinde biz de gitmek üzereydik. Nate onu biraz hırpaladı. Bize bir daha yaklaşacak olursa onu fena benzeteceğini söyledi. Nate’i gördün.” Gözlerini iri iri açıp bana baktı. “Bunu cidden yapabilir.” Binamızın önündeki otoparka girdi ve jipin motorunu durdurdu. “Cain bana bu daireyi buldu. O zamandan beri de buradayım. Nakit parayla bir ev alabilecek kadar birikim yapmaya çalışıyorum. Her şey yolunda giderse, iki üç seneye kalmaz kulüp işinden kurtulurum.” Sonra, daha yumuşak bir ses tonuyla “Bunu yaparsam, ailem artık benden utanmaz,” dedi.

Gülmeden edemedim. “Çok iyi anlıyorum. Benimkiler nerede çalıştığımı bilseler mezarlarında ters dönerlerdi...” Başka bir şey söyleyemedim.

“Hey, Kacey?” Fırtına’nın sesi yine temkinli ve gergindi. Bu nedenle birden omuzlarım gerildi. Konuşmanın nereye gideceğini tahmin edebiliyordum. “Bak, birkaç şeyi anladım. Ailen hayatta değil. Bunun alkole bir ilgisi olabilir... Bir sürü yara izin var. İnsanların ellerine dokunmasından da hoşlanmıyorsun.”

Devam etmesine izin vermedim. Kapıyı açtığım gibi dışarı fırladım.

Fırtına’nın çok zeki birisi olduğuna karar verdim. Basbayağı, lanet olasıca bir roket bilimcisiydi.

BEŞ

“Klima,” diye inledim, üstümdeki çarşafları terli bedenimden çekerek. *Daha kalın perdeler almamız gerek,* diye düşündüm pencereyi örten incecik kumaş parçalarına bakarken. Bunlar güneşin içeri girmesini kesinlikle engellemiyordu. Ailemizi kaybettikten sonra hiç klimalı bir evde kalmamıştık. Darla teyze, dünyada çocuklar açıktan ölürken klimaya para harcanmasını doğru bulmuyordu. Ya da kumarcı kocalar varken. Ama artık Miami’de yaşadığımız için, bir kiracının klimasız bir evde yaşamasının kanunlara aykırı olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Livie’yle Mia mutfakta ‘Pop Goes the Weasel’ şarkısını söylerken bir yandan da kâğıt alışveriş torbasından bir şeyler çıkarıyorlardı. “Tünaydın!” dedi Livie mutlulukla beni görünce.

“Tünaydın!” dedi Mia da onu taklit ederek.

Saate baktım. Bir olmak üzereydi. Haklıydılar. Öğleden sonra olmuştu. Çok uzun süredir o saate kadar uyumamıştım.

“Biraz yiyecek aldım. Tezgâhın üstünde de para var.” Livie çene siyle masadaki ufak para öbeğini işaret etti. “Bana ödediği paranın sadece yarısını vermesi için Fırtına’yla tartışmak zorunda kaldım.”

Gülümsedim. Fırtına, meleklerle tanıştığına emindi. Ben de ken-

di meleğimizi bulduğumuza inanmaya başlamıştım. Ona karşı ters davranmaya bir son vermeliydim. Bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum ama yapmam gerekiyordu. Cüzdanımdan para çıkarmak için çantamı aldım ve kalın zarfı masaya koydum. “Güm! Al bakalım!”

“Vay ana...” Livie’nin fal taşı gibi açılan gözleri paralardan Mia’nın suratına kaydı. “Yani, vay canına! Orada sadece barda çalıştın... Değil mi?” *Demek Livie orada olan biteni tahmin etmiş.* Başımı hafifçe yana eğip gözlerimi kısıtım ve derin düşüncelere dalmış gibi etkileyici bir hava yaratmak için biraz durdum. “İçki servisi etmeyi tanımla bakayım.” Gülüp buzdolabından portakal suyunu aldım ve Livie’nin dik dik bana baktığını hissederek doğrudan şişeden, kocaman bir yudum aldım. “Dalga geçiyorum! Evet, sadece içki servisi yaptım. Bir de şanslı herifin tekinin popomu ellemesine izin verdim.” Mia kaşlarını şaşkınlıkla havaya kaldırıncı suratımı buruşturdum ve dudaklarımı sessizce “pardon” der gibi oynatıp Livie’ye baktım. Livie başparmağıyla paraları sayarken, ağzımdan çıkan kötü laf da hemencecik unutuluverdi. “Aman Tanrım,” dedi.

“Nasıl ama?” Suratımda şapşal bir gülümseme olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. Bu iş bize iyi gelebilirdi. Hayatımız kurtulabilirdi. Artık kedi maması yemek zorunda kalmayabilirdik. Livie suratında gizemli bir gülümsemeyle bana bakınca “Ne oldu?” dedim.

Duraksadı, sonra “Hiçbir şey,” dedi. “Ben sadece... Keyfin yerinde ya?” Minik bir havucu dişledi. “Hoşuma gitti.”

Mia da onu taklit etti, havucunu çiğnerken bir tavşan gibi burununu kırıştırdı. “Hoşuma gitti,” dedi bir papağan gibi Livie’nin sözlerini tekrarlayarak.

Torbadan ben de bir havuç alıp Livie’nin yanağına kocaman bir öpücük kondurdum ve banyoya doğru ilerledim.

“Siz paraları sayarken, ben de duş alacağım. Sonra bana hatırlat da Starbucks’ı arayıp işi bıraktığımı söyleyeyim. Asgari ücretle çalışmam mümkün değil artık. Kesinlikle olmaz.”

Suyun tazyikli akmaması umurumda değildi. Biraz klor gibi kokması da. Gözlerimi yumdum; kafa derime kalın bir şampuan tabakası yedirdim ve gül kokusunu içime çektim. Livie'yle teyzemin evinden kaçtığımız akşamdan beri ilk kez bu işi başarabileceğimi düşünüyordum. İkimize de bakabilirdim. Yeterince büyüttüm, güçlüydüm ve zekiydim. Geçmişte yaşadığım sorunlar bize köstek olmayacaktı. Her şey yoluna girecekti. Bu işten alnımızın akıyla, sağ salim çıkacaktık...

Hafif bir titreşim sesi beni hayal âleminden çıkardı. Tek gözümü açıp yukarı bakınca, duş başlığının üstündeki boruda kırmızı, siyah ve beyaz şeritler gördüm. İki pörtlek göz dikkatle beni izliyordu.

Ancak bir iki saniye sonra çığlık atabildim. Çığlık atmaya başlayınca da duramadım. Geriye doğru sendeledim ve karşı duvara çarptım. Nasıl ayakta kaldığımı bilemedim ama bunu başardım. Yılan kıpırdamadı. Olduğu yerde kaldı, kuyruğunu salladı ve beni bütün hâlde nasıl yutacağını ve çenesini nasıl açacağını düşünüyor-muş gibi bana bakmaya devam etti. Livie'nin panik içindeki sesini kapının ardında duyduğum hâlde çığlık atmaya devam ettim, çünkü duyduğum sesin ne olduğunun farkında değildim. Kapıya güm güm vurması da beni kendime getirmedim.

Hiçbir şeyin farkında değildim.

Birden çatırtı diye bir ses duydum ve kapının parçalandığını fark ettim. "Kacey!" diye çığlık atan Livie'nin yanından iki güçlü kol beni çekip dışarı çıkardı. Birisi hemen üstüme bir havlu fırlattı ve hızla banyodan yatak odama götürüldüm.

"Yılanlardan nefret ederim. Yılanlardan nefret ederim. Kahretsin! Yılanlardan nefret ederim!" diye sayıklamaya başladım, kendi kendime. Bir el saçlarımı düzeltti. Ancak kalp atışlarım normale dönünce ve titremem geçince, etrafıma bakabildim.

Kaşlarını çatmış Trent'in gözlerindeki turkuaz renkli beneklerle karşılaştım.

Trent'in kollarındaydım.

Çıplaktım ve Trent'in kucağında, kollarının arasında oturdum.

Durumu fark etince kalp atışlarım yine tehlikeli bir hıza ulaştı. Trent'in gömleği sıırıslıklamdı ve şampuanıma bulanmıştı. Çıplak sırtımda ve dizlerimin altında kollarının ılıkliğini hissediyordum. Mahrem yerlerim bir havluyla örtölüydü ama yine de kendimi çıplak hissediyordum.

Livie gözleri öfkeden alev alev yanarak içeri daldı. "Buraya böyle girerek ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı. Suratı, saçlarını kadar kıpkırmızı kesilmişti ve her an Trent'i parçalayabilirmiş gibiydi.

"Trent. Bu, Trent," dedim. "Sorun yok, Livie. İçeride... Duşta bir çingiraklı yılan var." Kontrolsüzce titredim. "Yılan Mia'yı yutmadan onu derhâl evine götür. Sonra da Tanner'ı çağır. Hemen, Livie!"

Livie bakışlarını benden ayırıp Trent'e, sonra yine bana ve yatağıma baktı. Beni orada bırakmak istemiyordu ama kararını verip başını salladı ve kapıyı ardından kapattı. Trent beni, göğsünün sert kaslarını kolumda hissedebileceğim kadar kendisine çekti. "İyi misin?" diye fısıldadı. Suratı bana o kadar yakındı ki alt dudağının kulağımı okşadığını hissettim ve yine ürperdim.

"Harikayım," dedim fısıldayarak. "Az kalsın ölüyordum ama harikayım doğrusu."

"Yan daireden birisinin çığlık attığını duydum. Birisinin seni öldürmek istediğini sandım."

"Birisi değil. *Bir şey*. Onu gördün mü?" Tek kolumu savurup banyoyu işaret ederken, diğer elimle de göğüslerimi örtmek için havluyu sıkıca tuttum. "Diri diri beni yemesine iki saniye falan kalmıştı!"

Trent hafifçe güldü. Ağzından yumuşacık, tatlı bir ses çıktı. Bu ses tüm bedenimde yankılandı ve içimi ısıttı. "Sanırım, Lenny'den bahsediyorsun. Bu yılan 2B'de oturan komşunun evcil yılanıdır. Ufak tefek kel bir adamın bahçede onu aradığını gördüm."

"*Evcil mi?*" dedim hayretle doğrularak. "O insan yiyen şey birisinin *evcil yılanı* mı yani? Evlerde çingiraklı yılan beslemeye karşı bir yasa yok mu?"

Trent gülümseyerek masmavi gözlerini suratıma dikti ve dudaklarına baktı. "Yavru bir yılan. Bildiğim kadarıyla yediği tek şey de fare." Bana o kadar yakın duruyordu ki nefesi yanağımı okşuyordu.

Ona yaslanmış dururken, kalp atışlarını omzumda hissediyordum. En az benimki kadar hızlı çarpıyordu kalbi. O da bunu hissedebiliyordu. Sırf ben değil. Eliyle çenemi avuçladı. “Sana kimse zarar vermeyecek, Kacey.”

Durumun yarattığı gerilimden miydi, Trent ne vakit etrafımda olsa karnımda hissettiğim o alev alev histen miydi, yoksa içimdeki o zapt edilemeyen canavarı çok uzun süredir dışarı çıkarmadığımdan mıydı bilemiyordum, ama durum dehşet verici olmaktan çıkmış ve son derece seksi bir hâle dönüşmüştü.

Elimde değildi.

Dudaklarımı Trent’in dudaklarına yasladım, gömleğinin birkaç düğmesini kopararak açtım ve üstüne çıktım. Bir saniye kadar bana direndi. O bir saniye boyunca ağzı ve bedeni yanıt veremedi ama sonra hemen değişti. Elleri dizlerimden belime kaydı, çıplak tenimi yaktı. Öpüşmeyi derinleştiren de o oldu; dudaklarını dudaklarıma kenetledi, tek eli şampuanlı saçlarımı okşarken, diğer eliyle de ense mi sıkıca tuttu. Başımı geriye atarken dillerimiz birbirine değdi ve ağzının ne kadar tatlı ve taptaze olduğunu hissettim. Güçlü olduğunu hissedebiliyordum. İstesem bile, ona karşı gelemedim. Ama zaten bunu istemiyordum. Hem de hiç. Trent, ağzını ağzımdan ayırmadan beni “sırtüstü” yatağa yatırdı. Üstüme yattı, göğüslerimiz birbirine sürtünürken ve bacaklarımın iç kısmı onun kalçalarını sararken, kollarına yaslanıp tüm ağırlığını üstüme vermemeyi başardı. Neler olduğunu, ne yaptığımı bilemiyordum; Trent tüm irademi yok etmişti ama bunun sona ermesini istemediğimi biliyordum.

Bedenimin her zerresi bunu istiyordu.

Trent’i istiyordum.

Âdeta senelerce su altında kaldıktan sonra ilk kez yüzeye çıkıp da nefes almış gibi hissediyordum.

Ne yazık ki durum aynı şekilde devam etmedi. Bir anda değişti. Trent beni bırakıp doğruldu ve hayret dolu bir ifadeyle nefes nefese bana baktı. Bakışları bir an için gözlerimden ayrılmadı, bir saniye bile. Başka bir yere bakmış olsaydı, havlumun kenara kaydığını ve

altında çırılçıplak yattığımı görebilirdi. Hem ruhum hem de bedenim o anda çırılçıplaktı.

“Seni bunun için duştan çıkarmadım,” diye fısıldadı.

Yutkunup konuşmaya çalıştım. Ama sesim yine de boğuk çıktı. “Biliyorum ama durum lehine sonuçlandı, değil mi?”

Her zamanki iğreti gülümsemesiyle karşılık verdi. Bu gülümsemeyi her gördüğümde, birisi bir meşaleyle beni tutuşturmuş gibi her yanımin alev aldığını hissediyordum. Ama bakışları normale döndü ve dikkatle bana baktı. “Yorucu değil mi?” dedi. Başparmağıyla boynumu hafifçe okşadı.

“Ne?”

“İnsanları kendinden uzak tutmak.”

“Kimseyi uzak tutmuyorum,” dedim hemen. Ama sözleri suratıma bir tokat gibi çarparken, sesim bile yalan söylediğini ele veriyordu. Görmesini istemediğim, gizlemek için onca çaba sarf ettiğim şeyi nasıl oluyor da görebiliyordu? Bunun bir yolunu bulmuştu.

Bir yere destursuz giren birisi gibi alanımı istila etmiş, koruma kalkanımı aşmış ve ona sunmadığım şeyi almak için derinliklerime sızmıştı.

Bedenime yaymayı başardığı o sıcak his hâlâ devam ediyordu ama alevleri söndürmem gerektiğini hissetmeye başlamıştım. “Bunu da seni de istemiyorum.” Bu sözcükler ağızda kötü bir tat bıraktı, çünkü isteyerek söylemediğimi biliyordum. *Bunu da seni de istiyorum, Trent.*

Trent dudaklarını dudaklarıma dayayınca, hain bedenim öne uzandı ve ne kadar yalancı olduğumu ortaya çıkardı. Ama Trent ellerini başımın iki kenarındaki alana koymuş, kontrolü kaybetmek istemiyormuş gibi yastığımı sıkı sıkı tutuyordu. Bense parmaklarımı gömleğinin altına sokup bacaklarımı beline sardığımdan, kontrolümü tamamıyla kaybetmiş durumdaydım.

“Bunu istemiyor musun, Kacey?” diye fısıldadı erekte olmuş penisini bacağıma sürterek.

“Hayır...” diye fısıldadım dudaklarımla boynunu okşayarak. Sonra, kendime ve inadıma gülmeye başladım. Bedenim onunkine

dayanmış hâlde ne kadar aptal göründüğümü tahmin etmeye çalıştım. Bu kısa gülme anı tıpkı bir cankurtaran gibiydi. O anı yakaladım ve biraz daha vakit geçse dönemeyeceğim yoldan geri dönmek için kullandım. Dudaklarımı boynundan çekip “Çık dışarı,” dedim hışımla.

Çeneme üç minik öpücük daha kondurup elinin tersiyle hafifçe yanağımı okşadı. “Peki, Kacey.” Doğrulup kalktı. Trent bedenimi aç ve karanlık bir ifadeyle süzerken, ben de nefesimi olduğu gibi dışarı verdim. Sadece bir saniye sürdü ama karnımın alt kısmındaki o inanılmaz isteği serbest bıraktı. Arkasını dönüp kapıya yöneldi. “Tanner’a kapıların masrafını ödeyeceğimi söylerim.”

“*Kapılar mı? Birden fazla mı kapı kırıldı?*”

Arkasına bakmadı. “Evet, ön kapın ve banyonun kapısı. Bu yüzden birisine laf edecek olursa, bana etmesini sağlarım.”

Sonra, çekip gitti.

Kahretsin! Adam çelişkinin sözlük tanımıydı âdeta. İyi adam ve kötü çocuk tiplerimleri arasında öylesine ustalıklarla gidip geliyordu ki birinden diğerine geçtiğini asla fark edemiyordum. Kalın kafalı oyuncu bir tip olsa her şey çok daha kolay olurdu ama beni yılanlardan kurtarmak için kapıları kırıyordu. Gerçi ben de şirretlikten cinsel saldırganlığa, sonra da hemen tekrar şirretliğe geçtiğimden, çelişkili olma konusunda ondan daha iyi bir konumda değildim.

On beş dakika sonra nihayet odamdan çıkabildiğimde, dairemizin istilaya uğradığını gördüm. Livie mutfakta, kollarında ağlayan beş yaşındaki kızıyla duran ve gayet salaş ama seksi gözükten Fırtına’nın yanında dikiliyordu. Çığlıklarım Fırtına’yı derin bir uykudan uyandırmış olmalıydı, çünkü üstünde askılı bir bluzla bir tanga külottan başka bir şey yoktu.

Bir polis memuru, kısa boylu, kafasının tepesi kel ve koluna bir cıngıracıklı yılan sarılı olan bir adamı sorguya çekiyordu. Yılanı görünce ürperdim. Lenny o olmalıydı. Trent haklıydı. Yılanı yakından görünce, ilk bakışta sandığım kadar iri olmadığını fark ettim. Ama yine de kollarımı kendimi korumak için göğsümde kavuşturdum ve yılanın pörtlek gözlerini üstümde hissettim.

Tanner kırık kapının yanında duruyor, kapının parçalarına bakarken kafası karışmış gibi ensesini kaşıyordu. İtiraf etmem gerekirdi ki ben de epey etkilenmiştim. Trent iri yarı bir adamdı ama beni kurtarmak için bir değil, iki kapı birden kıracağı aklımın ucundan bile geçmezdi. Trent, ev sahibimizin yanında duruyor, ellerini pantolonun arka ceplerine sokmuş, verdiği hasara bakıyordu. Kopardığım düğmeler yüzünden açık duran gömleği sıırsıklam vaziyette kaslı göğsüne yapışmıştı. İçeride başkaları da olduğu hâlde, bu manzara ağzımın kurumasına neden olmuştu. Fırtına, Mia'yı Livie'ye verip yanıma koşan ilk kişi oldu. Hemen boynuma atıldı. İrkildim ama bana ilk sefer sarıldığındaki kadar kötü hissetmedim. "İyi misin?" Önceki gece arabasından apar topar çıkışıma bozulmuşsa bile, bunu belli etmiyordu.

Fırtına'nın arkasında duran polis memuruyla ufak tefek kel adamın, Fırtına'nın poposunu gören gözlerinin fal taşı gibi açıldığını fark ettim. En azından polis memuru, suratı kızaracak ve dikkatini muşamba zemindeki bir lekeye verecek kadar düzgün bir adamdı. Ama kel adamın sırtışı tüm suratına yayıldı. "Şu herifin suratına bir yumruk indirdikten sonra daha iyi olacağım," dedim, adamın da duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Bana yakalandığını fark edince, başını diğer yöne çevirdi.

"İşte, malum Sapık Pete," diye fısıldadı Fırtına poposunu örtmek için bluzunun arkasını çekiştirip suratını ekşitirken. Ama boş yere uğraşıyordu. Tişörtü çok kısaydı, tangası da poposunu kesinlikle örtmüyordu. "Hemen dönerim," diye telaşla dışarı fırladı.

Tanner bakışlarını yerdeki kırık parçalardan bize çevirdi. "Ha, selam, Kerry." *Kerry* mi? Kaşlarımı havaya kaldırdım.

"Selam... Larry! Nasılsın?" Livie eliyle ağzını kapatıp gülmeme-ye çalıştı. Tanner ilk başlarda şaşırmış gibiydi ama sonra dişlerini göstere göstere gülümsedi. "Kacey," dedi hatasını düzelterek. "Par-don... Kacey."

Polis memuru sabırla ifademizi bir deftere not alırken, giyinik biçimde geri dönen Fırtına'ya kaçamak bakışlar fırlattığını fark ettim. Bizler her şeyi anlattıktan sonra, adam Mia'ya bir şerif rozeti

yapıştırması vererek onu mest etti. Sapık Pete de peş peşe özür dileyip Lenny'yi kafesine koydu ve suratını asmış olan Tanner'a, kafesin kilitli olduğunu iyice kontrol edeceğine söz verdi. Polis memuru bana Trent'e karşı dava açmak isteyip istemediğimi sorunca sanki poposundan bir kol çıkmış gibi hayretle suratına baktım. Adam Fırtına'ya uzun uzun, beğeniyle bakıp gittikten sonra, Tanner ve Trent, hâlâ kırık kapılara bakıyorlardı. "Acil bir durum olduğunu anlıyorum, ama... şey... Bunu tamir ettirmem gerek ve Sap..." Tanner hafifçe öksürdü. "Peter'ın masrafları karşılaması biraz vakit alabilir. Bu kızların sigortası olduğunu da sanmam..." Tanner arka cebinden cüzdanını çıkardı. "Şey, masraflar için yüz dolar verebilirim."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Ne? Bizi azarlayıp daireden atacağını sanmıştım. Tanner kırılan kapının masraflarını mı karşılayacaktı? Livie, Fırtına ve ben hayret içinde birbirimize baktık. Ama ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan Trent, cüzdanından bir tomar para çıkarıp Tanner'a verdi. "Alın. Bunlar masrafları karşılar." Tanner başını sallayıp parayı aldı ve bizi küçük dilimizi yutmuş bir hâlde bırakıp tek kelime etmeden gitti.

Trent, Livie'nin yanına gidip elini uzattı. "Selam, ben Trent. Resmen tanışmamıştık."

Livie önceden ne kadar çıldırmış olsa da şimdi tüm öfkesi dinmişti ve on iki yaşındaki bir kız çocuğu gibi suratı kızarmış, kekelemeye başlamıştı. Trent'in elini hızla sıkıp, dokunuşundan hamile kalabilirmiş gibi elini geri çekti ve yarı açık gömleğine ve o muhteşem kaslı bedenine bakmamaya çalıştı. Kendi kendime gülümse dim. Tatlı, masum kız kardeşim benim.

Trent daha sonra kendisini Fırtına'ya tanıttı. Fırtına'nın yanaklarında tatlı bir kızarıklık belirince, bir kıskançlık hissi kapladı içimi. Trent Fırtına'nın bacaklarının arasında gizlenen Mia'ya eğilince, Fırtına bana abartılı bir biçimde göz kırptı.

"Sen de Prenses Mia olmalısın. İsmi duymuştum."

Mia dudaklarını büzdü ve annesinin bacaklarının arasından biraz öne çıktı. "Sahi mi?"

Trent, “evet,” der gibi başını salladı. “Dondurma seven bir Prenses Mia’dan söz edildiğini duymuştum. O, sen olmalısın, değil mi?”

Mia ağır ağır başını sallayıp “Duydun mu, anne?” diye fısıldadı. “İnsanlar bir prenses olduğumu biliyorlar!”

Herkes güldü. Ben hariç herkes. Bana Trent’in cazibesine kapılmamamı söyleyen iç sesimle savaş halindeydim. Her şey bir oyundu. Trent bana göre değildi. Aslında, sorun kesinlikle bu değildi ama bunu kendime itiraf edemiyordum. Asıl sorun, benim için *fazla iyi* olduğunu biliyor olmamdı.

Trent doğrulup bana döndü. “İyisin, değil mi?”

Hep benim için endişeleniyor. Evet anlamında başımı sallayıp, kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Trent’in sabahlığıma bakarken beni dikkatle incelediğini bildiğimden, bedenini bedenimde hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladığımdan, olduğum yerde kıpırdandım. Dahası, beni çırlıçıplak ve korkudan dehşete düşmüş bir hâldeyken, duştan çekip çıkardığını da düşünmeden edemedim.

Yerin dibine geçmek üzereydim.

Trent o sırada çok rahatsız olduğumu hissetmiş miydi bilemiyordum ama birkaç adım gerileyip ellerini saçlarının arasına daldırdı. “Görüşürüz.” Bana göz kırptı. “Saçımdaki şampuanı yıkamam gerek. Umarım *benim* alacağım duş olaysız geçer.”

“Umarım...” diye mırıldandım ve Trent’in gidişini aptal aptal izlerken, bir yandan da duşuna nasıl bir şey koysam da kapısını kırıp onu kurtarmak için içeri girebilsem diye düşünmeye başladım. *Bir yılan olmaz. Yılanlardan pek korkar hâli yok. Bir timsah olabilir. Evet, Florida’da bir sürü timsah var. Everglades’e gidip gelmem yeter. Bir timsah bulup kafese koyar, buraya getiriri...*

“Kacey?”

Fırtına’nın sesini duyunca, gerçek dünyaya geri döndüm. Kaşlarını havaya dikmiş sırtıyordu. Belli ki sorduğu soruyu duymamıştım.

“Efendim?”

Trent açık kapının önünde dikiliyordu.

“Eminim ki Trent bizimle birlikte yemek yiyerek teşekkürlerimizi kabul etmekten memnuniyet duyar.” Gözleri parılıyordu. Çöpçatanlık yapıyordu. Ama bu, hoşuma gitmemiştir.

Trent, benim gibi hayatını karmaşıklatacak birisini istemezdi.

“Nasıl isterseniz. Ben spor salonunda olacağım,” diye buz gibi bir sesle yanıt verince, odadaki tüm neşeli hava da yok oldu. Kimsenin bana yanıt vermesine fırsat vermeden, arkamı döndüğüm gibi odama doğru yürüdüm.

Tabii, kendimden nefret ettim.

Breaking Point o akşamüzeri her zamankinden daha sakindi ama umurumda değildi. Hâlâ o günkü yılan olayının heyecanını üstümden atamamıştım. Trent’in yarattığı heyecanı da öyle. Güzel güzel, rutin egzersizlerimi yapmak istiyordum. Hızla esneme hareketlerini yapıp kum torbasında çalışmaya hazırlandım.

“Selam, Kızıl!” dedi Ben, arkamdan gelen gür sesiyle.

Kahretsin! Arkama bakınca, Ben’in popoma baktığını gördüm. “Ben.”

Yanıma gelip kum torbasını tuttu. “Bir yardımcıya ihtiyacın var mı?”

“İhtiyacım olmasa da artık var sanırım,” diye homurdandım. Ama bu lafı nedense beni güldürmüş, bedenimdeki tüm gerilimi dindirmişti. “Ne yapman gerektiğini biliyor musun?”

Omuzlarını silkti. “Bana öğretebileceğinden eminim.” Sonra, yine sırttı ve “Kontrolde olmayı tercih ederim ama senin için...”

Peş peşe imalı laflar edip saçmaladığı için, onu dinlemekten vazgeçtim. Sırf ona bir ders vermek için, bir ters tekmeye şaşırttım. Kum torbası kalçasına çarptı ve inledi. “Bunu ilk dersin olarak kabul et. Kes sesini. Antrenman yaparken beni lafa tutma.”

Sonraki on beş dakika boyunca, tekmelerle ve yumruklarla torbaya giriştim. Her darbemle sallanan Ben pek de iyi bir iş çıkaramadı. Konuşuyorsa bile onu duymuyordum. Torbaya tekrar tekrar vurmamı sağlayan ve her darbeye birlikte içimdeki öfkeyi dışarı bırakmamı sağlayan rutine odaklanmıştım.

Bir gece, üç salak sarhoş olmuş.

Üç katil hayatımı elimden almış.

Bir. İki. Üç.

En sonunda, yorgunluktan bitap düşmüş hâlde öne eğildim ve soluklanmak için ellerimi dizlerime dayadım.

“Tanrım, Kace.” Kafamı kaldırıncı, Ben’in şaşkın şaşkın bana baktığını fark ettim. “Daha önce hiç kimseyi bu kadar yoğun bir antrenman yaparken görmemiştim. Ivan Drago gibiydin. Drago şu filmdeki Rus...”

Lafını kesip, komik bir Rus aksanıyla Rocky IV’ten bir replik okudum. “Ölürse, ölür.” Rocky de babamın favori filmlerinden biriydi.

Ben, kafasını sallıyordu ve hayretle kaşlarını havaya dikmişti. “O filmi biliyorsun demek.”

“Kim bilmez ki?” Yine gülmeden edemedim. Çok geçmeden, ikimiz de gülmeye başladık ve Ben’in, o kadar da küstah olmadığını düşündüm. Derken, uzun boylu birisi yanıımızdan geçti ve kalkanlarım yine etkisiz hâle geldi.

Trent.

Gülmeyi kestim ve hissettiğim rahatlık birdenbire uçup gitti. Su mataramı alıp büyükçe bir yudum içerek tepkimi Ben’den gizlemeye çalışırken, Trent’in eşyalarını bir spor çantasının yanına bırakıp tişörtünü başından yukarı çekişini izledim.

*Burada ne işi var? Benim spor salonumda. Burası benim... Kah-
retsin.* Çenemden sular dökülünce kolumla ağzımı sildim ve sadece daracık beyaz bir tişörtle kaplı kaslı bedenine hayran hayran bakmamaya çalıştım. Bana bir kez bile bakmadan sırtını döndü ve kum torbasını şaşılacak bir hızla yumruklamaya koyuldu. Bu işi daha önce de yapmış gibiydi. Bir süre, onu hem büyülenmiş gibi, hem de ilgisini hiç hak etmediğim hâlde, bana bakmadığı için hayal kırıklığı içinde izledim.

Belki de beni görmemişti.

Hayır, kesin görmüştü.

Beyaz tişörtünün koltuk altlarından siyah renkli **kıllar** gözükü-

yordu. Ne dövmesi olduğunu göremiyordum ama kürek kemiklerini boydan boya kaplıyordu. Trent yatağında yatarken o tişörtü çıkarıp dövmesine bakmayı çok istedim.

“Galiba şu adamı Penny’de gördüm,” dedi Ben. Demek beni Trent’e bakarken yakalamıştı. Harika.

“Beğendin mi yoksa?” dedim, muzip bir tavırla.

“Hayır, ama *birisinin* beğendiğini duydum,” dedi. Sesindeki imalı ifadeyi kaçırmamıştım.

Lanet olsun Fırtına! “O adam komşum. O kadar.”

“Emin misin?”

“Evet. Kimseyi beğendiğim falan yok. Sen de dâhil.” Kum torbasına bir yumruk savurdum.

Ben güldü. “Yanına gidip komşuna ‘merhaba’ demeyecek misin?”

Ters bir tekmeyle yanıtlamı verdim. Ben antrenmanıma devam etmek istediğimi nihayet anlayıp torbayı tuttu. Bir daha da Trent konusunu açmadı. İkinci bir raundu tamamlamak için elimden geleni yaptım ama dikkatim dağılmıştı bir kere. Bunun tek sebebi de salonun karşı tarafında kum torbasını yumruklayan seksi adamdı. Ona bakmamaya çalışsam da kendimi sık sık ona bakarken buluyordum. Trent’e son baktığımda, onu tişörtünün kenarıyla alnında biriken terleri silerken ve baklava şeklindeki muhteşem karın kaslarını sergilerken gördüm. Geçici bir felce yakalanıp nefesimi içime çektim, kalp atışlarım da fena hâlde hızlandı. Öylece bakakaldım...

Derken, keskin bir şeyle popoma bir şaplak indirildi. “Ahh!” diye bağırıp arkama bakınca Ben’i, elinde havlusuyla hain hain bana sırtırtırken gördüm. “Az önce havlunla popoma mı vurdun?” dedim, hışımla. Öfkelenmeme hiç orali olmamıştı. Ama kaburgalarına bir yumruk indirdiğimde tepki verdi. Acı içinde inleyerek iki büküm oldu. “Umarım buna değmiştir, salak.” Eşyalarımı almak için eğildim. Doğrulduğumda, Trent’in uzaktan bana baktığını gördüm. Suratında boş bir ifade vardı ama gözleri... Durduğum yerden bile, bakışlarındaki kararlılığı, acıyı ve öfkeyi görebiliyordum. Orada olduğumu başından beri biliyordu. İçeri girdiği andan beri.

Trent bana uzun uzun baktıktan sonra, sırtını dönüp yine kum

torbasını yumruklamaya koyuldu. Birden, kendimi kum torbasına dönüşmüş, birisi bana suçluluk hissi yüklüyormuş gibi hissettim. Bir de acı. Trent'i görmek resmen kalbimi sızlatıyordu.

Bu kadarı yeterdi.

Ben'e başka bir şey demeden kadınlara ayrılan soyunma odasına gittim. Yarım saat boyunca da oradaki tahta sırada oturdum. Soyunma odası iki duş bölmeli ve güç bela hareket imkânı sağlayan daracık bir odası olan daracık, karanlık bir zindan gibiydi. Orada öylece otururken, kuyudan yukarı çıkmaya çalışan o istenmeyen hisleri gömmek için uğraştım. Neden Trent'in oraya gelmesi gerekiyordu? Neden benim gittiğim spor salonuna gelmişti? Beni mi izliyordu? Aslında, o spor salonunun Miami'nin o yakasında bulunan spor salonları arasında, konusunda uzmanlaşmış tek salon olduğunu biliyordum; dolayısıyla Trent eğitilmiş bir dövüşçüyse tabii ki oraya gelecekti. Yine de... Her şeyin kontrolüm altında olmasına alışmıştım. Uyuşuk kalabilmek için spor yapıyordum. Her günü bu sayede atlatıyordum ve bu yöntem uzun süredir faydalı olmuştu. Ta ki o güne dek. Artık Trent hayatıma girmişti ve bir türlü yaptığım şeye odaklanamıyordum. Bedenim yoldan çıkıyordu. Onu kendimden uzaklaştırmak ve ona sıkı sıkı sarılmak arasında gidip geliyordum. Onu çok sık düşünüyordum. Trent'i düşünmek bile iki sene önceki tek gecelik ilişkilerimden beri hissetmediğim istekleri ortaya çıkarıyordu. Ama artık bu his milyon kere daha keskin ve güçlüydü. Başımı ellerimin arasına alıp ileri geri sallanmaya başladım. *Bunu istemiyorum. Bunu istemiyorum. Bunu istemi...*

Kapının tıklatıldığını duydum. Umut hissi içimi, yıkılmış bir barajdan akan sular gibi kapladı ve gelen kişinin Trent olması istediğimi fark ettim. Elimde değildi. İstiyordum. Onu istiyordum. *Lütfen, gelen...*

Kapının diğer tarafında suratından pişmanlık akan Ben'i görünce, büyük bir hayal kırıklığı hissettim. "İyi misin? Özür dilerim. Sana biraz fazla sert vurdum sanırım, ama sen de hayal dünyasına dalmıştın."

Yanıt vermedim. Adrenalinin her yanıma akın ettiğini, kalbimin

hızla attığını ve canımın iyiden iyiye sıkıldığını hissediyordum. Ben'in suratına bakınca, tatlı ve samimi birisini gördüm. Çok da hoştu. Doğru olsun olmasın, yıkıcı olsun olmasın, iki elimle Ben'in gömleğine yapıştım ve onu soyunma odasına soktum. Direnmedi ama hantal hareketlerinden neler olduğunu anlamadığı belliydi. Onu duş kabinine sokup, kapıyı kilitledim.

"Giysilerini çıkar. Ellerime dokunma."

"Şey..." Ben'in umduğu şeyin bu olmadığını fark ettim. Kahretsin, zaten ben de bunu ummuyordum. Ama Trent sorununu çözmeliydim ve düşünmeden yapılacak seks de bunun çaresiydi.

Ben hareket etmeyince, gömleğinden tuttuğum gibi onu dudaklarıma doğru çektim. Nihayet neler olduğunu çakozladı. Tişörtümün arkasını kavrayıp beni kendisine çekti ve dilini ağzıma soktu. Öpüşü tatlıydı ama şey gibi değildi... *Hayır, kes şunu, Kacey. Bunu Trent'i unutmak için yapıyorsun.*

İsmi bile içimde havai fişekler patlıyormuş gibi bir his yaratıyordu.

"Kacey," diye inleyen Ben kollarımı okşuyor, arada göğüslerimi sıkıyordu. Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp tişörtümü çıkardı; sonra beni tekrar öpmeye koyuldu. İçerisi daracıktı ama kabini en iyi şekilde kullanıp beni duvarın önündeki ufak sıraya çıkardığı için ona tepeden bakıyordum. "Benden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Konuşmayı kes," dedim, üzerimdekileri çıkarırken. Eli bacaklarımın arasında dolanmaya ve yukarılara ilerlemeye başlamıştı bile. Tam istediğim gibi.

Geriye yaslanıp gözlerimi yumdum.

Bunu bana Trent'in yaptığını hayal ettim.

Ben hiç vakit kaybetmedi. Dudakları da ellerinin izinden gidiyordu. "Tanrım, tadın çok güzel," diye inledi. Bir an için, konuşmasını engellemek için ona ağızlık takmayı düşündüm. Ama öyle yaparsam, işime yaramazdı. Dahası, o sırada gerçekten de işime *yarıyordu*. Doğru olsun olmasın, buna izin verdiğimden, hatta istediğimden beri çok uzun süre geçmişti. Geriye yaslanıp rahatladım ve Ben'den ihtiyacım olan şeyi aldım.

Her şey gayet güzel gidiyordu.

Ta ki Ben olayı mahvedene dek. Ona yapmamasını söylediğim şeyi yapmıştı. Elimi tutmuştu.

Anlık bir şok yaşadım; âdeta bir saat boyunca saunada kaldıktan sonra buz dolu bir küvete atlamış gibiydim. Hissettiğim tüm zevk kayboldu ve suratını iterek ağzından ve ellerinden uzaklaşmaya çalıştım.

“Kahretsin, Ben. Git buradan. Hemen.”

“Ne?” Kek hamuru hazırlarken üç kişiyi öldürdüğümü itiraf etmişim gibi suratında büyük bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

“Ellerime dokundun. Sana bunu yapmamı söylemiştim. Git buradan.”

Suratında hayret dolu bir sırıtışla hâlâ olduğu yerde bana bakıyordu. “Ciddi misin?”

Öne uzanıp kilidi açtım ve Ben’i uzun süredir gördüğüm en büyük ereksiyonla birlikte dışarı ittim. Sonra, kapıyı tekrar kilitledim ve yere çökerek dizlerimi kendime çektim.

Bunun da hiç faydası olmadı.

Hatta durumu bin kat kötüleştirdi.

Midem bulanıyordu. Nasıl o kadar bencil olabilmiştim? Ben, artık benden nefret edecekti. Dahası, hissettiğim o şiddetli seks arzusu dinince, bunu ona yaptığım için utanmaya da başladım. Daha önceleri, birilerini baştan çıkarmaktan *asla* utanmazdım. Ayrıca... Nefesimi dışarı verdim. *Ya Trent yaptığımı duyarsa? Tanrım! Alnımı dizlerime dayadım.*

Umurumdaydı. Trent’in ne düşündüğü umurumdaydı. Bu durumun onu rahatsız etmesi umurumdaydı. Öyle hissediyordum. Ne yaparsam yapayım, bunu değiştiremeyecektim. Gelişigüzel seks de yapsam, şirretlik de yapsam, onu kendimden uzak tutmak için denediğim bir sürü gaddarca yöntemle de başvursam aynı şeyi hissedecektim. Nasıl yaptıysa, titanyum zırhımı delmiş ve beni kimse-nin etkilemediği kadar etkilemeyi başarmıştı.

ALTI

O gece barda bir kadeh fiyatına iki kadeh içki satıldığı için içerisi tıklım tıklımdı ve Fırtına'yla ben, bedenlerimiz ince bir ter tabakasıyla kaplanacak kadar koşturup durmuştuk. Cain, Nate'in ikizini andıran bir başka esmer ve devasa boyutlarda bir koruma bulmuştu ve adam içeride bela çıkaran herkesi birkaç saniye içinde dışarı atıyordu. İşin aslı, o gece içeride en az dansçılar kadar da koruma vardı. Ben de oradaydım. Üç gündür, spor salonundaki o günden beri bana tek kelime etmemişti; ben de bu durumdan memnundum. Sürekli olarak olanların bana hatırlatmasından ve beni utandırmasından başımı önüme eğip çalışmayı tercih ederdim.

Tam bara on votka bardağı dizmiştim ki Cain barın üstüne eğildi. "Penny'yi şimdiye dek nasıl buldun, Kacey?" dedi, müzikten sesini duyurmaya çalışarak.

Başımı sallayıp gülümseyerek yanıt verdim. "Harika, Cain. Para gerçekten de iyi."

"Harika. Umarım üniversite için para biriktiriyorsundur."

"Evet." *Ama kendim için değil.*

"Hangi konuda eğitim almak istiyorsun?"

Duraksayıp buna nasıl yanıt vereceğimi düşündüm. Bilmiş bir yanıt yerine, dürüstçe yanıt vermeye karar verdim. Ne de olsa bu adam patronumdu. "Emin değilim. Şu anda üstünde durduğum

tek bir konu yok.” Nedense, Cain’in sorusu beni rahatsız etmemiştir. Hayatıma burnunu sokuyormuş gibi hissetmemiştim. “Aslında kız kardeşimi tıp okuluna yazdırmayı düşünüyorum.”

“Ha, evet. Fırtına’nın iltifatlar yağdırarak sözünü ettiği şu meşhur kuzguni siyah saçlı kız.” Cain, keskin gözlerini kıstı. “Çok çalışkansın ve ihtiyaç duyduğun sürece burada çalışabilirsin: Ama ne yapmak istediğine uzatmadan karar ver. İçki servisinden çok daha iyisini yapabilirsin. Böyle güzel güzel çalışmaya devam et.” Bara hafifçe vurup beni ardından bakar hâlde bıraktı.

“Cain nasıl birisi?” diye sordum Fırtına’ya.

“Nasıl yani?”

“Şey, bir kere hayatımda tanıştığım en ilginç insanlardan biri. Striptiz kulübü sahibi olmak kişiliğiyle çelişiyor. Onun buradaki kadınlardan birisinin bile poposunu ellediğini görmedim. Herkese merhaba demek için vakit ayırıyor. Şimdi de beni burada çalışmaya devam etmem konusunda ikna etmeye çalıştı, çünkü burası için fazla iyi olduğumu düşünüyör.”

Fırtına gülümsedi. “Evet, kesinlikle özel birisidir. Zor bir hayat geçirmiş.” Önümde duran JD şişesini aldı. “Trent’e gelince...”

Ne? Konunun aniden değişmesi beni sersemletmişti. Fırtına, muzipce gülümseyerek çenesiyle biraz ötemizdeki masayı işaret etti. Trent gerçekten de oradaydı. Son üç gecedir, saat tam on birde tek başına kulübe geliyordu. Yanıma gelmiyor, içkilerini sipariş edip güvenli bir mesafede oturmakla yetiniyordu. Ama beni izlediğini biliyordum. Bakışları altında tenim ürperiyordu. Bu durum artık sinirime dokunmaya başlamıştı.

“Kace,” dedi Fırtına eğilerek. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Hayır.” Bir bıçak kapıp, ufak bir misket limonunu dilimlemeye koyuldum.

Fırtına duraksadı. “Neden onu hep görmezden geliyorsun? Her gece seni görmek için geliyor.”

“Evet. Bir striptiz kulübüne geliyor. Her gece. Tek başına. Bu gibi adamlara sapık diyoruz.”

“Dansçılara neredeyse hiç bakmıyor, Kace. Senin de bütün gece

ona baktığını fark ettim.”

“Hayır, bakmadım!” dedim tiz bir sesle hemen. İçimden ise “Bakmamaya çalıştım,” dedim. Ama belli ki bunda hiç başarılı olmamıştım.

Fırtına sözlerime aldırış etmedi. “Bence Trent senden çok hoşlanıyor. Hem iyi birisine benziyor. En azından, onunla birazcık konuşmaktan bir zarar gelmez. Senin hiç de kötü birisi olmadığını biliyorum.”

İçimi kaplayan suçluluk hissini dindirmeye çalıştım. *Hayır, Fırtına, ben çok kötüyüm. Kasıtlı olarak insanları üzüyorum. Böylesi çok daha güvenli. Herkes için.* “İlgilenmiyorum,” dedim, çenemi sıkıp limonu dilimlemeye devam ederek.

Bıkkınlıkla ofladı. “Ben de bunu söyleyeceğini umuyordum. Bu durumda, ona çıkma teklif edeceğim, çünkü *çok* yakışıklı.”

Şaşkınlıktan ağzım açık hâlde Fırtına’nın suratına baktığımda, gözlerimin cinayet işleme isteğiyle haince parıldadığına emindim. Bana nasıl bu şekilde ihanet ederdi? Bir de kendisine arkadaş diyordu!

“Hah! Şimdi yakalandın işte!” dedi Fırtına, parmağını havaya kaldırıp. “Biliyordum. Haydi, itiraf et. Yanına gidip, o seksi parçayla konuşmak için can atıyorsun.” Muzip bir gülümsemeyle yanımdan uzaklaşırken “Trent ve Kacey, bir ağaca çıkmışlar...” diye şarkı söylemeye koyuldu.

“Kes sesini.” Suratım alev alev yanıyordu. Fırtına’yı, Trent’i ve boyu sonsuza kadar uzayıp giden Nate’i görmezden gelmeye çalışarak, bara gelen bir müşteriye döndüm. “İki ekşi viski, derhâl geliyor!” deyip tezgâha viski bardaklarını koyarken, bu içkide ne olduğunu bilmediğimi fark ettim. Bu adamın da hemen oracıkta ilk denememi yapmamı istemediğine emindim. Fırtına’ya bakıp göstermesini bekledim.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. “Gidip onunla konuşmazsan göstermem.”

Dudaklarımı büzüp “Tamam,” dedim asabi bir tavırla. “Ama sonra. Şimdi bu beyefendinin içkilerini hazırlamama yardım eder

misin?”

Fırtına, bir zafer kazanmış gibi gülerek iki içkiyi de hazırladı ve bardan bana doğru itti.

“Şu tatlı ve güzel güneyli kız tavırları hep numara, değil mi?”

Gülümsemeyi kesip dudaklarını masumane bir tavırla sarkıttı. “Ne demek istediğinizi anlayamadım,” dedi güney aksanıyla, kendisini bir kurulumla beziyle yelpazeleyerek.

Fırtına’nın benimle dalga geçişinden miydi yoksa her yanından akan o heyecanlı tavırdan mıydı bilemiyordum ama nasıl olduysa gülümsemeyi başardım.

“Şükürler olsun! Şuna bakın! Bayan Kacey yine gülümsüyor!” Elinin tersini alnına dayadı. “Ne kadar muhteşem bir manzara, değil mi?”

Ona fırlattığım bir limon dilimi bacağına çarpınca irkildi. Ama sonra eğilerek selam verdim. “Bana her şeyi öğretmen gerek. Bakalım ne kadar muhteşem olacağım.”

Beni alaycı bir tavırla hafifçe dürtükleyip bir sonraki müşteriye dönerken içime bir heyecan dalgası yayıldı. *Tanrım, ne yaptım ben?* Ellerimi karnıma götürdüm. *Bir... İki... Üç...* Nefes alıp vermeye çalıştım. Bu hisse alışık değildim. Feci ve stres verici bir histi ve kabul etmem gerekirken, çok heyecan vericiydi. Bıçağı çekmeceye koyduktan sonra, barın çıkışına doğru yürüdüm.

Karşımda iki tane kocaman gamzeyle karşılaştım.

“İki yönden saldırıya uğramadan masama bir içki bile alamıyorum,” dedi Trent iğreti gülümsemesiyle barın üstüne eğilip. “Nedenini hiç anlayamadım.”

İçime ağır ve titrek bir nefes çektim. *Onun yanında soğukkanlılığımı kaybetme, Kacey. Bir kez bile!* “Bazıları seni çok... saldırılabilir buluyor olmalı,” dedim, içimin eridiğini hissederek. *Tanrım! Göğsüme doğru bir ürperti yayıldı.* Daha da kötüsü, Trent biraz aşağı bakacak olsa, üstümdeki incecik siyah renkli saten bluzdan bunu görecekti.

“İki taraftan saldırılabilir anlamına gelen bir kelime var mı?” Gözlerinde muzip bir parıltı belirdiğini görünce, göğüs kafesi-

mi zorlayan kalbimi yatıştırmak için nefes alıp verişimi normale döndürmeye çalıştım. Bu sersemin istesem de istemesem de beni etkileyeceğini kabullendiğimden, gözüme her zamankinden daha yakışıklı gözüküyordu. *Nefes al, Kace.*

“Eee, başka yılan olayı olmadı, değil mi?” diye sordu. Önceki günkü kaba davranışım onu incittiyse bile, ya unutmuştu ya da zaten umurunda olmamıştı. Her hâlükârda benimle konuştuğu için rahatlamıştım.

“Hayır, Süpermen Tanner o işi halletti.” Tanner ikinci kahramanım hâline gelmişti. Ben Fırtına’nın dairesinde düşümü alırken, Tanner da vefakâr, şişkin karınlı yavru bir köpek gibi dairemizin güveligini sağlamış, yeni kapı ve kilitler takılana dek oradan ayrılmamıştı. Bir de Fırtına komşulardan, Tanner’ın Sapık Pete’in dairesine gidip onu bir güzel haşladığını ve bu tür bir olay bir daha olursa hayalarını düğümlemekle tehdit ettiğini duymuştu. Tanner gerçekten de balçığa bulanmış bir elmas parçası gibiydi.

Trent içkisini tezgâha koydu. “Peki, sen de bana saldıracak... Şey, yani bana bir içki verecek misin?”

Kendimi toparlayabilmek için bakışlarımı önümdeki limon dilimlerine çevirdim. Benimle flört ediyordu. Bunun nasıl yapıldığını bile unutmuştum. Etraftaki çıplak bedenlerden mi, çalan müzikten mi, yoksa Fırtına’nın dediği gibi Trent’in son derece yakışıklı olmasından mıydı bilemiyordum ama o anda bunu denemeye karar verdim. “Belli olmaz. Kimliğin var mı?”

Dirseklerini bara dayayıp öne eğildi ve tatlı tatlı gülümsedi. “Bir maden suyu almak için mi?”

Buna çok şaşırmıştım. Bütün gece bir striptiz kulübünde oturmuştu ve hiç içki içmemiş miydi? Derhâl silkinip omuzlarımı silk-tim. “Sen bilirsin.” Çekmecedan tekrar bıçağı alıp, limonlarla birlikte parmaklarımı da kesmeyeyim diye dikkatle ve ağır ağır limonları dilimlemeye koyuldum.

“İnatçı,” diye homurdandığını duydum bana kimliğini uzatırken. Merakla sırtıp kimliğini aldım. Loş ışıktaki yazıları okumak zordu ama gözlerimi kısıp okumakta güçlük çekiyormuş gibi yaparak

durumu biraz abarttım. “Trent Emerson. Bir metre doksan santim boy.” Muhteşem, kaslı bedenine göz gezdirip kemer hizasında durdum. “Evet, doğru. Mavi gözler.” Gözlerinin ne renk olduğunu görebilmek için ona bakmam gerekmiyordu ama suratımın kızardığını hissedene dek derin derin gözlerinin içine baktım. “Bu da tamam. Doğum tarihi 31 Aralık mı?” Benim yaş günümünden iki hafta sonraydı.

Gülümsedi. “Neredeyse bir yılbaşı bebeği olacaktım.”

“1987. Yani, neredeyse yirmi beşsin, öyle mi?” Benden beş yaş büyüktü. *Çok da büyük değilmiş.* Kimliğinde doğum senesi olarak 1887 de yazsa, daha bu sene doğmuş gibi de görünse umurumda olmayacaktı gerçi.

“Bir maden suyu içebilecek kadar büyüğüm sanırım,” dedi, sırtıp elini uzatarak. Kimliğini hemen geri vermedim. Adresinin Rochester’da olduğunu gördüm. “New York eyaletinden epey uzaktasın,” dedim, kimliğini barın üstüne koyup almasını bekleyerek.

“Bir değişikliğe ihtiyacım vardı.”

“Hepimizin yok mudur zaten?” İçkisini hazırladım. Gözümün ucuyla, bakışlarının omuzlarımda kaldığını fark ettim ve kendimi kötü hissettiğim için hafifçe yana döndüm. Yara izlerimden tiksineceğine emindim. Ama zaten izlerin bazılarını görmüştü. Hayır. *Hepsini* görmüştü. Bu adam beni çıplak görmüştü. Birçok erkek beni çıplak görmüştü ve bunu umursamamıştım. Ama Trent’in beni çıplak görmesi mi? Elim titremeye başladı.

“Bu gece daha iyi misin, Kace?”

Sesi duyunca irkildim ve Ben’in bilmiş bir gülümsemeyle barda hemen yanıma yaslandığını görünce suratım kireç gibi kesildi. Elini uzattı. “Selam, ben Ben. Geçen gün Kacey’yle antrenman yaparken seni spor salonunda gördüm.” “Antrenman yaparken” lafını nasıl söylediğini duyunca, ağzımın kuruduğunu hissettim.

“Trent.” Trent gayet nazikçe kendisini tanıtmıştı ama doğrulduğunu ve ağzının kenarlarının biraz düzleştiğini fark ettim. Ben’den bile uzundu ama onun kadar iri yarı değildi.

“Eee, buraya kimin için geldin, Trent? Ya dün gece? Ya ondan ön-

ceki gece? Sürekli olarak Kacey'ye baktığın için, dansçıları izlemeye geliyor olmazsın."

"Ben!" diye bağıırıp gözlerimden şimşekler çakarak ona baktım.

Beni duymazdan geldi. "Evet, Kacey sürekli olarak senden söz ediyor. Sürekli. Artık sinirim bozulmaya başladı."

İçki bardağını titreyen elimle küt diye bara koyup içimden Ben'in dilini kökünden koparıp kıcına tıkmayı geçirdim. Böylece, ne kadar göt bir adam olduğunu daha iyi anlayabilirdi.

"Hiç sanmam." Trent hafifçe cık cık edip bardağını aldı ve suratında tuhaf bir gülümsemeyle geri çekildi. "Seni rahat bırakayım da işine bak. İçki için teşekkürler."

Trent arkası döner dönmez, Ben'in kaslı koluna yapışıp çimdikledim.

Bağıırıp geriye zıpladı ama kolunun acıyan yerini ovuştururken sırtıyordu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye fısıldadım öfkeyle.

Bana yaklaştı. "Aptal bir oyun oynuyorsan, hayat bunun için çok kısa, Kacey. İkiniz de birbirinizden hoşlanıyorsunuz, saçmalamayı kes artık."

"Sen kendi işine bak, Ben."

Suratı iyice suratıma yaklaştıracak kadar eğildi. "Beni bu işin içine karıştırmasaydın, aynen öyle yapacaktım. Beni *resmen* bu işe buluşturdun. Sonra da kıcıma tekmeyle basıverdin. *Resmen*." Duraksadı. "Seni incitti mi?"

Ne demek istediğini anladığımdan, hayır anlamında başımı salladım.

"O hâlde, sorunlarını bir an önce çöz ve hayatına bak." Muzip muzip gülümsedi. "Dahası, sana borçluydum. Hayalarımı hiç bu kadar mosmor hâle getiren birisi olmamıştı. Sahne ismin bu olmalı." Kendinden emin bakışlarını göğüslerime çevirip yine suratıma baktı. "Ama buna kesinlikle değerdı. Yalnız kaldığımda hayalini kuracağım bir sürü şey verdin bana."

Kahkahalar arasında yanımdan uzaklaşırken, sırtına bir havlu fırlattım. *Keşke o kadar basit olsaydı, Ben.*

Gece yarısı olduğuunda, Trent hâlâ orada oturmuş maden suyunu yudumluyordu ve Fırtına, leşin etrafında dolanan bir çakal gibi etrafımda dönüp duruyordu. “Gidip onunla tekrar konuş.”

“Hayır.”

“Neden işleri bu kadar zorlaştırıyorsun, Kacey?”

“Çünkü ben zor bir insanım,” diye mırıldandım, tezgâhı silerken. “Zaten o işin oluru yok.”

“Nedenmiş?”

Kaşlarımı çatıp başımı saldım. “Olamaz da ondan. Bir duş kabininden dışarı atılmayı hak etmiyor.”

“Ne?” diye bağırdı Fırtına ama onu dinlemiyordum. Ben’in ve Fırtına’nın beni iteklemesine gerek yoktu. Kendi içimdeki dürtülerim zaten irademe karşı ustalıklı bir savaş veriyordu. Trent’in yanına gidip onunla konuşmayı çok istiyordum. Yanında durmak... Onu öpmek... Son birkaç senedir kimsenin cazibesine kapılmamak ve hayatımı kolaylaştırmak için verdiğim çaba son derece başarısız olmuş, Trent nasıl başa çıkacağımı bilemediğim bir arzu ve hisler selinin önündeki seti kaldırıvermişti.

“O... Çok iyi yürekli. Ayrıca, temiz bir insan.”

“Sen de iyi birisisin. Şirretlikten vazgeçtiğin anda öyle oluyorsun daha doğrusu.” Fırtına, sanki bunları yüksek sesle söylemeyi planlamamış gibi konuşmuştu. Gözlerinin bir anda fal taşı gibi açıldığını fark ettim.

“Süper, Fırtına,” dedim içtenlikle.

Bana dilini çıkardı. “Adam bütün gece bir striptiz kulübünde oturup seni bekledi.”

“Ah, ne korkunç,” dedim sahnede birbirlerine sürtünen Stell’yla Candy’yi gösterip.

“Kimden söz ediyorsunuz?” diye sordu göğüsleri Fırtına’nın kilelere rakip olan bir Yunan tanrıçası tepsisine içkileri yerleştirirken.

“Otuz ikinci masa,” dedi Fırtına.

Kadın gözlerini devirip “O mu? O, homo,” dedi.

“O hâlde, Penny’de ne işi var, Pepper?” diye sordu Fırtına, tatlı bir sesle.

Pepper. Pöhhh! Ne aptalca bir isim.

Pepper aheste aheste omuzlarını silkti. “China ona özel bir dans gösterisi yapmak için çok uğraştı ama adam istemedi. Sürekli olarak Ben’e bakıp duruyor.”

Ona tam Trent’in pis sürtüklerden hoşlanmadığı için oradaki kızlara yüz vermediğini söyleyecekken, dilimi tuttum. China’nın hangi kız olduğunu bilmiyordum ama bağırsaklarını deşmek geliyordu içimden. Pepper denen kadından da pek hoşlanmamıştım. *Oraya gidip bölgemi işaretlemek için masasının etrafına çişimi yapmalıyım. Bir dakika... ne? Offf, Kacey.*

“Bence Kacey’nin özel dansını bekliyor,” diyen Fırtına, arkasına dönüverdi. Pepper özel dans gösterisini sunamayacağı için kaçırıldığı paraları düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. Kafasından neler geçtiğini bilmiyordum. Fazla bir şey olmadığına emindim. Ben de ona dik dik baktım. Fırtına yanımıza gelirken, Pepper da uzaklaştı. “Al,” dedi Fırtına elime dolu bir bardak tutuşturup. “Git ve onunla tekrar konuş. Hem bir mola vermen gerek.”

“Tamam,” dedim, aksi aksi. “Ama geri geldiğimde, sahne ismimi konuşmamız gerek. ‘Tuz’, ‘Lollipop’ ya da ‘Nar’ gibi bir şey olabilir.”

“Ben ‘Mor Hayalar’ın daha uygun olacağını duydum,” dedi Fırtına imalı, imalı göz kırpıp.

Ağzımı açıp parmağımı suratına salladım, sonra Ben’in dilini söyleyim diye etrafa bakıp nereden olduğunu görmeye çalıştım.

“Merak etme, sadece iyi olduğundan emin olmak istedi,” diye fısıldadı Fırtına, gayet ciddi bir tavırla. “Ben kimseyi yargılamam. Sırrını da kimseye açıklamam seni dışı kurt.” Fırtına ardımdan “Hey, sahne ismi olarak ‘Dışi Kurt’a ne dersin?” diye seslenirken, barın çıkışına doğru yürüdüm. Onu duymazdan geldim ve tezgâhın açılır kapanır bölümünü kaldırıp diğer tarafa geçerken, içime derin bir nefes çektim. Elbisemi fazla çekiştirmemeye çalıştım ama kendime engel olamadım. Kahretsin, itiraf et artık, Kacey. Trent seni korkutuyor. Onu sandalyesine oturmuş masaya yaslanırken görünce bile midem heyecandan tuhaflaştı. Ona doğru ilerlediğimi fark edince, o da heyecanlanmış gibi oturduğu yerde doğruldu. Bu da beni

biraz rahatlattı. Maden suyunu hafif bir gülümsemeyle masasına koydum.

“Demek hâlâ buradasın?”

“Gerçekten de buradayım.” Tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Bir adam yeni bir kasabaya yerleşiyor ve her gecesini yerel strip-tiz kulübünde geçiriyor. Hem de tek başına.”

Trent hiç vakit kaybetmeden yanıt verdi. “Dahası, iki komşunun barda çalıştığını görüyor.”

Boş bardağını aldım. “Fırtına beni bunun hayatımı değiştirecek bir deneyim olacağı konusunda ikna etti.”

İmalı bir bakışla sahneyi süzdüğünde, oradan pek de hoşlanmadığını hissettim. “Sanırım, burada ne iş yaptığına bağlı.”

“O değil,” dedim hemen. “Giysilerimin hep üstümde kalması gerekiyor. Zorunlu,” dedim dudakımı ısırıp. *Bunu söylemek için biraz fazla aceleci davrandım, Kacey.*

Trent bir süre suratıma baktı, sonra başını sallayıp “Güzel,” dedi.

Trent bunu söylerken, dudaklarının aralık kaldığını ve ne kadar yumuşak göründüğünü fark etmeden edemedim. “Şey...” Başımı sallayıp kendime gelmeye çalıştım. “Demek bu gece, sert içkilerle devam ediyorsun ha?”

Bardağına uzun uzun, dikkatle baktı. yine hafifçe gülümsedi. “Evet, dikkat etsen iyi olur. Bunları sek içince deliriyorum.” Bir yudum alıp “Miami’ye neden geldin?” diye sordu.

“Hava değişikliği,” diye cevap verdim. Bir yandan da bana özel sorular sormaması için içimden dua ettim. O sırada, bülbül gibi ötebilirdim. Benimle konuşmaya devam etmesini sağlamak için her şeyi yapabilirdim. Neyse ki üstelemedi.

“Fikrini değiştirdin mi, tatlım?” dedi birisi, seksi bir ses tonuyla konuşmamızı bölerek. Arkama bakınca, sahte bir kızılın masaya yaklaştığını gördüm. Kız, Trent’in önündeki masaya dolgun göğüslerini koyabilecek kadarcık uzun boyluydu. Trent’in kaslı kolunu kırmızı tırnaklarıyla okşayışını izledim. Bu, China olmalıydı.

İçimden hızla arkama dönüp, topuğumu kadının kafasına geçirmek geliyordu. Kikboks dilinde buna, “döner ters tekme” denirdi.

Buradaysa “kıskançlığım yüzümden kendimi nasıl işten attırırım?” deniyordu. Kadını tekmeleşsem Cain bunu kesinlikle onaylamazdı.

Ama bir yandan da Trent’in bu “saldırıyla” nasıl başa çıkacağını merak ediyordum. O ilk geceki sürekli gidip gelmelerden sonra, masasına pek yanaşan olmamıştı. Öyle düşünmek zorundaydım, çünkü Pepper gibi diğer kadınlar da onun Ben’i beklediğini, erkeklerden hoşlandığını düşünüyor olmalıydılar.

Trent beni şaşırtarak kolunu masadan çekti ve sandalyesinin arkasına yaslandı. Böylece, bedeni bana doğru dönmüş oldu. “Böyle iyiyim, teşekkürler.”

China dudaklarını sarkıtıp “Emin misin?” dedi. “Buna pişman olacaksın. Erkeklerle çok hoş vakit geçiririm.”

Trent, gözlerini suratıma çevirdi ve ne kadar öfkeli olduğunu gizlemeye gerek bile görmedi. “Yanımdaki arkadaşımı yalnız bırakmaktan pişman olacağım kadar değil,” dedi. “Bence kendisi beni hayatım boyunca gayet güzel eğlendirebilir.”

Kalbim neredeyse duracaktı; nefesimin kesildiğini hissettim. Trent bu sözleri ve bakışıyla benden hoşlandığına dair aklımda en ufak bir şüphe kırıntısı bile bırakmamıştı. O sırada bana derimi diri diri soyarmış gibi baktığına emin olduğum China’nın suratını astığını fark etmedim. Masadan uzaklaştığını da öyle. Etrafımdaki hiçbir şeyi görmüyordum. Ansızın, Trent’le ben barda âdeta yalnız kalmıştık ve beni yılandan kurtardığı zamanki kontrol edemediğim his geri gelmişti.

Ellerimi yumruk yapıp iki yanımda tuttum. Kontrolü kaybetmemeliydim. Başka bir seçeneğim yoktu. Ona hormonları azmış bir ucube gibi saldıramazdım, ama o anda aynen öyleydim. Hafifçe öksürüp, soğukkanlı davranmaya çalıştım.

“Emin misin? Çünkü benim sana verebileceğim tek şey maden suyu.”

“Sorun değil,” diye fısıldadığını duydum. “Şimdilik.” Alt dudağını dişlerinin arasına alınca, kulübün ısısı anında yirmi derece kadar arttı. Penny lanet olasıca bir saunaya dönüştü; ayakta dengede durmaya çalışırken de zihnim bin parçaya bölündü.

Ama mikrofondan kulak tırmalayıcı bir anons yapılırken ayakta durmayı ve Trent'e bakmayı becerdim: "Beyler..." Bir sonraki dansçı sahneye çıkmak üzereydi. O sesi duymamayı başarmıştım; Trent'in yanındayken aklım başımdan gittiği için duymamayı gayet iyi başarıyordum.

Ta ki anonsun geri kalanını duyana kadar.

"... Sıra gecenin özel performansında... Fırtına!"

Yok artık, dedim içimden. Benimle dalga geçiyor olmalıydılar! Hızla arkama baktım, barın ardında Ginger'la Penelope'nin olduğunu gördüm. Herkes heyecanla dikkatini sahneye vermiş durumdayken, müşterilere hayatlarını değiştirecek bir gösteri izleyeceklerini vaadeden gizemli yeşil bir ışık vurdu. Sahneye çıkacak kişi, herhangi bir striptiz kulübünde çalışan herhangi bir çıplak kız değildi. *Benim çıplak arkadaşımdı*. "Aman Tanrım. Çok tuhaf olacak. Beni bu konuda uyarmadı bile!" Trent'in bacaklarının iç kısmına çarpana dek, geri geri gittiğim bile farkına varmadım.

"İzlemek zorunda değilsin biliyorsun," diye kulağıma fısıldadı Trent.

Kulüpte ağır bir striptiz müziği çalmaya başladı ve tavandan sarkan gümüş halkanın içine oturmuş yarı çıplak bir kadın bedenini aydınlatan bir spot ışığı, sahnenin üstüne doğru yükseldi. İstesem bile bakmadan edemezdim.

Fırtına'nın üstünde hayal gücüne fazla yer bırakmayan parıltılı bir bikini vardı. Müzik biraz hızlanınca Fırtına, geriye doğru kaydı ve halkaya tek eliyle tutunup sallanırken, kolundaki tüm kaslar gerildi. Hiç zorlanmadan bacaklarını arkaya çekti ve dengesini kaybetmeden bedenini halkanın içinden geçirip etkileyici bir poz verdi. Müziğin temposu hızlanınca, bacaklarını ileri geri sallayarak halkayı da bir sarkaç gibi hızla ileri geri salladı. Derken, halkaya kollarıyla tutunup hızla sallandı, saçlarını etrafa savurdu ve bedenini, farklı şekillere sokarak ve halkanın içinden geçerek zarif pozlar vermeye başladı. Tıpkı Cirque de Soleil'deki* akrobatlar gibi,

* 1984 Yılında kurulmuş, Kanadalı, dünyaca ünlü gösteri sanatları topluluğu. (Ç. N.)

bir insanın yapabileceğini hayal bile edemediğim güzel ve zarif hareketler sergiledi.

“Vay canına,” diye mırıldandım büyülenmiş bir hâlde. Fırtına bir akrobattı.

Göğüslerini örten kumaş parçası birden düşüverdi. Tamam, Fırtına striptizci bir akrobattı.

Parmaklarıma bir şeyin değiştiğini hissedince irkildim. Ellerime bakınca, Trent’in elini dizine dayadığını, parmaklarının benimkilerden biraz ötede durduğunu gördüm. Çok yakındı. Fazla yakındı ama elimi yine de geri çekmedim. İçimden bir şey beni itekledi. Acaba yapabilir miydim diye düşündüm... *Acaba...* İçime derin bir nefes çekip, suratına baktım ve bir sükûnet ve olasılıklar dünyası gördüm. Senelerdir ilk kez birisinin elime değmesi başımı döndürmemiş, beni o karanlık derinliklere düşüyormuşum gibi hissettirmemişti.

O anda, Trent’in bana dokunmasını istediğimi fark ettim.

Ama Trent kıpırdamadı.

Dikkatle bana baktı ama üstelemedi. Bunun beni yakan ve her seferinde geri döndüğüm bir köprü olduğunu biliyor gibiydi. Nasıl bilebilirdi? Fırtına ona söylemiş olmalıydı. Gözlerimi o güzelim mavi gözlerinden ayırmadan, elimi aradaki mesafeyi kapatmaya zorladım. Parmaklarım titriyordu ve içimdeki o ses avaz avaz durmamı söylüyordu. Bunun bir hata olacağını, dalgaların çok geçmeden başımın üstüne çıkıp beni yutacağını, beni boğacağını söylüyordu.

Sesi duymazdan geldim.

Parmağımın ucu çok ama çok hafifçe işaret parmağına değdi. Hâlâ elini oynatmamıştı. Âdeta donmuş gibi yerinde oturuyor, hareketimi tamamlamamı beklermiş gibi duruyordu.

Güçlkle yutkunup, elimin tamamını elinin üstüne koydum. Çenesini sıkıp, hayretle nefesini içine çektiğini duydum. Gözleri benimkilere kilitlenmişti ve ne düşündüğünü anlamak çok zordu. En sonunda, elini kaldırıp elimi tuttu ve parmaklarını yavaşça parmaklarımın arasına geçirdi. Ne güç kullanıyor ne de acele ediyordu.

Kalabalıktan müthiş bir alkış koptu ama kulaklarımda hissettiğim kan akışından dolayı bu ses bana uzaktan geliyormuş gibi geldi. *Bir... iki... Üç...*

O on küçük nefesi içime çekmeye başladım.

İçimde gitgide büyüyen o mutluluk hissini zapt edemiyordum.

Trent'in dokunuşu öylesine hayat doluydu ki.

Bir yerden bir cam kırılma sesi geldiğini duydum ama neler olup bittiğini anlayamayacak kadar şaşkınlık içindeydim. "Sorun değil, değil mi?" diye fısıldadı kaşlarını çatıp. Daha sorusunu idrak etme fırsat kalmadan, iki iri elin omuzlarını kavrayıp elini elimden çekmesiyle, Trent'inlilikliği benden uzaklaştı.

"Gitmeniz gerek, efendim," dedi Nate gök gürültüsünü andıran sesiyle. "Hanımlara dokunmak yasaktır."

Gözümün ucuyla altımda hareket eden bir şey gördüm. Aşağıya bakınca, kulüpte çalışan komilerden birinin, Trent'in boş bardağından arta kalan camları süpürdüğünü gördüm. Bardak elimden kayıp düşmüş olmalıydı.

"Sorun değil, değil mi?" diye sordu Trent yine içtenlikle. Elime dokunulmaması gerektiğini biliyor gibiydi. Sanki bu, tamamıyla normal bir korkuymuş, ben de çatlağın teki değilmişim gibi davranıyordum.

Denediğim hâlde, ne ağzımı açabildim ne de konuşabilmek için dilimi hareket ettirebildim.

Birden, bir heykele dönüşmüştüm. Donakalmıştım.

"Kacey!"

Nate, Trent'i çekiştirip kapıdan dışarı çıkardı ve ben Trent'in suratındaki o derin, yalvarır gibi ifadeye rağmen, dışarıda gözden kaybolana dek hiçbir şey yapamadım.

Transa girmiş gibi tekrar barın ardına geçerken, her şey bulanıklaşmış gibiydi. Duvarlar, insanlar, dansçılar ve bacaklarım. Ginger'a on beş dakikadan fazla dışarıda kaldığım için bir özür mırıldandım. O da bir müşterinin içkisini hazırlarken "Sorun değil" demek istermiş gibi elini salladı. Gergin bir biçimde sahneye bakınca, dolgun vücutlu Kızılderili bir kadının gösterisine başladığını ve minnacık

tüy bir kostüm içinde bir yağmur duasını canlandırdığını fark ettim. Fırtına'ysa görünürde yoktu.

Dünya, benim ufacık evrenimde muhteşem bir değişim gerçekleştiğinden habersiz dönmeye devam ediyordu.

dördüncü aşama

KABULLENİŞ

YEDİ

“Eee, ne düşünüyorsun?” dedi Fırtına, arabayla eve geri dönerken sessizliği bölerek.

Sorusunu anlamadığım için suratımı buruşturdum. Aklım hâlâ Trent’te ve elinin elimin üstünde dururken ruhumda yarattığı hisseydi. Orada bir salak gibi durmuş, bir şey yapamamıştım. Trent’e ve o hayati ana öylesine odaklanmıştım ki Fırtına’nın jipinin içinde ilk kez kendimi kapana kısılmış hissetmiyordum. Elimi tutmuştu. Trent elimi tutmuştu ve ben boğulmamıştım.

Fırtına’nın elleriyle sıkı sıkı direksiyonu tuttuğunu ve bana bakmamaya çalıştığını fark ettim. Gergindi. “Ne hakkında?” diye sordum yavaşça.

“Şey... Gösterim hakkında.”

Ha, doğru ya! “Memelerinin dengeni nasıl bozmadığına hayret ettim.”

Başını geriye atıp bir kakhaha patlattı. “İnan ki alışmak biraz zaman aldı.”

“Cidden, hayatımda gördüğüm en muhteşem şeydi. Bir striptiz kulübünde ne işin var yahu? Cirque de Soleil’de ya da o tür bir yerde kolaylıkla iş bulabilirdin.”

Kıkırdadığında, sesinin hüzünlü çıktığını fark ettim. “Bu tür işlerin gerektirdiği hayat tarzı artık başa çıkabileceğim türden bir hayat

tarzı değil. Yani, bütün gün sürecek antrenmanlara ve bütün gece sürecek gösterilere ayıracak kadar vaktim yok. Mia'ya bakarken, bunları yapamam.”

“Neden seni bu gece ilk kez gösteri yaparken izledim?”

“Bunu her gece yapamam. Gece uyanık kalıp, her gün antrenman yapmak yeterince zor.”

Hah. Fırtına spor mu yapıyordu? Bunu ilk kez duyuyordum. “Neden bana daha önce söylemedin?”

Omuzlarını silkti. “Eh, hepimizin sırları vardır.”

Pencereden dışarı baktım. “Ama bu da bir sırrı işa etmenin inanılmaz bir yolu.”

Kıkırdayarak “evet,” der gibi başını salladı. Kısa bir sessizlik oldu. “Trent’le kısa sohbetiniz nasıl geçti?”

“Ah, hayatım değişti.” Trent’in dokunuşunu hâlâ parmaklarımda hissediyor, sesindeki o yalvarır ifadeyi üstümden atamıyordum. Omuzlarıma resmen safi bir utanç hissi ckmşt. Ona yanıt vermem gerekirdi ama bunu yapmak yerine, Nate’in onu pis bir sarhoş gibi kulüpten atmasına ses cıkarmamıştım.

Kendimden nefret ediyordum.

Birkaç dakika daha hiç konuşmadan yola devam ettik. Sonra Fırtına beni soru bombardımanına tutarak sessizliği böldü. “Kace, sana neler oldu?” Bu soruya hazırlıksız yakalandığım için enem kilitlendi ama Fırtına devam etti. “Hâlâ seni iyi tanımıyorum. Sana neredeyse tüm hayatımı olduğu gibi gösterdiğim için belki sen de aynısını yaparsın diye düşünmüştüm.”

“Bir halkada takla atıp, stm cıkarmamı mı istiyorsun?” diye ruhsuz bir ses tonuyla espri yapmaya çalıştım. Bunu demek istemediğini biliyordum.

“Livie’ye sordum ama anlatmadı. Senin anlatman gerektiğini söyledi,” dedi Fırtına, alçak sesle. Livie’ye bu soruyu sormaması gerektiğini biliyor gibiydi.

İimin daraldığını hissettim. “Livie, sırlarımı kimseye anlatmaması gerektiğini ck iyi biliyor.”

“Birisiyle konuşmaya başlayan gerek, Kacey. İyileşmenin tek

yolu bu.”

“Daha iyi olamam, Fırtına. Hayatım bundan ibaret.” *Ölümden geri dönüş yok.* Sesimin ruhsuz çıkmamasına gayret ediyordum ama elimde değildi. Buz gibi bir sesle konuşuyordum.

“Ben senin arkadaşınım, Kacey. İstesen de istemesen de. Seni sadece birkaç haftadır tanıyor olabilirim ama sana güvendim. Beş yaşındaki kızımı kız kardeşine teslim edecek, sizleri evime çağıracak ve sana bir iş bulacak kadar güvendim. İç çamaşırlarımı katlamandan ve beni çıplak görmenden bahsetmeme bile gerek yok.”

“Ah, tüm bunları sana telefon numaramı bile vermeden yaptın. Spor salonumdaki erkekler duysalar, benimle gurur duyarlardı.”

Oturduğumuz bina önündeki otoparka girerken, ellerim çaresizlik içinde kapı koluna uzandı. Fırtına’nın jipi, itiraflarda bulunduğum bir teneke kutuya falan dönüşmemişti ama içinde olmak bana o anda fazla gelmişti.

“Demek istediğim şu: Salak değilim. Bunu herkesle yapmam. Ama sende bir şey var. İlk günden beri de farkındayım. Sanki kendin olmaya direniyorsun. Gerçek Kacey’nin bir parçası kendini her gösterdiğinde, kabuğuna çekiliyorsun. Bir şeyleri örtbas ediyorsun.” Yumuşak bir sesle konuşuyordu ama yine de soğuk terler döküyordum.

Gerçek Kacey. Kimdi o? Tek bildiğim, Miami’ye taşındığımızdan beri, özenle inşa ettiğim kalkanlarım her açıdan saldırıya uğramıştı. Mia ve dişsiz ağzında oluşan tebessümler bile zırhımın çatlaklarından içeri sızmıştı. Kaç kere kendime bunları umursamadığımı söylediysem de yeni komşularımı her güldürdüğümde kalbim daha hızlı atıyor, omuzlarımı daha dik tutuyordum.

“Bana her şeyi anlatmak zorunda değilsin, Kace. Tek seferde anlatmak zorunda da değilsin. Neden her gün kısa kısa bir şeyler anlatmayı denemiyorsun?”

O konuşmadan kurtulabilmenin bir yolunu bulmaya çalışırken, alnımı ovuşturdum. Fırtına’yı son terslediğimde, pes ettiğini düşünmüştüm. Ama sabırlı davranmıştı. Ya o anda arabadan yine fırlayıp gidersem ne olacaktı? Belki de arkadaşlığımızda bir dönüm

noktası olacaktı. Belki de yine kaçarsam, artık üstüme gelmeyecekti. Midemdeki nahoş bir his bana, bunun beni rahatsız edeceğini söylüyordu. Livie'yi de öyle. Tamamıyla yıkılırdı. Bunu ona yapamazdım. Livie'nin sesini zihnimde duyuyordum. *Dene*. Denemek zorunda olduğumu biliyordum. Livie için.

"Dört sene önce, annemle babam, erkek arkadaşım ve en yakın arkadaşım, alkolden kaynaklanan bir araba kazasında öldüler."

Uzunca bir sessizlik oldu. Fırtına'nın yanaklarından aşağı gözyaşlarının süzüldüğünü görmek için ona bakmam gerekmiyordu. İnsanların bu konu yüzünden ağlaması artık beni etkilemiyordu. Sanki sonsuza dek gözyaşı akıtma düğmesini kapatmıştım.

"Çok üzüldüm, çok özür dilerim, Kacey."

Başımı salladım. Herkes duyunca özür diliyordu. Bense bunun sebebini anlayamıyordum. Onlar diğer arabadaki o sersemlemeler değillerdi.

"Kazayı hatırlıyor musun?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Fırtına'nın akordiyona dönüşmüş Audi'de geçirdiğim her anı hatırladığımı bilmesine gerek yoktu. Annemin son nefesini verirken gördüğümü ve o ses her gece kâbuslarımda tekrar tekrar duyduğumu bilmesine gerek yoktu. Ya da yanımda oturan arkadaşım Jenny'nin kırık bedeninin arabanın şeklini aldığını ve erkek arkadaşımın elinde hapsolan elimin, beden ısısının düşüşünü anbean hissettiğini bilmesine gerek yoktu. O arabada nasıl oturduğumu, ambulans gelene ve beni çıkarabilmek için arabayı kesene dek sevdiklerimin cansız bedenleriyle nasıl beklediğimi de öyle. O kazadan sağ kurtulmamalıydım.

Beni kimin kurtardığını ve yaşamama müsaade ettiğini bilmiyordum.

Fırtına'nın yumuşak sesi beni düşüncelerimden sıyrıldı. "Sen mi kullanıyordun?"

Dönüp dik dik ona baktım. "Sence ben kullanıyor olsaydım, şimdi burada olur muydum?"

İrkildi. "Pardon. Sarhoş sürücüyü ne oldu?"

Bakışlarımı yine ileriye dikerek, omuzlarımı silktim. "Öldü. Ara-

basında iki arkadaşı da vardı. Biri öldü. Diğeri kurtuldu.” Sesimden âdeta acı akıyordu.

“Tanrım, Kacey,” dedi Fırtına burnunu çekerek. “Terapiye gittin mi?”

“Ne bu, İspanyol Engizisyonu mu?” diye sordum aksi aksi.

“Be-Ben... Özür dilerim.” Fırtına’nın boğuk hıçkırık sesleri arabada yankılanıyordu. Ağlamamaya ve güçlü olmaya çalıştığı hâlde, içine çektiği nefeslerden hâlâ ağıladığını biliyordum.

Hissettiğim öfke bir anda suçluluk hissine dönüşünce dudağımı ısırırdım. Çok sert bir biçimde ısırırdım. Ağzıma pas gibi kan tadı geldi. Fırtına o güne dek bana hep çok iyi davrandığı hâlde, ben ona sürekli olarak ters davranmıştım. “Özür dilerim, Fırtına,” dedim güçlkle. Bunu samimiyetle söylediğim hâlde, yine de zorlanmıştım.

Elime uzandı ama bunu yapmaması gerektiğini hatırlayınca, avucunu koluma dayadı.

Bu ufak hareketi buzdan kalkanlarımı eritmeye yetti ve hızla olanları anlatmaya koyuldum. “Neredeyse bir sene boyunca hastanede rehabilitasyondaydım. Doktorlarım tedavimi orada yaptılar. Ama ondan sonra pek yardım alamadım. Belli ki onlar da zombi uyuşturucularının ve her gün içki içmenin sorunumu çözeceğini düşünmüşlerdi. Hastaneden taburcu olduktan sonra teyzem, kili-sesindeki danışmanlarla konuşmam için ısrar etti. Onlar da teyzeme beni ciddi bir rehabilitasyon programına yazdırmasını tavsiye ettiler, çünkü başı boş kaldığım takdirde, ona ve başkalarına zarar verebilecek denli öfke ve nefret dolu genç bir kadın olduğum sonucuna vardılar.” Son sözlerim kelimesi kelimesine danışmanların söylediklerinin aynısıydı. Teyzemin buna yanıtıysa, şifonyerime bir İncil bırakmak oldu. Ona göre İncil her şeyi çözerdi.”

“Şu teyzen şimdi nerede?”

“Michigan’da, Livie’yi taciz etmeye yeltenen iğrenç kocasıyla birlikte.” Sessizlik oldu. “Bunu mu duymak istemiştin, Fırtına? Yan da-irende çatlağın tekinin yaşadığını mı duymak istiyordun?”

Dönüp bana baktı, elleriyle suratını sildi. “Çatlak falan değilsin,

Kacey. Ama yardıma ihtiyacın var. Bunları bana anlattığın için teşekkür ederim. Benim için çok anlamlı. Gün gelecek her şey daha iyi olacak. Seni tutsak eden bu nefretten kurtulacaksın. Özgür kalacaksın. Affetmeyi öğreneceksin.”

Hafifçe başımı salladığımı fark ettim. Ona inanmıyordum. Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyordum.

Jipin ortamı, yedi seviye birden tatsızlaşmıştı sanki. Fırtına'ya o güne dek anlatabildiğimden çok daha fazlasını Fırtına'ya anlatmıştım ve tüm enerjim tükenmişti. “Kendine bir bak... Geceleri Akrobat bir Striptizcisin, daha sonraki saatlerdeyse... Derin Düşüncelere Dalma Teşvikçisisin.”

Güldü. “Sırf ‘Akrobat’ olmayı. Giysilerim arada sırada kazara yere düşebilir diye düşünmeyi tercih ederdim.” Kolumu dürtükledi. “Haydi, gel. Bir gece için bu kadar sır ifşa etmek yeter. Her ikimiz için de.”

Fırtına'yla o konuşmadan sağ salım çıktığım için aklım, benden intikam almak üzere yine Trent'le olanlara gitti. Zehirleyici varlığını yanımda hissetme arzusu tüm diğer isteklerimin önüne geçti. Ona yanıt vermemiştim. Ama vermiş olmam *gerekirdi*. Ona kesinlikle sorun olmayacağını söylemeliydim. Ona ihtiyacım olabileceğini de söylemiş olmam gerekirdi.

Fırtına'yla birlikte karanlıkta dairelerimize doğru ilerlerken, hafif gülüşme sesleri duyduk. Binadaki üniversite öğrencilerinden bazıları hâlâ uyanıklardı ve parti veriyorlardı. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım... Köşeyi dönüp dairelerimize doğru yürürken, arkadaşlarla takılmanın, içki içmenin ve normal bir hayat yaşamamanın neye benzediğini merak ediyordum.

1D'nin perdelerinin ardında bir silüet gördüm.

Nabzımın hızlandığını hissedip tökezledim. Derken, hiç düşünmeden kapıya gittim ve önünde durdum.

“Yarın görüşürüz,” diye seslendi Fırtına, yoluna devam ederken. Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum.

İçime derin bir nefes çekip, cesaretimi toplamaya çalıştım ve kapıyı tıklatmak üzere elimi havaya kaldırdım ki kapı kendiliğinden

açılıverdi. Trent, belinden yukarısı çıplak, boş bir ifadeyle kapıda belirince, ağzım kupkuru kesildi. Bana cehenneme kadar yolum olduğunu söyleyeceğine emindim. Bunu duymak düşüncesi ödümü patlatıyordu. Ama öyle demedi. Hiçbir şey demedi. Beni beklediğini fark ettim. Ona söylemem gereken tek bir kelime vardı. Hayır. Bunu söylersem, her şey düzebilirdi. Hayır, Trent. Hayır, sorun olmaz. Ağzımı açtım ama bir şey diyemediğimi fark ettim. Durumun gerginliğini azaltacak tek bir kelime bile edemedim.

Kaskatı kesilmiş bir hâlde öne doğru bir adım attım. Geri çekilmedi. Kaslı çıplak göğsü ve kalçasından aşağı kaymış pantolonuyla orada dikilip beni izlerken bakışlarımı ondan ayırmadım. Her zamanki gibi muhteşem gözüküyordu. O bedenle günler geçirebilirdim. İlk kez bunu yapabileceğimi umdum.

Ama o anda ihtiyacım olan şey bu değildi.

Temkinle elimi öne uzattım. Mide kaslarım bir anda gerilince, önceden hissettiğim şeyin geçici olabileceğinden ve cesaretimi kaybedeceğimden korktum ama parmak uçlarım eline hafifçe değince, içime bir ılıkılık yayıldı ve içimi kaplayan o dehşet hissi kayboldu.

Ilıklığını, canlılığını hissettim.

Gözlerimi yumup elimi biraz daha yaklaştırdım ve parmaklarımı parmaklarının arasından geçirip sıkıca kavradım. O da elimi kavrayınca, dudaklarım aralandı ve nefesimi dışarı bıraktım. Ama bana yaklaşmadı. Ne bir şey yapmayı denedi ne de bir şey dedi. Kapıda ellerimiz birbirine dolanmış bir hâlde, âdeta sonsuza dek öylece durduk.

“Hayır,” diye fısıldadım nihayet nefessiz bir biçimde.

“Hayır mı?”

Başımı salladığımı fark ettim. Öylesine kendimden geçmişim ki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi hissediyordum. Beni hafifçe kendisine doğru çekmesine sesimi çıkarmadım. Kapı çıt diye ardımdan kapandı ve Trent elini sırtıma dayayıp beni yavaşça karanlık dairesine doğru yönlendirdi. Koridordan serin, mis gibi yumuşatıcı kokan çarşafların serili olduğu yatak odasına, yatağına doğru ilerledik. Elim bedenin yanına kıvrıldığını ve bedenini benim-

kine yasladığını, bunları yaparken bir an için bile elimi bırakmadığını hissettim. Bir an olsun bırakmadı. Ona sokulup, ılıklığının keyfini çıkardım.

Orada, o cennetvari yerde, uyuyakaldım.

Bir tıslama sesi...

Parlak ışıklar...

Kan...

Nefes alamıyordum.

Gördüğüm kâbustan uyandığımda, Trent'in düzenli nefes sesleri kalp atışlarımı biraz yavaşlattı. İlk önce onun Livie olduğunu sandım ama elimin gayet iri ve sıcak birisinin elinde olduğunu hissettim. Livie'nin eli değildi.

Başımı yana çevirince, Trent'in kusursuz bedenini, kaslı göğsünün kıvrımlarını ve sakın ve çocuksu bir ifadeye bürünmüş olan suratını gördüm. Orada öylece uzanabilir ve sonsuza dek ona bakabilirdim. Yanından ayrılmak istemiyordum. Asla.

Bu yüzden, elimi dikkatle geriye çekip, Trent'in sıcacık yatağından çıktım ve dairesinden çıkarken yavaşça kapıyı çektim.

Livie, okula gitmeden önce kahvaltı yaparken gözlerinde endişeli bir ifadeyle beni mutfakta bekliyordu. "Trent'te mi kaldın?" Ses tonu, yarı suçlama, yarı hayret dolu gibiydi.

"Hiçbir şey olmadı, Livie."

"*Hiçbir şey mi?*" Dik dik bana baktı. Bu, Livie'nin iyi yapabildiği şeylerden biriydi. Yalan söylediğinizde, karşısında kıvranmaya başlayana dek size öyle bakabilirdi.

"Elini tuttum," diye fısıldadım nihayet. Dışarıdan bizi dinleyen birisine, dokuz yaşında iki çocuk gibi gelebilirdik. Ama Livie bu durumun hassasiyetini bildiğinden, aramızda geçen konuşma son derece önemliydi. Bir an için dili tutulmuş gibi kaldı, sonra kekeleyerek, tuhaf sesler çıkararak konuşmaya başladı.

"Sence... Sence daha fazlası da olabilir mi?" diye sordu en sonunda.

Kayıtsızca omuzlarımı silktim ama yanaklarım alev alev yanmaya başlayınca heyecanlandığım belli oldu.

“Yanakların kızardı!”

Bir bisküvi alıp kafasına fırlattım.

Livie eğilip kurtuldu ve gülümseyerek “Bence olabilir,” dedi. “Bence Trent, kesinlikle Kacey’yi bana geri getirebilir.”

Haklı olup olmadığını düşündüm. Ama Trent’e tek kelime etmeden, bir not bile yazmadan dairesinden tüymüştüm. Bundan pek hoşlanmayabilirdi. İçimde ufak da olsa bir endişe vardı ama bunu bastırmaya çalıştım. Başka seçeneğim yoktu. Orada kalmış olsaydım, o anda neler yapacağımızı gayet iyi biliyordum ve yapacağımız şey, düşünmek falan değildi. Ama benim biraz düşünmeye ihtiyacım vardı çünkü bu yeni gerçekliğe alışmam gerekiyordu.

Livie’nin heyecanını ta içimde hissettim. Tam üç senedir kız kardeşim bana Billy’yi unutmam ve hayatıma devam etmem için yalvarıp durmuştu. Ama mesele Billy’ye karşı hissettiklerimi unutmamam değildi. Tabii ki onu çok önemsiyordum. Hayatımın “esas adamı” olduğunu düşünmüş müydüm? Bunu asla bilemeyecektim. On altı yaşındayken, insan herkesin “esas” kişi olduğunu düşünürdü. Hayır, asıl sorun arabada Billy’yle yaşadığım o son anlardı. O sırada el ele olmamız beni yaralamış, kalbimin neredeyse durmasına, midemin alt üst olmasına, görüşümün bulanıklaşmasına, kaslarımın spazmlarla gerilmesine ve sırtımdan aşağı soğuk terlerin akmasına neden olmuştu. Bunların hepsini aynı anda yaşamıştım.

Ta ki Trent’in elini tutana dek.

Bu durum farklıydı. Kendimi.. yine eskisi gibi hissetmeye başlamıştım.

SEKİZ

“Harika görünüyorsun!” dedi Mia, peltek peltek annesini taklit edip hepimizi güldürerek. Fırtına, yılan balıklı ve parmezan peynirli makarna yapıyordu; ben de yeni giysilerimi onlara gösteriyordum. Fırtına’nın gardırobunu tükettiğim için artık kendime ait birkaç parça giysim olması gerektiğine karar vermiştim. Dolayısıyla, öğleden sonrayı alışveriş merkezinde geçirip bana yeni giysiler almıştık. Giysileri Fırtına’ya seçtirmiştim. Haftalardır bir striptiz kulübünde çalıştığım hâlde, orada ne giyilmesi gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Her hâlükârda, alışveriş yapmak aklımı biraz olsun Trent’ten uzaklaştırmamı sağlamıştı.

“Sanırım, bu gece bunları giyeceğim,” dedim. Zümrüt yeşili, tek omzu açık kısa bir elbiseyle topuğu açık bir çift ayakkabıyı gösterdim.

“İyi seçim! Sofrayı kurabilir misin, Kace?” diye sordu Fırtına, eğilip fırını kontrol ederken.

“Bir gün yemek pişirmeme izin vermen gerektiğini biliyorsun, değil mi?” İki haftadır her gece Fırtına’nın evinde akşam yemeği yemiştik.

“Yemek pişirmeyi seviyorum.”

“Belki ben de seviyordumdur,” dedim, tabakları masaya yerleştirirken. Livie, dediğim şeye gülerek yanıt verdi.

“Bir tabak eksik,” dedi Fırtına masaya bakıp.

Kaşlarımı çattım. “Yoo. Dört kişiyiz, dört tabak koydum.”

“Beş olması gerek,” dedi Fırtına bana bakmadan.

“Fırtına?”

Tam o sırada, kapı çalındı.

“Fırtına?”

Mia, ayağa fırlayıp kapıya koştu ve ardına kadar açıp abartılı bir hareketle yere kadar eğildi.

Trent içeri girerken içime derin bir nefes çektim ve ona hayranlıkla bakmadan edemedim. Yine koyu mavi renkli bir blucin giymişti ama bu sefer üst düğmeleri açık beyaz bir gömlek vardı üstünde. Bakışlarımı ondan güçlkle ayırıp, Fırtına’ya “bunun hesabını soracağım” der gibi bir bakış fırlattıktan sonra tekrar Trent’e baktım. Gerginlik, heyecan ve suçluluk duygusu âdeta içimde birbirine karışmıştı. Neden o hâlde olduğumu anlayamıyordum. Trent ve ben, arkadaşımın çıplak dans edişini izlerken el ele tutuşmuş-tuk. Trent beni binamızın o meşhur yılan saldırısından kurtarmış-tı; sonra ben de, onun üstüne atlamıştım. Geceyi onun yatağında geçirmiştim. Onunla ve kız kardeşimle ve komşularımızla akşam yemeği yemek heyecandan midemin alt üst olmasına neden olacak bir olay değildi. Ama o an neredeyse bayılmak üzereydim.

Mia, yine abartılı bir biçimde reverans yaptı. “Hoş geldiniz, sevgili bayım. Prenses Mia ziyaretinizi bekliyordu.”

Mia bile biliyordu! Ah, o küçük şeytan.

Trent, arkasına gizlediği beş gülden oluşan buketi çıkardı. Bunu ona vermek için tek dizinin üstüne çöktü. Ben de dâhil olmak üzere içerideki tüm yetişkin kadınlar içlerini çektiler.

“Davetiniz için teşekkür ederim,” dedi Trent. Mia çiçekleri iki minik eliyle kaptı, sonra uzun süre gözlerini kırpmadan hülyalı hülyalı ona baktı. Yanakları kızarmıştı. Mia’nın o anda Trent’e âşık olduğunu anladım. Bu uzun boylu yabancı, sonsuza dek onun prensi olarak kalacaktı. Mia arkasına dönüp annesine koştu. “Anne-ciğim! Anneciğim! Bak, o adam bana ne verdi!”

Trent, kapıyı ve aramızdaki mesafeyi kapatırken göz kırptı. “Bu sabah ortadan kayboldun,” diye fısıldadı.

Çok tuhaf bir durum. Teşekkürler, Fırtına. “E-evet... Biliyorum...

Be-ben..." Tam özür dileyecektim ki bana yine göz kırptı.

"Sorun değil. Her şeyin biraz hızlı geliştiğinin farkındayım." Tek parmağını parmağıma dolayınca, dizlerim heyecandan boşalacaktıymış gibi oldu.

Bu adama âşık olmak üzereydim.

Trent kıyafetime dikkatle bakınca, bakışlarının ne kadar arzu dolu olduğunu fark ettim. Muhtemelen, ben de ona bundan farklı bakmıyordum. "Çok... Hoş görünüyorsun."

Hâlâ ne yapacağımızı bilemeden birbirimize bakarken, Livie hafifçe öksürdü. "Yemek hazır."

Fırtına'nın ufak dairesi, beşimiz birden pişirdiği yemekleri midede indirirken sıcacık bir havaya büründü. Nasıl olduysa, komik yılan hikâyesi yine konu oldu ve birde kendimi herkesin benimle dalga geçiyor olduğunu fark ettim. Mia bile diğerlerine katılıp bir canavarmış gibi omzumu ısırды. Ama ön dişleri olmadığından, omzumu emdi demek daha doğru olurdu. Tüm bunlar olup biterken, Trent'in suratına sık sık bakmadan edemedim. Her seferinde onun da bana baktığını fark ettim. Yemeğimiz sona erdikten sonra vedalaştık, çünkü Fırtına'yla işe gitme vaktimiz gelmişti. Ama varlığımın her zerresi Trent'i arzuluyordu ve öyle değilmiş gibi numara yapmak da istemiyordum.

"Penny kim?" diye sordum. "Belli ki önemli birisi," dedim, kulübün önünde durduğumuzda tabelayı işaret edip.

Fırtına parmaklarını direksiyona vurdu ve suratından eksik olmayan gülümseme silindi. "Penny çok belalı bir adamla tanışan çok iyi bir kızdı." Bana baktı. "Beş sene önce, Cain şehir merkezinde bir kulüp işletiyordu. Buraya kıyasla feci bir yerdi. Penny de en gözde yıldızıydı. Eyaletin dört bir yanından, hatta Alabamadan bile onu izlemek üzere erkekleri buraya getirdiğini duydum. Sonra, birisiyle çıkmaya başladı ve ilişkileri ciddileşti. Adam ona evlenme teklif etti. Herkes Penny adına çok mutlu oldu. Adam bazen onun gösterilerini izlemek üzere kulübe de gelirdi. Gece boyunca ona minik öpücükler verir, sarılırdı. Kollamaya çalışırdı. Anlarsın ya, cidden

tatlı birisiydi. Tabii, evlendiklerinde Penny'nin bu işi bırakmasını gerektiğini de söylemişti. Penny de buna razı olmuştu." Fırtına'nın sesi birden keyifsizleşti.

"Sonra, bir şey oldu. Aslında, kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyor. Adam, kolunu Penny'nin omzuna attığı gibi onu boğazından tutarak arka odalardan birine sürüklemiş. Nate de vaktinde içeri girememiş. Penny'yi kafatası çatlamış hâlde bulmuş."

Elimi boğazıma götürdüm.

"Biliyorum. Korkunç, değil mi? Cain kulübü derhâl kapattı. Sonra uzun bir cinayet soruşturması başladı. Adam yakalanıp tutuklandı ve hapse yollandı. Cain de bu kulübü satın alıp, Penny'nin anısına yeni bir isim altında açtı." Arabadan inip arka kapıya yöneldik. "Korumalar bu yüzden müşterilerin personele dokunması konusunda o kadar hassas. Adamın kocan olması bile fark etmez. Sana dokunduğu anda kulüpten atılır. Birden kereden fazla yaparsa bir daha içeri alınmaz."

"Anladım..." Aklıma önceki gece Nate'in Trent'i elimi tuttu diye kulüpten atışı gelmişti. Salakça davrandığını düşünmüştüm. Ama o anda, içimden ona sarılmak geçiyordu. Daha doğrusu, bunu yapabilmek yani devasa gövdesine sarılabilmek için bir merdivene çıkıp kollarımı yukarı doğru uzatmam gerektiğinden, ancak bir parçasına sarılmak istiyordum.

Kapkara giysiler içindeki Fırtına'nın peşinden kapıya doğru yürüdüm. Fırtına kapıyı çalmadan önce, âdeta aklımlı okumuş gibi dönüp gülümsedi. "Buradakiler gerçekten de iyi adamlar, Kacey. İnanması güç biliyorum ama bu doğru. Cain bugüne dek bana hep çok iyi davrandı. Barmeydlik yapmama izin veriyor, arada sırada gösteriye çıkabilmem için sahneyi ve ekipmanları hazırlıyor, ama o kadar. Ne birileriyle arka odalara gidiyorum; ne kucak dansı ne de özel gösteriler yapıyorum. Korumalar, gösterim sırasında bahşişleri benim için topluyorlar; böylece kendim toplamak için yerlerde sürünmek zorunda kalmıyorum. Bu insanlar seni önemsiyorlar. Bunu sen de göreceksin zaten."

Trent saat on bir buçukta gelip bara oturunca, beynim bir anda dağıldı. Önceki gece yatağında uyumuş olmam onun yanında rahat davranmamı sağlamıyordu. Hatta daha da gergin olmama neden oluyordu. *Bir... İki... Üç... Ahh!* Her zamanki gibi, annemin tavsiyesi işe yaramıyordu.

Kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışıp yanına giderken, yakışıklı suratına bakıyordum. Gerçekten de çok hoş bir adamdı. Herhangi bir derginin kapağını süsleyebilirdi. Hele o ağzı... Heyecanlanmaya çalışıp dudağımı ısırdım. “Buzlu üç duble viski?” diye sorup kaşlarımı oynattım.

Gülümseyince, aklımı başından alan o gamzeleri ortaya çıktı. “Viski kalsın, maden suyuna biraz buz eklersen tamamdır.”

İçkisini hazırlayıp tezgâhın üstünden ona doğru iterken gülümседim. Parmaklarımız bir saliseliğine birbirine değildi. Natee endişeli bir bakış fırlatınca, dikkatinin başka yerde olduğunu görüp derin bir oh çektim.

“Merak etme, bu gibi yerlerdeki kuralları biliyorum.”

“Sık sık gider misin?” dedim keyifsizce.

Alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. “Standart protokol. Bazı yerler diğerlerinden daha sıkıdır ama genellikle hepsi aynıdır. Bir daha buradan atılmak istemiyorum. Bir kere yeter.” Bunu duyunca, onu kurtarmak için hiçbir şey yapmadığımı düşünerek suçluluk hissettim. Ama Trent’in göz kırpsı bu duyguyu anında dindirdi. Yanında durup onunla konuşmak istiyordum ama barın önünde bir sürü müşteri bekliyordu. Hayal kırıklığı içinde yanından ayrılmak zorunda kaldım. Sonraki saati de müşterilere içkilerini servis ederken, Trent’in süreli olarak üstümde olan bakışları yüzünden heyecan içinde geçirdim. “Çok yazık, bu gece burası çok hareketli,” dedi, ben tekrar yanına gittiğimde.

“Evet, bazılarımızın hayatta kalabilmek için çalışması gerekiyor,” dedim ve birden, ne iş yaptığını bile bilmediğimi fark ettim. Hakında hiçbir şey bilmiyordum.

“Bir sonraki izin günün ne zaman?” diye sordu işaret parmağıyla bir bardak altlığını barın üstünde oynatıp.

“Pazartesi.”

Trent ayağa kalktı ve bara yirmi dolar bıraktı. “Peki, Pazartesi günü saat dört gibi boş musun?”

“Olabilir.”

Kocaman bir gülümsemeyle yanıt verdi. “Harika.” Göz kırıp arkasını döndü. Gidiyor olmasının moralimi bozduğunu hissederek arkasından baktım.

Fırtına yanıma geldi. “Ne oldu?”

“Trent’in bakışlarını hâlâ üstümde hissederek omuzlarımı silk-tim. “Emin değilim. Sanırım, beni bir randevuya davet etti.” Tüm bedenime adrenalinin hızla yayıldığını hissettim. Beni bir randevuya çağırmış olduğunu umuyordum, yoksa ertesi gün kendimi kaybedebilirdim.

Fırtına anlayışlı bir tavırla omzumu sıkınca irkilmeğimi fark ettim. Barda içkisini bekleyen adama gülümsedim. O anda, Natee bile şapşal şapşal gülümseyebilirdim. Emin değildim ama bir an için Nate’in dudağının kenarının bir saniyeliğine gülümser gibi yukarı kalktığını gördüğümü sandım.

Pazartesi sabahı uyandığımda, bana şimşek çarpmış gibi hissediyordum. Ama yine kâbus gördüğüm için değil.

Görmemiştim.

Son dört senedir, *ilk kez* kâbus görmeden uyanmışım. Ne düşüneceğimi bilemiyordum ama kendimi... özgür hissediyordum.

Sonra, o gece Trent’le çıkacağımı hatırladım ve aklımdaki her şey silinip gitti.

“Tırnakların çok hoş görünüyor,” dedi Livie eve girdikten iki saniye sonra. Sırt çantasını koltuğa bıraktı ve gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı. Parmaklarımı önüme uzattım ve siyah renkli ojeyle hayranlıkla baktım. “Nerede yaptırdın?” dedi Livie her zamankinden biraz daha tiz bir sesle. Durumu abartmamaya çalıştığının farkındaydım.

Ama *abartılacak* bir durumdu doğrusu.

O gün, hiç tanımadığım birisinin ellerime dokunmasına izin

vermiştim. Hiç de irkilmemiştim.

Trent, üstümdeki laneti kaldırmış gibiydi.

“Sokağın sonundaki bir güzellik salonunda. Perşembe günleri bir fiyatına iki manikür kampanyaları varmış. Bir gün birlikte gidelim.”

“Tamam ama bugünün özelliği ne?” Livie bir bardak almak için rafa doğru yürüdü ve bir kilise düğününde yürüyen bir nedimeymiş gibi dikkatli adımlar attı. İçimden gülmek geldi. Livie heyecanını belli etmemek için elinden geleni yapıyordu.

“Ha, önemli bir şey değil.” Meyve suyu sürahisini bardağa eğene dek bekledim. “Bu gece, Trent’le çıkıyorum.”

Aniden başını kaldırıp gözlerimin içine baktı ve bardağı ıskalayıp meyve suyunu yere döktü. “Yani... Bir randevu gibi mi?”

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. “Olabilir. Sanırım...” Livie’nin gözleri mutlulukla parıladı.

“Nereye gideceksiniz?”

Omuzlarımı silktim. “Herhâlde kumsala ineriz. İnsanlar ilk randevularında öyle yapmazlar mı?” Hiçbir fikrim yoktu. Çok uzun süredir, randevuya benzer bir şeye gitmemiştim.

Uzunca bir sessizlik boyunca, Livie randevulara çıkan, manikür yaptıran, dahası hayatı umursayan bu yeni Kace’yi idrak etmeye çalıştı.

“Trent hakkında pek bir şey bilmiyoruz, değil mi?” Başını merakla yana eğdi. “Ne iş yapıyor?”

Yine omuzlarımı silktim. “Hiçbir fikrim yok.”

Livie’nin güzel suratı asıldı. Sabırla Livie’nin dudaklarını ısırp, iki saniye sonra soru sormasını bekledim: “Ya bir psikopatın tekiyse, kedi yavrularını ATM’lere tıkmaya çalışan tiplerden biriye?”

“Yakışıklı bir psikopat,” dediğimde, bana bakıp kaşlarını çatı. “Yapma, Livie. Seni Darla’dan çok geç kurtarmışım.”

“Belki de onunla çıkmayı kabul etmeden önce, hakkında biraz daha fazla bilgi edinmeye çalışmalıydın.”

“Onunla çıkmayı kabul etmedim.”

“Ne?” Duraksadı. “O zaman...”

Lafını kestim. “Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Daha

da önemlisi, o *benim* hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Tam istediğim gibi.”

Livie dudaklarını birbirine bastırdı.

“Livie, lütfen yaşın daha büyümüş gibi davranma.”

“Ama birisinin öyle davranması gerek.” Bir temizlik bezi alıp meyve suyunu sildi. “Akşam yemeğinde Fırtına’da olacağım. Beni en azından onun evinden arayıp, *seni* bir ATM’ye tıkmadığını söyler misin? Ayrıca, tuhaf adamlarla çıkmaya başlayacaksan, ikimizin de cep telefonu alması gerekecek.”

Gülüp, “tamam,” der gibi başımı salladım.

Durdu ve bana hafifçe gülümsedi. “Seni... Yine böyle görmek güzel. Kaçta dönersin?”

Göz kırptım.

“Ah, Kacey,” diye homurdanıp temizlik bezini lavaboya fırlattı.

Saat dörde doğru, salonda kafese tıklmış bir ayı gibi volta atıyor, içimden tekrar tekrar ona kadar sayıyordum. İçimi kaplayan heyecan ve gerginlik dalgaları beni öylesine sarstı ki öğlen yediğim her şeyi o korkunç halının üstüne çıkardım.

Tam o sırada kapı hafifçe tıklatıldı ve Trent’i bir blucin, mavi beyaz kareli bir gömlek ve havacı güneş gözlüğü takmış ve tek kolunu başının üstüne kaldırmış bir halde kapıya dayanırken buldum. Bir anda ter içinde kaldım.

“Güzel kapı,” dedi güneş gözlüğünü çıkarırken. Konuşmayı başarmadan önce, o muhteşem mavi gözlerine bakakaldım.

Flört ediyordu. Ben de flört etmekten hoşlanıyordum. “Teşekkürler. Yeni kapımız. Manyağın teki kırdıktan sonra değiştirmek zorunda kaldık,” dedim sırtarak.

Öne adım atıp, işaret parmağını benimkine geçirirken güldü. O hafif dokunuşuyla bile, tüm uzuvlarıma bir elektrik dalgası yayıldı. Beni dışarı ve göğsüne doğru çekti; bu yüzden, kafamı geriye atıp suratına bakmak zorunda kaldım. “O olayı duydum. Çatlağı yakaladılar mı peki?” dedi, alaycı bir gülümsemeyle.

Nefes almak için duraksadım. Okyanus ve orman gibi kokuyor-

du. Bir de saf istek kokuyordu. “Son duyduğuma göre, bu çatlak herif, bir striptiz kulübü civarında görülmüş. Belli ki epeyi sorunlu. Sanırım onu yakalamalarına az kaldı,” dedim nefes almaya çalışarak. “Hatta onu bu gece yakalayabilirler.”

Trent başını geriye atıp bir kahkaha patlattı. “Olabilir.” Beni otoparka doğru götürürken zümrüt yeşili gömleğime baktı. “Saçlarına çok iyi gitmiş,” dedi.

“Teşekkürler.” Gülümseyip, içimden bu gömleği aldığım için kendimi tebrik ettim, çünkü koyu kıvıllı renkli saçlarımla ve fildişi renkli tenimle iyi gittiğinin farkındaydım. İnsanlar, o göz alıcı koyu kıvıllı rengi elde etmek için saçlarını boyadığını sanıyorlardı ama boyamıyordum. Sanırım, saç bakımından şanslıydım.

Trent beni otoparktaki kırmızı ve turuncu bir Harley’ye doğru götürdü. “Bunlardan birine bindin mi hiç?” Bana bir kask ve siyah renkli bir deri ceket uzattı. *Demek Trent bir motorcu.* Motora şöyle bir bakınca, ne hissettiğimden emin olamadım. Trent o anda kötü çocuk listesinde birkaç seviye yukarı çıkmış olabilirdi.

Tereddütle motora bakarken, “hayır,” der gibi başımı salladım. “Ben bunun üstündeyken, benimle üç tonluk hareket hâlindeki metalin arasında fazla bir koruman olmaz,” dedim. *Kimi kandırıyordum? Üç tonluk metalin içinde bile güvende olmamıştım.* Bunu ilk elden öğrenmişim.

Parmağıyla çenemi hafifçe itip, başımı tatlı gözlerine bakacak şekilde kaldırdı. “Güvende olacaksın, Kacey. Bana tutun yeter. Sıkı sıkı tutun.” Başıma kaskı takmasına nazıkçe kayışları çenemin altından bağlamasına ve iri parmaklarının tüm bedenimi titretecek biçimde tenime değmesine izin verdim. Hafifçe gülümsedi. “Yoksa korkuyor musun?”

Şimdi de bana meydan okuyordu. Sanki buna tepki göstereceğimi biliyordu. Filmelerde sırf birisi onlara *meydan* okudu diye gaz pedalını kökleyen ve yolda uçarcasına giden salaklar gibi hissettim kendimi. Babamın başı benim bunu defalarca yapmam yüzünden zamanında fena ağrımıştı.

“Hiçbir şeyden korkmuyorum,” dedim, Trent’in giymem için tut-

tuğu deri cekete kollarımı geçirerek. Arkasına oturdum ve bacaklarımla onu sıkıca saracak biçimde yerime yerleştirdim. Bedenimin alt yarısında bir ısı patlaması oldu ama bunu hissetmemek için elimden geleni yapıp ona sıkı sıkı sarıldım.

“Hiçbir şey mi? Birazcık bile mi korkmuyorsun?” Dönüp bana baktı ve kaşlarını havaya kaldırdı. “Sorun değil. Söyleyebilirsin. Birçok kız motora binince korkar.”

Onu bir başka kızla düşününce, içimde kıskançlık kıvılcımları patladı. Bunu hemen dindirmeye çalıştım. “Sence ben birçok kız gibi miyim?” Ellerimi göğsüne kaldırıp bedeninin kıvrımlarını hissettirdim; parmaklarım gömleğinin altındaki pürüzsüz kaslarına değdi. Ona daha yakın olabilmek için, öne eğilip dudaklarımı omzuna dayadım.

Trent içine bir derin nefes çekerken göğsü hızla kalktı, ellerini kaldırıp ellerimi tuttu ve gömleğinin dışına koydu. “Tamam, sen kazandın. Ama sakın bunu ben motor kullanırken yapma, bir hendeğe falan yuvarlanabiliriz,” dedi. Tekrar bana baktı, yumuşak ama ciddi bir sesle “Ciddiyim, Kacey. Sakın yapma,” dedi.

Bacaklarımla arasında yine bir ılıklik hissettim ama uyarısını ciddiye aldım ve parmaklarımı beline dolayıp bedenimi onunki- ne iyice bastırdım. “Nereye gidiyoruz?” Trent’in motorunun hafif uğultusunu duydum ve hareket ettik.

Trafikte zikzaklar çizerek ilerlerken, ne yaptığımı düşünmeden ona sıkıca sarıldım. Trent’in çok dikkatli bir sürücü olduğunu, herkesle arasında açık mesafe bıraktığını ve tüm kurallara uyduğunu gördüm. Hoşuma gitmişti. Onunla birlikteyken kendimi güvende hissediyordum. Ama bir yandan da bunu hissetmek ödümü koparıyordu. Hareket hâlindeki motorundan aşağı atlayıp yatağıma gizlenmek istiyordum, çünkü Trent fazlasıyla kusursuzdu. Ama kaçmak yerine, ona daha sıkı sıkı sarıldım.

Trent otoyola çıkıp güney istikametinde ilerlemeye başlayınca, kumsala gitmediğimizi fark ettim. Beni çok uzaklarda bir yere götürüyordu.

Zaten bir çok açıdan, beni çoktan çok uzaklarda bir yere götür-

müştü.

“Kız kardeşim ATM’lere kedi yavruları tıkan tiplerden olduğunu düşünüyor,” dedim, Everglades Milli Parkı’nın otoparkına girerken. “*Amerikan Psikopatı* filmindeki gibi.”

Kaşlarını çattı. “Cidden mi? Benden hoşlandığını sanmıştım.”

“Aa, tabii ki hoşlanıyor, bunu şıp diye anladım.” Motordan inip kaskımı çıkarırken, sesimin normal çıkmasına gayret ediyordum. “Ama bu, senin çatlağın teki olmadığın anlamına gelmez.”

“Hah.” Trent uzun bacaklarını motordan aşağı indirdi. “Livie kaç yaşındaydı?”

“On beş.”

“Zeki bir kız.” Motorun arka tarafındaki çantadan ısı geçirmez bir sepet çıkarırken, muzip muzip gülümsediğini fark ettim. “Gel. Seni şuradaki karanlık ve kuytuda kalmış vahşi doğaya götürüyüm.” Başıyla bir yürüyüş yolu tabelasını işaret etti ve tatlı mavi gözlerini suratıma dikip kocaman gamzelerini göstererek gülümsedi. Uyarı tabelaları vahşi doğada karşılaşılabilecek tehlikelerle ilgiliydi. Bunların arasında iyi tanımadıkları erkeklerin peşinden bataklığa giden salak kızlar için uyarı tabelaları da olsa hiç fena olmazdı diye düşünmeden edemedim. Patikada ilerlemeye başladığımızda güneş ufukta batıyordu. Patika gayet düzenliydi ama etraf çok sessizdi. Ormanlık alanın derinliklerine doğru ilerlerken, etrafımız biraz ürkünç bir hâl aldı, hava bilinmezlik hissiyle ağırlaşp yoğunlaştı. Trent’in ne planladığını çok merak ediyordum. “Neden Everglades’e geldik?”

Omuzlarını silkip bana baktı. “Buraya hiç gelmemiştim. Ya sen?”

“Hayır” der gibi başımı salladım.

“Eh, Miami’de yaşadığımıza göre, buraya da gelebiliriz diye düşündüm.”

“Yeteri kadar iyi bir neden sanırım,” diye mırıldandım akşamüzeri güneşinin altında gölgelere bürünmüş, her iki tarafı uzun çimlerle çevrili patikada yürürken. Orası bir cesetten kurtulmak için kusursuz bir yerdi. “Peki, *CSI: Miami* dizisinin bir bölümü gibi mi olacak?” diye sordum birden. *Beni korkuttuğun için seni affetmeye-*

ceğim, Livie!

Trent durup kaşlarını çatı ve gülümseyerek bana baktı. “Cidden endişeli misin?”

Omuzlarımı silktim. “Bu bölümü daha önce izlediğime eminim. Adam kızı Everglades’in kuytu bir bölgesindeki bir barakaya götürür, birkaç gün eğlenir, sonra da cesedini kanıt kalmasın diye timsahlara yem eder.”

Trent bir şey söylemek için ağzını açtı ama aklına başka bir şey gelmiş gibi vazgeçti. “Eh, belki yirmi dört saatliğine olur. Yarın teslim etmem gereken bir iş var.”

Başımı merakla yana eğdim.

“Yapma, Kacey!” dedi kahkaha atarak. “ Bir kedi yavrusunu bir ATM’ye ne attım ne de atacağım! Hem ben köpekleri daha çok severim.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup kaşlarımı havaya kaldırdım. “Kendi başımın çaresine gayet iyi bakabileceğimi biliyorsun, değil mi?”

Mavi gözleri üstümde gezinirken her yanımda titredi. “Ah, inan ki biliyorum. Eminim ki beş saniyede beni sırt üstü yere mıhlarsın.” *Keşke.* “Haydi, gel.” Dirseğimden tutup, beni yan yana yürüyebileceğimiz biçimde çekti. Ben de hiç düşünmeden kollarımı göğsümünden çekip elini yakaladım ve öpmek için dudaklarıma götürdüm. Gözlerinde bir hayret ifadesi uyandı. Yampiri bir gülümsemeyle ellerinin yerini değiştirip beni kendisine çekti ve kolunu omzuma attı, elimi kaldırıp göğsüne dayadı. Bu şekilde hiç konuşmadan yürürken, kalp atışlarını hissettim. Kalbi çok hızlı, ne kadar hayata bağlı olduğunu anlatırcasına atıyordu.

“Eee, ne bilmek istiyorsun?”

“Ne?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Livie’nin benim hakkımda daha çok şey bilmen gerektiğini söylediğini söylüyormuş. Neleri bilmek istersin?” Ses tonu yumuşadı, ciddi bir ifadeyle ileri doğru baktı ve hâli tavrı bir anda değişti. Biraz daha gergin olduğunu fark edince, onun da pek rahat olmadığı bir konuya girmek üzere olduğumuzu anladım.

“Şey...” Birbirimizin hayatı hakkında ne kadar az konuşursak, o kadar iyiydi. Ama için için onun hakkında her şeyi bilmek istiyordum. Duşta ne tür sabun kullandığına kadar hem de. “Şey, ne iş yaptığımı biliyorsun. Sen neyle uğraşıyorsun?”

Bunu sorduğuma rahatlamış gibi omuzlarını sarkıttı. “Grafik tasarım.”

“Cidden mi? Bir bilgisayar meraklısı inek birisi misin yani? Hayatta aklıma gelmezdi.” Gerçekten de kusursuz bedenine bakarak, bunu *asla* tahmin edemezdim. Yanıtıma gülümsedi. “Peki kimin için çalışıyorsun?”

“Kendim için. Harika bir şey. Hiçbir yere gitmem ya da müşterilerim haricinde kimseye hesap vermem gerekmiyor. Dilediğim zaman başka bir yere taşınabiliyorum, ki zaten öyle yaptım. Bütün gün salonumda çıplak bile çalışsam, kimsenin ruhu duymuyor.”

“Bu... şey...” Trent omzumu tutup beni devrilmekten kurtardı. Söylediği şey yüzünden gözümün önünde bir imge canlanmış, sonra da kara kara benekler uçuşmaya başlamıştı. *Kahretsin!* Suratındaki sırtışa bakılırsa bu tür şeyler söylemesinin üstümde yarattığı etkinin farkında gibiydi. Bir gün, timsah olsun olmasın, ön kapısını kıracaktım herhâlde. Ayrıca, bir balık gibi yere düşüp çırpınmaya başlamadan önce, konuyu derhâl değiştirmeliydim.

“Kum torbasıyla antrenman yapmayı nereden öğrendin?”

Yine güldü. “Lisedeyken ve üniversitedeyken çok spor yapardım. Stres atmamı sağlıyor, o kadar.” Yürürken, başparmağıyla omzumu okşamaya devam etti. Kalbimin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissettim.

“Annenle baban Rochester’da mı?” diye sorarak kendimi bile şaşırttım. Ona özel sorular sormaya başlamıştım; kendimi durduramıyordum. Daha da kötüsü, ona kendimle ilgili olarak yanıt veremeyeceğim şeyleri soruyordum. “Pardon,” diye başımı salladım. “Bu... Beni hiç ilgilendirmez.”

Trent’in hafifçe gülüşü beni rahatlatmıştı. “Babam Manhattanda, annem de Rochester’da. Boşandılar tabii.” Bunları tereddütsüz söylemişti ama omuzlarını gerdiğini fark edince, bunun onun için pek

de hoş bir konu olmadığını anladım.

Çenemi tutum ve konuşmadan yürümeye devam ettik.

“Başka neyi bilmek istersin, Kace?” dedi. “Ne istersen sorabilirsin.”

“Bana ne anlatmak istersen.”

“Her şeyi.”

Başımı salladım. “Eminim ki kendine saklamak istediğin konular da vardır.”

“Evet, bazı şeyleri anlatmak zor. Ama sana anlatırım.” Elimi sıktı. “Beni tanımanı istiyorum.”

“Peki,” dedim yumuşak ve cılız bir sesle. Artık kartları masaya sermenin vakti gelmiş gibi hissediyordum. “Fark etmişsindir, benim için bazı konulardan söz etmek zor.”

Hafifçe nefesini dışarı verdiğini duydum. “Evet, fark ettim. Bana en azından bunların hangi konular olduğunu söyler misin?”

“Geçmişim. Ailem.”

Çenesi gerildi ama iki saniye sonra “tamam” der gibi başını salladı. “Bunlar senin hayatının büyük bir parçası, Kacey. Ama sorun değil. Sen kendini hazır hissedene dek bunlardan söz etmeyiz.”

Başımı kaldırıp suratına bakınca, mavi gözlerinin samimi bir ifadeyle parıldadığını gördüm ve içimi bir hüznün kapladı. O konular hakkında konuşmaya asla hazır olamayacaktım. Asla. Ama bunu ona söylemedim. Başımı sallayıp “Teşekkür ederim,” demekle yetindim.

Beni kendisine çekti ve dudaklarını aralayıp alnıma tatlı bir öpücük kondurdu.

Suyun etrafını çeviren uzun yürüyüş alanında turlayıp, yolda bölgede devriye gezen birkaç güvenlik görevlisine rastladıktan sonra, bir taş duvarın üstünde oturacak bir yer bulduk. Trent buzluğu açtı ve bana soğuk bir şişe su uzattı. O anda, ne kadar susadığımı ama Trent’le konuşmaya daldığım için bunu fark etmediğimi anladım. “Bir timsah görmeyi çok istiyorum. Sonra bir şeyler yiyebiliriz,” dedi.

“Burası mükemmel, Trent. Gerçekten.” Doğruyu söylüyordum. Kesinlikle mükemmeldi. Altın renkli güneş ufukta batarken ve gökyüzünü pembeye ve mora boyarken, bataklık alanına bakıyorduk. Hafif bir su sesi ve tuhaf kuş cıyaklamaları duyuluyordu. Hayatımda gittiğim en huzur verici yerd. Ama elbette, Trent’le nereye gitsen, elbette orası benim için böylesine kusursuz olacaktı.

“Öyle mi?” Elini ensemin dibine dayadı, parmaklarıyla gömleğin yakasını okşadıktan sonra elini, hafifçe içeri sokup tenime değdi. Ürperdiğimi hissettim.

“Soğuk mu?” dedi alaycı bir tavırla.

Ona yampiri bir gülümsemeyle yanıt verdim. “Hayır. Dikkatim dağıldı. Suyu boğazıma kaçıracaktın neredeyse.”

“Peki” der gibi başını eğip elini geri çekince, üzüldüğümü hissettim. Ama üzüntüm bir anda endişeye dönüştü.

“Bak! Gördün mü?” dedi Trent heyecanla bağırıp. Bana biraz sokulurken, elini yine omzuma koydu. Diğer elini uzatıp bizden altı metre kadar uzakta, suyun yüzeyinde duran uzun ve ince kafayı işaret etti.

İştahım birden kaçtı. “Aman Tanrım. Bizi mi izliyor?”

“Olabilir. Buradan pek anlaşılmıyor.”

“Bu yaratıklar çok hızlı hareket etmezler mi?” Korkuyla peş peşe yutkundum. Yani, hayvanat bahçesinde parmaklıkların ardında timsah görmek başka bir şeydi. Burada bizi onlardan ayıran duvarlar ya da parmaklıklar yoktu.

“Merak etme. Buraya gelmeden önce biraz araştırma yaptım. Burası timsahları yakından görmek için mükemmel bir yer. Bir aksilik olduğu takdirde onlara haber veririz. Park görevlileri şu yöne doğru gitti.”

“Öyle diyorsan öyledir,” diye mırıldanırken, Trent’in ağzının benimkine ne kadar yakın durduğunu fark ettim. O kadar yakındı ki biraz daha yaklaşısam...

Dudaklarım ağzının kenarına sürtününce, bunu beklemediğinden şaşırdı. Bana döndü ve belli belirsiz bir şaşkınlık ifadesiyle suratıma baktı. Ama bu sadece bir iki saniye sürdü. Sonra, eğilip beni

öptü. Beni şefkatle öperken, eliyle başımı hafifçe kendisine doğru çevirdi ve çenemi kavradı. Diğer eliyle de dizlerimi kendine doğru döndürdü. Dili ağzıma girmeden önce dudaklarımın üstünde gezinince nefesimin kesildiğini, tüm bedenime bir şok dalgası yolladığını hissettim. Elimde değildi ama elimi uzatıp kaslı göğsüne yasladım.

Dudaklarımdan ayrılırken alçak sesle inledi. Güçlü kollarıyla beni kucağına oturtup, başını boynuma doğru eğdi; kulak mememi ağzına alıp canımı acıtmadan ısırdı. Elimini boynuna götürdüğümde, kaslarını hissettim ve ne kadar kalın olduğunu fark ettim. Başparmağım âdemelmasının üstüne kaydı ve dudaklarını boynumda gezdirmeye koyuldu. Gözlerimi yumup başımı onunkine yaslar-ken, kendimi ona teslim ettim ve hafiflediğimi, âdeta havaya süzül-duğümü hissettim. Kendimi dokunuşuna teslim etmiştim.

“Kace,” diye fısıldadı.

Yanıt olarak ağzımdan tuhaf ve boğuk bir inleme sesi çıktı.

“Korkuyor musun?”

Korkmak mı? Gözümün ucuyla bataklığa bakınca, timsahın hâlâ aynı yerde durduğunu ve bize baktığını gördüm. “Henüz kıymılda-
madı ama bu gece bacaklarından birini kaybedersen, motorla geri dönebileceğimizi sanmıyorum.”

Trent kahkahalarla gülmeye başlayınca, bedeninin titreşimlerini ta göğüs uçlarımda hissettim. Birbirimize çok yakın duruyorduk. “Bu gecelik iyiyim. Sadece seninle birlikte olmak istiyorum. Baraka şu tarafta,” dedi başıyla arka tarafı işaret ederek.

“Umarım en azından yeni çarşaf sermişsindir.”

Yine güldükten sonra, başımı omzuma yasladı. Ben de çıt çıkar-
madan, endişeyle timsahın arkadaşlarının yanına geri dönüşünü izledim. Trent haftalar içinde, hiç uğraşmadan kalkanlarımı delmiş ve kendisine hayatımda çok önemli bir yer edinmişti. Sonra, bana ne sormak istediğini anladım. O durumdan korkup korkmadığımı sormuştu.

“Dehşet içindeyim,” diye fısıldadım. İlk önce beni duymadığını sandım. Ama sonra dikkatle bana bakıp kaşlarını çatınca, duydu-

ğunu anladım. “Şey... Ben... Bu tür bir şey yapalı beri çok uzun süre geçti,” dedim. *Bunu hiç yapmadım. Asla. Buna benzer bir şey bile.* “Dahası bu...” Ellerimizi gösterdim. “Bu bile benim için çok önemli.”

Elimi dudaklarına götürdü. Sonra, hafifçe öksürdü. “Bak, Kacey. O gün odanda olanlar...”

Kaşlarımı çatıp düşündüm. *Odam mı?*

“Hani, dušta yılan çıktığı gün?”

Doğru ya. Kalbim elektriğe çarpılmış gibi atmaya başladı.

“Ben... Şey...” Uzun bacaklarını önüne uzatıp beni kucağında sıkı sıkı tuttu. “Odanda olanları yapmamak için kendimi çok zor tutuyorum. Şimdilik.”

Suratımda beliren hayal kırıklığını görmüş olmalıydı ki gözlerini iri iri açarak bir açıklama yapmaya başladı. “Olanları tekrarlamamayı ya da seni istemediğimi söylemiyorum.” Yutkunduğunda âdemelması aşağı yukarı oynadı. “İnan bana, şu anda aynı şeyleri yapmayı ne kadar çok yapmak istediğimi bildiğine eminim.”

Gülümseyip kucağında kıpırdandım.

Hareketlerim, yüzündeki ciddi ifadeyi sildi ve hafifçe gülümsedi. Ama birden yine ciddileşti. “Senin yanımdayken kendimi kontrol etmekte çok ama çok zorlanıyorum, Kacey. İnanılmaz derecede güzelsin, ben de erkeğim. İrademi yerle bir etmen hiç de zor değil. Ama bence yavaş gitmeliyiz. Acele etmemeliyiz.” Bana imalı imalı bakıp, ona söylediğimden çok daha fazlasını anladığını göstermek istedi. “Bunun ikimiz için de önemli olduğunu düşünüyorum.”

Konuşmak için ağzımı açtım ama henüz nasıl yanıt vereceğime emin değildim. Haklıydı. Yavaş gitmek iyiydi. Güvenliydi. Ama o sırada parmakları yine gömleğimin yakasında duruyordu ve onun heyecanını fazlasıyla hissettiğim için beklemek istemiyordum. Her şey bir anda kıvılcım alsın istiyordum.

İçime derin bir nefes çekip, çılgın kalp atışlarımı yavaşlatmayı denedim. “Seninle bir şey *yaşamak* istediğimi de nereden biliyorsun? Çok fazla varsayımda bulunuyorsun.”

“Olabilir.” İğreti bir gülümsemeyle elini gömleğimin arkasına

sokup sırtımı beni çıldırtacak kadar ağır ağır okşamaya başladı ve yine nefesim kesildi. “Evet, bu, gerçekten de yavaş,” dedim çatlak bir sesle.

“Şu anda da varsayımda mı bulunuyorum?”

Başımı hafifçe sallayıp, hiçbir varsayımda bulunmadığını söylemeye çalıştım. Trent’ten alabileceğim her şeyi memnuniyetle alabildim. İster yavaş, ister hızlı olsun.

Çıplak tenimde gezdirdiği elini göğüs kafesime doğru kaydırınca parmakları yara izlerimin üstünde gezinmeye başladı. Başparmağını bu izlerin üzerinde ileri geri oynattı. “Birkaç yara izin olduğunu fark etmeden edemedim.”

İnsanların yara izlerimle ilgili sorular sormasına alışmıştım. Bu soruları gelişigüzel bir şekilde geçiştirmeyi de öğrenmiştim. “Öyle mi? Ne zaman gördün?”

Alaycı bir gülümsemeyle yanıt verdi.

“Sapık.” Utancımı gizlemeye çalıştım ama yanaklarımın kızardığını hissettim.

Ciddileşti. “Bunlar da konuşmak istemediğin geçmişinin bir parçası mı?”

“Duşta insan yiyen bir yılan. Sık sık karşılaştığım bir sorun.”

Alçak sesle güldü ama gözlerinde bir hüznün belirdi. Elimi gömleğimin içinden çekip, yakamı yana çekerek omzumdaki ince, beyaz renkli yara izine baktı. Eğilip dudağıyla yara izimi okşadı. “Bazen konuşmak insana iyi gelir, Kace.”

“Lütfen şimdiki zamana ve buraya odaklanabilir miyiz?” dedim yalvarır gibi. Bedenimin aynı anda hem gerilmesine hem de bakışları altında erimesine bir anlam veremiyordum. “Bu geceyi mahvetmek istemiyorum.”

“Tamam, şimdilik.” Başını kaldırıp tekrar bana baktı, saçlarını kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Yeterince gülümsemiyorsun.”

“Çok gülümsüyorum. Akşam saat sekizden sabahın birine kadar. Salı gününden Pazar gününe kadar. Neden biliyor musun? Bahşişlerim iki misline çıkıyor.”

Gülümseyince, gamzeleri ortaya çıktı. “Seni ben gülümsetmek

istiyorum. İçinden gelerek gülümsemeni istiyorum. Her zaman. Akşam yemeklerine çıkıp sinemaya gideceğiz, kumsalda yürüyüşler yapacağız. Paraşütle uçabilir, bungee jumping yapabiliriz. Ne istersen. Seni daha fazla gülümsetecek ve güldürecek her şeyi yapabiliriz.” Parmaklarını alt dudağımda gezdirdi. “Bırak da seni ben gülümseteyim.”

Trent o gece hiç üstüme gelmedi. İşin aslı, bana her an kırılmaya hazır porselen bir bebekmişim gibi davrandı. Bir şey yapmak yerine konuştu. Ben de daha ziyade dinledim. Everglades’den, bir insanın çıplak elleriyle nasıl bir timsahın ağzını kapatabileceğinden söz ettiğinde, ona *Jeopardy!** isimli televizyon programını izleyen tuhaf insanlardan olup olmadığını sordum. Tanner’ın aslında hiç de kötü bir adam olmadığından ve apartmanımızın biraz Melrose Place’e benzediğinden söz ederek beni güldürdü. Melrose Place’te paslı bahçe mangalları ve yabancı otlar gördüğümü hatırlamıyordum. Mia’nın ismini ve ne kadar şirin olduğunu söylerken gülümsedi.

O konuştu, ben de baştan çıkarıcı alçak sesini dinledim ve hormonlarımın var güçleriyle beynime saldırıp içindeki tüm mantıklı düşünceleri yok ettiğini hissettim. Ruhumun içinde kıpırdanan bir hayat belirtisini hissetmeden edemiyordum. Eve geri dönerken, yol boyunca Trent’in ılık ve güçlü bedenine sarılmanın hazzını ve konuşmak zorunda olmamanın verdiği keyfi hissedip, keşke o gece sonsuza dek sürseydi diye düşündüm. Beni dairemin kapısına kadar götürdüğünde, içimde bir his patlaması meydana geliyordu: mutluluk ve hayal kırıklığı, heyecan ve korku hisleri birbirine karışmış, dengemi alt üst etmeye hazır bir biçimde içimde dönüp duruyordu. Bir yandan da aramızda huzursuz bir durum oluşmaya başladığını hissediyordum. Bunun sebebi belki de beni dairesine çağırmasını istemem ama çağırmayacağını biliyor olmamdı.

“Pekâlâ, bana ilk timsahımı gösterdiğin ve üstüme gelmediğin için teşekkür ederim.” Çantamda anahtarlarımı arıyormuş gibi yap-

* Amerikan televizyonlarında uzun süreden beri yayınlanan bir bilgi yarışması. (Ç. N.)

tım. “Bacaklarım hâlâ yerinde diye de çok mutluyum doğ...”

Trent’in yumuşacık dudakları beni susturdu. Kollarını boynuma doladı, tek eliyle sırtımı okşarken, diğer eliyle de ensemini kavradı. Beni kendisine doğru çekti, kontrollü bir biçimde ağır ağır öptü. Sanki yapmak istediklerini engellemeye çalışıyormuş gibiydi. Bunu fark edince, içime sımsıcak bir dalganın yayıldığını hissettim. Tüm gücünü yitiren kollarımı iki yanıma sarkıttım. Çantam ve anahtarlarım da tangır tungur yere düştü.

Trent çekilip bunları yerden almak için eğildi. Tekrar ayağa kalktığı anda, bana meydan okuyormuş gibi gülümsedi. “Hayatta kalabilecek misin?”

Benimle bu kadar açık konuşup, konuyla ilgili espriler yapabilmesinden nefret ediyordum. *Salak!* Ama meydan okumalar hoşuma giderdi. Öne doğru bir adım atıp bedenimi dizlerimden göğsüme kadar onunkine dayadım ve onu kendime çekebilmek için elimi sırtına götürdüm. Blucininden onu hissedebilecek kadar kendime çektim. Etkilenmemişti. O kusursuz suratına bakıp tatlı tatlı gülümsedim. “Uzun ve sıcak bir düşün halledemeyeceği bir şey değil,” dedim.

İşte, o anda sözlerim işe yaradı. Sertleşmeye başladığını hissettim.

Trent ne yapmaya çalıştığını kesinkes anladığı için sırıttı. O sırada aklından neler geçtiğini öğrenmek için neler vermezdim!

“Cep telefonun var mı?” diye sordu aniden.

Konu ansızın değişince kaşlarını çatıttım. “Hayır. Neden?”

Biraz geri çekilip, dairesinin kapısına doğru beş uzun adım attı. Anahtarını kilide soktu. “Çünkü senin yanında, kendime bir an bile güvenmiyorum.” Dönüp bana baktığında, gözleri alev alevdi. “Mesajlaşmak iyidir. Daha güvenli.”

“Tamam, hallederim,” dedim tatlı ve masumane bir sesle. “Hemen gidiyor musun? İyi misin?”

“İyi olacağım,” diye seslendi dairesinde gözden kaybolurken. Beni ağzım kurumuş, bedenim alev alev yanarken orada öylece bıraktı.

beşinci aşama

BAĞIMLILIK

DOKUZ

Salı sabahı saat dokuzda biri Livie diğeri de kendim için olmak üzere iki cep telefonu satın almak üzere alışveriş merkezindeydim. Pek pahalı sayılmazlardı ama rahatlıkla mesaj atabiliyordum ve bütün gece gözlerim açık vaziyette Trent'i düşündükten sonra umurumda olan tek şey de buydu.

Öğle vakti, spor malzemelerimle dairemden çıkarken ona rastladım. Gülümseyerek yan dairesinde yaşamaktan gerçekten de çok hoşlandığımı düşündüm. Buna bayılıyordum.

"İyi uyudun mu?" diye sordu bana epey yaklaşarak. Bunun beni kesinlikle rahatsız etmediğini fark ettim. Hatta Trent Emerson'ın bana çok yakın durması için can atıyordum.

"Birisi içkime uyku ilacı koymuş gibi," dedim sırıtarak. "Spor salonuna gidiyorum. Gelmek ister misin?"

Mavi gözleri zerre kadar utanmadan siyah renkli askılı bluzuma kilitlendi. "Ben de biraz enerji yakabilirim doğrusu."

Kalbim duracak gibi oldu. "O zaman, gidip eşyalarını al," dedim ona. Sonra da enerjinin daha iyi bir yolu olduğunu söylemeden hemen ağzımı kapattım.

Gülümseyip eğildi ve yanağımı öptü. "İki dakikaya gelirim."

Bahçede onu, suratımda gayet aptalca olduğunu bildiğim bir

gölümsemeyle beklerken, Trent de dairesine gitti. Geri geldiğinde, üstünde bir eşofman altı ve dar, beyaz renkli bir tişört vardı. Dövmesini göremiyordum belki ama yontulmuş gibi gözükten göğsünü ve dümdüz karnını görebiliyordum. *Ona bakarak nasıl antrenman yapacağım?*

“Ben kullanayım mı?” dedi gülümseyerek, âdeta aklımı okumuş gibi. Evet anlamında bir şey mırıldandım.

“Çantayı taşımamı ister misin?” diye sordu.

“Şuraya gidelim, Jeeves.” Boş bir alan bulup eşyalarımı duvarın önüne fırlattım. Kaslarımı esnetmeye başladığımda, her birinin genişleyip gevşediğini hissettim. Her antrenmana gittiğimde, ne kadar yol aldığımı şaşıırıyordum. Kazadan sonra ayağımı kımıldatmam bile çok uzun süre almıştı. Bir ara kaslarım âdeta erimişti ve bir daha yürüyemeyeceğime emindim. O zamanlar, bunların hiçbir umurumda değildi.

Trent de yaptığım hareketleri tekrar etti; kollarını başının üstüne kaldırdı ve tek kolunu beline koyup, diğer kolunu da aksi yöne ittirerek göğüs kaslarını esnetti. Tişörtü biraz yukarı kalkınca, karın hatları ve göbeğinin aşağısına kadar inen siyah tüyleri gözüksü.

“Kahretsin,” diye mırıldandım ve karşımda duran ilahı görmenden hareketlerimi bitirebilmek için diğer yöne döndüm.

“Tamam. Hazır mısınız?” diye seslendi. Kollarını arkadan öne doğru salladı ve ellerini çırpı. “Onlara günlerini gösterelim bakalım!”

“Kum torbasını nasıl tutman gerektiğini biliyor musun?”

“Tabii ki.” Torbaya yaslandı ve kollarını etrafına doladı.

Trent’in daha önceden kum torbası tutmadığı belliydi. “Sana ‘tut dedim, ‘sarıl’ değil. Kaburgalarının çatlamasını mı istiyorsun?”

Kollarını indirip geri çekildi ve kum torbasını işaret etti. “Peki, ukala şey. Göster bana o zaman.”

Saçlarımı atkuyruğu biçiminde bağlayıp sırttırırken, arkamıza ufak bir kalabalığın toplandığını da farkındaydım. Ben de oradaydı ve suratında her zamanki alaycı gülümsemesi vardı. Aslında Ben iyi birisi olduğunu her geçen gün daha fazla kanıtliyordu ama yine

de suratındaki o gülümsemeyi yok etmek istedim.

“Tamam, şimdi yapman gereken...” Trent’in önüne geçip, ellerini tuttum. Ağırlığını nasıl dağıtması gerektiğini ve ellerini torbaya yerleştirmek için en uygun yüksekliğe nasıl kaldıracağını anlatırken ellerini tutmaktan hiç rahatsız olmadım. Hatta bir filme gittiğimizde, kumsalda uzun yürüyüşler yaptığımızda ve el ele tutuşmakla ilgili başka şeyler yaptığımızda, mutlulukla ellerini tutabilirdim. Genel olarak dokunmakla ilgili bir şeyler yapmak, Trent’le birlikteyken artık bana bir sorun gibi gelmiyordu. “Şu bacağına buraya koy...” Bacağına alacağı pozisyonu göstermek için ellerimi bacağına koydum ve hareket ettiğinde, güçlü kaslarını hissettim. Seksi, uzun bacakları vardı. “Bedenini de bu yöne döndür.” Ellerimi beline koyup onu hafifçe yana çevirdim. Nefes alıp verişimin hızlandığını hissediyordum. *Kahretsin, onunla burada nasıl antrenman yapacağım?* “En önemlisi dengeli durman. Tamam mı?”

Başını “evet,” anlamında sallayınca, gönülsüzce ellerimi çekip kendi tarafıma geçtim ve bir tekme atmaya hazırlandım. “Cidden mi? Bunu daha önce hiç arkadaşların için yapmamış mıydın?”

Omuzlarını silkti. Suratında muzip bir gülümseme belirene dek, üç saniye kadar hiçbir şey demeyip gülmemeyi başardı. “Yaptım tabii. Hem de bir çok kere. Ama beni ellemenı istedim.”

Kalabalıktan gülüşme sesleri ve alaycı laflar yükseldi. Hepsi de Trent’in beni kandırdığın farkındaydı. Onlar nasıl anlamıştı da ben anlamamıştım? Muhtemelen, bedenine, yapması gerekenleri bildiğini anlamayacak kadar hayranlıkla baktığım içindi. Birden kendimi salak gibi hissettim ve yumuşak bir tekme savurdum. Kabul, o kadar da yumuşak değildi. Bacağımla Trent’in bacaklarının arasına indi ve Trent hafif bir inlemeyle geriye doğru sendeleyip iki büklüm oldu. Ellerini dizlerine dayayıp soluklanmaya çalıştı.

“Hani kum torbasını nasıl tutman gerektiğini biliyordun?” dedim yanından uzaklaşarak. Yanıt vermedi. Tereddütle elimi sırtına dayarken, dudağımı ısırdım. “İyi misin?”

“Kace! Senin gerçekten de apış aralarıyla ilgili bir sorunun var!” diye bağırdı Ben, ellerini ağzına dayayıp herkesin duyabilmesi için.

Yanaklarımın kızardığını hissederek, Ben'e öfkeli bir bakış fırlattım ve Trent'ten özür dilemeye koyuldum. "Kahretsin, özür dileirim. Omzuna isabet ettireceğimi sanmıştım."

Trent iki büklüm hâlde, başını kaldırıp bana baktı. "Benimle ilgilenmiyorsan söylemen yeterli. Beni tüm kadınlar için işe yaramaz hâle getirmene gerek yok."

"Ben sözlerden çok davranışlara önem veririm." Şakalaştığına sevinmişim ama yine de suratımı ekşitmeden edemedim. Trent'in önünde duran koltuğa çöktüm ve alçak sesle "İyi misin?" dedim. "Cidden?"

"Evet, hayatta kalırım. Hayatta kalmak derken, gecenin geri kalanını koltuğumda, dizlerimi karnıma çekip, bacaklarımın arasında bir buz torbasıyla geçirmekten söz ediyorum tabii."

"Buz torbasını ben tutarım," diye fısıldadım.

Bana baktığında, gözlerinin yine alev alev yandığını fark ettim ve birbirimize daha fazla yakınlaşmadığımız için, onun da benim gibi sıkıntı içinde oluşuna gülümsedim. Ama gülümsedikten hemen sonra yine suratını buruşturdu. "Bana bir dakika ver. Biraz kendime geleyim."

Trent duvara yaslanıp incinen yerini benden gizlerken, pek de odaklanamadığımı tekmelerimi ve yumruklarımı izledi. Antrenmanımı bitirmek üzereyken, arkamdan bana yaklaştığını hissettim. Kalçalarımı tutup beni geriye, kendisine doğru çekince de şaşkınlıkla cıykladım. "Buz torbasını tutacağını söylerken..."

"Az önce, ölmek üzere olduğunu sanmıştım," dedim nefes nefese. "Ama şu anda hiç de ölüyormuş gibi bir hâlin yok."

"Ölüyordum ama doğru torbaya tekme attığında çok seksi oluyorsun." Beni yine kendisine doğru çekince bağırdım. Ama acıdan değildi. Hayır, kesinlikle canımı acıttığından değildi.

"İşleri ağırdan almak istediğini söylememiş miydin?" dedim.

Keyfi kaçmış gibi güldü. "Evet ama senin yanıdayken bunu güçlükle yapabildiğimi de söylemişim." Öne eğilip, kulağıma "Eee, ne dersin?" diye fısıldadı. "Ben seninle birkaç raunt daha çalışacak durumdayım."

Ağızımdan boğuk bir sestən başka bir şey çıkmadı. Trent'in bu yanının nasıl ortaya çıktığına emin olamıyordum. Muhtemelen, spor salonunun testosteron kaplı havasındandı. Belki de bu, gerçek Trent'ti ve kendisini dizginlemek konusunda ustalaşmıştı. Bir başka ihtimal de spor salonunda aralarında Ben'in de bulunduğuş erkekler olduğuş için, beni sahiplenmeye çalışmasıydı. Nedeni her neyse, bedenimi ne isterse yapsın diye, hiç düşünmeden ellerine teslim edebilirdim.

Yutkunup tekrar içimdeki o dövüşme isteğı ortaya çıkınca, yutkunup içimde yeni bir his yaratan kum torbasına odaklanmaya çalıştım. İstek. Trent'e karşı hissettiğim saf ve zapt edilmesi güç bir istek. Onu kadınlar soyunma odasına sokup, daracık tişörtünü yırtarcasına çıkarmamak için kendimi zor tutuyordum. Kahretsin, ona hemen oracıktay, spor minderinin üstünde, hatta bizi izleyenlerin gözleri önünde sahip olmaya hazırdım.

Ellerini kalçalarımdan çekti ama bunu yapmadan önce popomu sıktı. Sonra da torbanın karşı tarafındaki yerini almak üzere gitti. Ama o keyifsiz bakış cesaletimi kırdı. "Tamam, bu sefer sana hazzırım."

Tekrar dairemin önüne vardığımızda Trent numarasını telefonuma kaydetti. Akşamüzeri güneş üstümüze vuruyordu. Spor salonundaki o ateşli hava, tam oradan ayrılırken gelen gizemli bir telefonla silinip gitmişti. Eğlenceli, güçlü Trent'ten eser yoktu. Bu Trent, sıkıntı ve dalgın gözüküyordu. Çok geçmeden nedenini öğrendim.

"Bu gece şehirden ayrılmam gerek, Kace. İşimle ve annemle ilgili. Başka bir seçeneğim yok. Oraya gitmezsem, New York'ta olmadığımı anlar." Sesi alçaldı ve gözlerinin şaşırmış gibi bir anlığına irileştğini fark ettim.

Kaşlarımyı çattım. *Bunun ne önemi olabilir ki?* Ama ona sormaya fırsat bulamadan, Trent konuşmaya devam etti. "Cuma'ya kadar burada olmayacağım ama seni mutlaka arayacağım, tamam mı?"

"Peki," der gibi başımı sallayıp, o ateşli öpücüklerinden birinin geleceğini umdum. Beni ya öpmesini ya da bir mağara adamı gibi

omzuna atıp yatağına taşımasını istiyordum. İkisi de olurdu. Ama alnıma hafif bir öpücük kondurmakla yetindi. Elini yavaşça kaldırıp salladı ve kaşlarını çatarak dairesine doğru yürümeye koyuldu.

ON

İçkileri servis et.

Gülümse.

Paraları al.

Bütün gece Penny’de çalışırken bir mantra gibi içimden bunları tekrar ettim. İçerisi her zamanki gibi kalabalık ve para kaynadığı hâlde, Trent olmadan boş ve sıkıcı gözüküyordu.

O sabah saat üçte eve girdiğimde, telefonum cebimde titredi ve o anda bedenime bir ürperti yayıldı. Beni arayabilecek sadece iki kişi vardı ve bunlardan biri de yan odada horul horul uyuyordu.

New York’tayım. Etrafım gökdelenlerle çevrili. Seni özledim.

Gecen nasıldı?

Mesaj yazarken, mutluluktan uçacak gibiydim.

Biri sürü çıplak gördüm. Bir sürü de ahlaksız teklif duydum.

Bu son cümleyi yazmadan edememiştim. Onu çılgınlar gibi özlemiştim. Haftalardır onu kendimden uzak tutmaya çalıştığıma inanamıyordum.

Tam bir dakika sonra, yanıt geldi.

O çıplak bedenlerden biri de senin miydi?

Bu gece değildi.

Yatağıma girip telefonu göğsüme dayadım ve yanıt vermesini bekledim. Bir süre sonra, Trent'in mesajı geldi.

Beni soğuk bir duş bekler. Tatlı rüyalar. İyi geceler. Xox

Yüksek sesle gülerken, Livie'yi ya da o gece bizimle birlikte kalan Mia'yı uyandırmamak için elimle ağzımı kapattım. Telefonumu şifonyere koyduktan sonra, zihnim hâlâ Trent'le meşgul olduğu için, uykuya dalmam biraz vakit aldı.

Trentsiz üç gün, hiç ummadığım kadar zor geçti. Geceleri geç saatlerde birbirimize birkaç mesaj yazdık. Gündüzleri her ne işle ve aile meselesiyle uğraşıyorsa epey meşgul olmalıydı, çünkü mesajları gece yarısından evvel gelmiyordu. Mesajlar geldiğindeyse cebimdeki titreşimi hissediyor, Noel vakti gelmiş gibi sevinliyordum.

Mesajların hepsi oldukça masumdu. "Selam, nasılsın?", "Seni özledim" ve "Spor salonunda birilerini dövdün mü?" gibi. Birkaç kere, onu baştan çıkarak birkaç şey yazdım ama yollamadan sildim. İçimden bir ses bana, cinsel içerikli mesajlar yollamak için çok erken olduğunu söylüyordu. Özellikle, o güne dek öpüşmekten fazlasını yapmadığımız için öyle hissediyordum!

Tanrım, Trent bugün geri dönecek. Cuma sabahı uyandığımda, aklımdan ilk geçen şey buydu. Ne bir felaket ne kan ne de hayatımdan geriye kalan tatsız anılar. İlk kez, aklıma gelen ilk şey, gelecek ve gelecekte neler olacağıyla ilgiliydi.

Ama o kadar kusursuz bir sabah, bok gibi sonuçlanacaktı.

Trent'in Miami'ye saat kaçta varacağını bilmiyordum. Öğrenmek için ona birkaç mesaj yazıp sormuştum ama yanıt vermemişti. Çok endişelenmeye başlamıştım. Gözümün önünden sürekli olarak

dehşet verici uçak kazası görüntüleri geçiyor ve beynimi kemirerek, Penny'deki vardiyamda aklımı meşgul ediyordu.

Nate beni bardan alıp da Cain'in bana telefonu uzattığı arka taraftaki ofise götürünce, içimi bir korku kapladı. "Çok acil!" dedi kaşlarını çatarak. Orada durup Cain'e ve siyah ahizeye baktım ama bir türlü hareket edemedim. Ama telefonun diğer ucunda bir çocuk ağlaması duyunca, birden kendime gelip ahizeyi elinden kaptım. "Alo?" dedim titrek bir sesle.

"Kacey! Cep telefonundan aradım ama yanıt vermedin!" Livie'nin hıçkırıkları ve Mia'nın çığlıkları arasında, sesini güç bela duyabiliyordum. "Lütfen, hemen eve gel! Çatlak herifin teki kapıyı kırmaya çalışıyor! Adam Mia'nın ismini haykırıp duruyor! Uyuşturucu almış olabilir. Polisi aradım!" Bu kadarın duymuştum. Başka bir şey duymaya da ihtiyacım yoktu.

"Derhâl kendinizi banyoya kilitleyin. Geliyorum, Livie. Oradan ayrılmayın!" Telefonu kapattım. Sözcükler ağzımdan kesik kesik, birbiri ardına çıkmıştı ve sesim bana ait değil gibiydi. Cain'e "Acil bir durum var. Mia. Fırtına'nın Mia'sı. Bir de kız kardeşim."

Cain çoktan araba anahtarlarıyla ceketini kapmıştı. "Nate... Fırtına'yı sahneden indir. Hemen. Georgia ve Lilly bara baksınlar." Koluma girip beni hafifçe çekti. "Hemen gidip neler olduğunu öğrenelim, Kacey."

Birisi karnıma tekme atmış gibi hissediyordum. Başımı "evet," anlamında sallarken, içimdeki bir fırtına kopuyordu. Fırtına'yla birlikte Cain'in Navigator'ına atlayıp, otuz saniye bile geçmeden otroyola çıktık. Sürücü koltuğunun yanında iri yarı Nate oturuyordu. Akrobasi gösterisinden apar topar alınan ve üstünde gümüş renkli bikinisinden başka bir şey olmayan Fırtına'ysa bana tekrar tekrar aynı soruları soruyordu ama başımı sallamaktan başka bir yanıt veremiyordum. *Nefes al*, dediğini duydum annemin. *On küçük nefes*. Tekrar tekrar bunu duydum ama hiçbir faydası olmadı. Kahretsin, bunun ne faydası olmuştu ki? Sevdığım insanlar ölmek üzereyken, derinliklerine çekildiğim o karanlık boşluğa sürüklenmeye ve titremeye başlamıştım. Bu histen kurtulamıyordum. Boğuluyordum.

Livie'yi kaybetmeye dayanamazdım. Mia'yı a öyle.

Nihayet, Fırtına soru sormaktan vazgeçti. Elimi tutup göğsüne götürdü. Ben de ona direnmedim, kalp atışlarını hissederek rahatlamaya çalıştım. Hislerimle baş başa olmadığımı anlamıştım.

Binaya vardığımızda bir sürü polis arabası ve ambulans ışıklarıyla karşılaştık. Dördümüz birden ana kapıdan içeri daldık, gayet endişeli görünen ve bir polis memuruyla konuşmakta olan Tanner'ın ve meraklı bir komşu kalabalığının yanından geçtik. Fırtına'nın dairesine vardığımızda, kapının menteşelerinden düşmek üzere olduğunu, birisinin kafası ya da yumruğuyla ya da her ikisiyle birden zorlanarak ikiye ayrıldığını gördük. Üç polis memuru bir adamın tepesine dikilmişlerdi ama suratını göremiyordum. Görebildiğim tek şey dövmeler ve kelepçelerdi.

"Burada oturuyorum," diyen Fırtına, memurların yanından hızla içeri daldı ama adama en ufak bir bakış bile fırlatmadı. Gözleri şişmiş Livie'yle kucağına kıvrılıp oturmuş, başparmağını emen ve çılgık çılgıca ağlaması dindikten sonra, sessiz hıçkırıklarla sarsılan Mia'nın olduğu koltuğa vardık. Başlarında bir polis memuru duruyor, notlarına bakıyordu. Kapının yanındaki lamba un ufak olmuştu; Fırtına'nın paslanmaz çelik tavası da Livie'nin yanında, yerde duruyordu.

Fırtına, Mia'nın önünde dizlerinin üstüne çöktü. "Ah, bebeğim!"

"Anneciğim!" İki cılız kol Fırtına'nın boynuna dolandı. Fırtına küçük kızını kucaklayıp sallamaya başladı. Bir şarkı mırıldanırken, yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu.

"Kızınıza bir şey olmamış," dedi polis memuru, bizi rahatlatmaya çalışarak. Bunu duyunca, içimde tuttuğum nefesimi bir anda dışarı bıraktım. Livie'nin yanına koşup boynuna sarıldım.

"Özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim. Çok korkunçtu!" diye ağlamaya başladı.

Ne dediğini doğru dürüst anlayamıyordum. Livie'nin ellerine kollarına bakmakla, çenesini ve başını döndürüp yaralanıp yaralanmadığını kontrol etmekle meşguldüm.

Livie gülüp ellerimi tuttu ve sıkıca kavradı. "Ben iyiyim. Onu iyi

hakladım.”

“Ne... Ne demek istiyorsun? ‘Onu iyi hakladım’ da ne demek?” dedim başımı şaşkınlıkla sallayarak.

Livie omuzlarını silkti. “Başını kapıdan içeri soktuğu anda, Fırtına’nın dev tavasını üstüne indirdim. Hızını kestim.”

Ne? Yerde duran tavaya ve on beş yaşındaki cılız kız kardeşi-me bakım. Sonra, tekrar tavaya baktım. Rahatlama, korku ya da çılgınlık hissiyle mi bilemedim (muhtemelen aynı anda üçünü de hissettim) ama kahkahalarla gülmeye başladım. Çok geçmeden, ikimiz de iki büklüm olmuş, çılgınlar gibi gülmeye ve tuhaf sesler çıkarıp birbirimize çarpmaya başlamıştık. Gülmekten acımaya başlayan karın kaslarımı tuttum. Karın kaslarım gülmekten acıyalıberi aradan çok uzun bir süre geçmişti.

“Kelepçeli çatlak kim?” diye fısıldadım kahkahalar arasında.

Livie gülmeyi kesti ve gözlerini imalı imalı açarak “Mia’nın babası,” dedi.

Kırık kapıya ve Mia’yla Fırtına’ya bakarken nefesim kesildi ve hayal gücüm dur durak bilmeden işlemeye başladı. Demek adam kızına ulaşmaya çalışmıştı. “Burada ne işi var?” diye sordum. Sesimdeki dehşet ifadesini engelleyemedim, gülme istediğim bir anda diniverdi. Korku, artçı bir sarsıntı gibi içimde dalgalandı. Mia’nın başına kötü bir şey gelmesi ihtimali bile beni sersemletmeye yetiyordu. Fırtına’ya da öyle.

Çünkü onları seviyordum.

Mia artık Livie’nin baktığı, ön dişleri düşmüş bir çocuktan ibaret değildi. Fırtına da sadece bana bir iş bulan, striptizci komşum değildi. Herkesi Trent gibi kendimden uzak tutmaya çalıştığım hâlde, hepsi de kalbime girmeyi başarmıştı. Farklı yollarla girmişlerdi ama uzun süredir donduğunu ve hislerden yoksun olduğunu düşündüğüm kalbime kesin bir biçimde girmişlerdi. Livie, Mia’yla Fırtına’yı izlerken kollarını kavuşturdu. “Trent’in tam vaktinde yettiğine çok sevindim.”

Yine şaşkınlıkla nefesim kesildi. “Trent mi?” Ayağa fırlayıp arkama döndüm ve dairede etrafıma bakınırken kalbim çılgınlar gibi

atmaya başladı. “Nerede? Trent nerede?”

“Buradayım.” Sesin geldiği yere dönünce, onun kapıdan içeri girdiğini gördüm. Bir anda toparlanıp kollarına atıldım. Bana sıkı sıkı sarıldı ve beni güçlü kollarıyla korudu. Suratını saçlarıma gömdü ve alnını alnıma dayamadan önce, uzunca bir süre o şekilde kaldık. Ellerim kollarından omuzlarına kaydı; parmaklarım omuz kemiklerine uzandı ve onu sert bir hareketle kendime çektim. Kaslarının gerildiğini hissettim. O gün yaşadığım tüm korkular, gerilim ve dehşet bir anda hayvansı bir ihtiyaca dönüştü. Ona sarılmaya *ihtiyacım* vardı. Trent’e *ihtiyacım* vardı. Burnumu göğsüne bastırıp, o muhteşem ağaç ve okyanus kokularını içime çekerken, bir süre onu bırakmadım.

“Seni özledim,” diye fısıldadığımı duyunca, ben bile şaşırdım. Kacey Cleary birilerini özlediğini yüksek sesle söylemezdi. Ama Trent kaybedilmiş ve sonradan bulunmuş değerli bir şey gibiydi ve onu gördüğüm anda derin bir oh çekmiştim.

Trent eğilip çenemi, kulak mememin hemen yanını öptü. “Ben de seni özledim, bebeğim,” diye kulağıma fısıldayınca, her yanımda titredi.

“Affedersiniz, efendim. Dava açmak istemediğinizden emin misiniz?” diye sordu birisi.

“Evet. Ufacık bir morluk,” dedi Trent sanki benim ona ihtiyaç duyduğum kadar o da bana ihtiyaç duyuyormuş gibi beni bırakmadan.

“Ne morluğu?” Geri çekilince, Trent’in alt dudağının şişmiş olduğunu gördüm. Elimini hemen suratına uzattım ama elimi kapıp sıkıca tuttu.

“İyiyim. Gerçekten. Önemli değil. Kesinlikle buna değerd.”

“Bu genç hanıma birkaç soru sormamız gerek. Velisi siz misiniz?” diye sorduğunu duydum polis memurunun ve onun Fırtına’yla konuştuğunu varsaydım. O yüzden de bakışlarımı Trent’ten ayırmayı başaramadığım için, bir şey yapmadım. Trent de bakışlarını bir saniye olsun benden ayırmıyordu.

“Hanımefendi?”

“Evet, öyle,” dedi Livie. Bir anda kendime geldim. Adam benimle konuşuyordu. Dairemizin kapısının kırıldığı gün evimize gelen ve Fırtına’ya sürekli olarak bakan polis memuruydu konuşan.

Kaşlarını çatınca, adam onu tanıdığımı anladı.

Kayıtsızca omuzlarını silkti. “Siz hanımlar bugünlerde gerçekten de çok hareketli zamanlar geçiriyorsunuz.” Bakışları Fırtına’ya kaydı, onu şöyle bir tepeden tırnağa süzdü ve kısa sarı saçlarının arasında elini gezdirip yere baktı. Bir Ken bebeğini andıran, düzgün tipli bir adamdı. Ayrıca, Fırtına’dan çok hoşlandığı da belliydi. Hem de fazlasıyla. Ama zaten Fırtına’yı beğenmeyen mi vardı?”

“Kimse bizi sıkıcı olmakla suçlayamaz,” dedim gülümseyerek. “Ben Kacey, bu da Fırtına, ama siz zaten onu hatırlıyor gibisiniz, Memur...?” Adamın suratının kıpkırmızı kesildiğini izledim şaşkınlıkla.

Hafifçe öksürdü. “Memur Ryder. Dan.”

Fırtına konuşmayı duymuyordu. Kızını sıkı sıkı kucaklamış onu sallıyordu; gözleriye yarı kapalıydı ve dalgın dalgın bakıyordu.

Birisi daha hafifçe öksürdü. İkinci bir polis memurunun içeri baktığını gördük. “Başka söyleyeceğiniz bir şey yoksa bu adamı karakola götürmemiz gerek.” Fırtına’ya bakıp öylece kaldı.

“O zaman, onu arabaya götürün. Hemen!”

Polis memuru, Memur Dan’ın ona ölümcül bir bakış fırlattığını görünce, hemen dışarı çıktı. Memur Dan, Fırtına’ya tatlı bir sesle, “Bu kapıyı tamir ettirene dek başka bir yerde kalmanızı öneririm. Vardiyam birkaç saate bitecek. İsterseniz geri döner, dairenizi sabaha kadar korurum,” dedi.

Fırtına birden dalgın hâlden sıyrılıp, onu ilk kez görüyormuş gibi Memur Dane baktı. “Ah, teşekkür ederim,” dedi gözleri parlayarak. “Evimde fazla bir şey yok, ama birisi göz kulak olursa kendimi daha güvende hissederim.”

Memur Dan üçüncü kere kıpkırmızı kesilince, beni etkilediğini fark ettim. Gandhi bile Fırtına’nın neredeyse çıplak bedenine bakmamak için zorlanabilecekken Memur Dan, bakışlarını bir an bile olsun Fırtına’nın suratından ayırmamıştı.

“Siz buraya gelene dek daireye ben de göz kulak olurum,” dedi Trent. Memur Dan, beni Trent’in kollarında görünce, muhtemelen onun rakibi olmadığına karar verdi. “Tamam,” der gibi başını salladı. “Çok sevinirim.”

“Bu gece kalacak bir yerin var mı, meleşim?” diye sordu Cain kapıdan içeri girip. Nate de hemen arkasındaydı.

“Bizimle kalabilir,” dedim, Fırtına’nın tek kelime bile etmesine izin vermeden. Fırtına sessizce başını salladı; hâlâ, gözkapakları kapanmak üzere olan Mia’nın başını okşuyordu.

“Peki, o zaman. Ben de dönüp kulübü kapatayım. Bu geceki kazancını kasama koyacağım. Yarın alabilirsin,” dedi Cain içten bir gülümsemeyle. “Yarın gece gelmene de gerek yok.”

“Teşekkürler, Cain,” dedim. Fırtına haklıydı. Bu adamlar gerçekten de iyi yürekliydi. “Teşekkürler, Nate,” deyince, Nate homurdanarak yanıt verdi. Ama sonra, üç dev adımla Fırtına’yla arasındaki mesafeyi kapattı, Nate’in eli yeni doğmuş bir yavruyu okşayan bir ayı gibi Mia’nın kafasını okşarken irkildim. Ama Nate son derece nazikti ve Mia’nın saçlarını büyük bir dikkatle okşamıştı.

“Tatlı rüyalar, Mia,” dedi.

Mahmur bir çift mavi göz ona baktı. Mia’nın çığlık atmasına ramak kaldığından emindim. Ben onun yaşında olsam, kesinlikle çığlık atardım. Ama minik elini uzatıp Nate’in parmaklarından birini sıktığını görünce, kalbim sızladı. Sonra, Cain ve Nate gittiler.

“Haydi, Mia’yı yatıralım,” dedi Livie, kolunu Fırtına’nın omzuna atıp onu kapiya doğru götürürken. Tam o sırada, Tanner içeri girdi.

“Şimdi olmaz, Tanner,” diye mırıldanan Livie, Fırtına’yı dairemi-ze götürdü.

Tanner her zamanki gibi başını kaşdı ama kafasını sallayıp kenara çekildi. Ağzımı yine Trent’in göğsüne gömdüm ama bu sefer gülmemek için yaptım bunu. Livie’yle Mia’nın yanına bir an önce varabilmek için koştururken fark etmemiştim ama Tanner’ın üstünde Batman pijaması vardı.

Tanner elini kapı pervazında gezdirince, aklından neler geçtiğini anladım. “Olanlar Fırtına’nın suçu değildi, Tanner,” dedim ama ku-

rallarından birinin çiğnendiğini söyleyeceğinden korktum. Bu olay, kesinlikle huzur kaçırmak olarak tanımlanabilirdi. Ama beni duymazdan geldi ve “Hiç kapılar konusunda bu kadar talihsiz insanlar görmemiştin,” dedi.

Trent benden ayrılıp öne çıktı ve cüzdanından yine bir tomar para çıkardı. “Bunlar masrafları karşılar. Adamınızı çağırıp, sabah hemen yaptırabilir misiz?”

“Bunu yapmana gerek yok, Trent,” dedim ama Tanner’ın iri eli paraları çoktan kapmıştı.

Trent yine yanıma gelip bana sarıldı ve başını “Sonra konuşuruz,” der gibi salladı. “Yarın hallederiz.”

Tanner teşekkür eder gibi paraları kaldırıp salladı, sonra da kapiya yöneldi.

Memur Dan onu durdurdu. “Efendim, bina sahibinizden bu kapıları derhâl daha iyi bir sistemle değiştirmesini ister misiniz? Bu gece de gördüğümüz gibi, bu kapılar zorlanınca açılabilir.”

Tanner, polis memurunu cüretkâr bir tavırla süzdü. “Haklısın memur bey ama bu binanın sahibi eli çok sıkı bir adamdır...” Bana bakıp başını önüne eğdi. “Adam beş para harcamaz, o kadar.”

“Peki, kiracıları için yeterli güvenlik sağlamadığı takdirde, Miami Polis Teşkilatından ve Miami Belediyesinden birkaç milyon dolarlık bir dava açılacağına dair resmî bir emir alırsa faydası olur mu?”

Tanner şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırdı. “Bunu yapabilir misiniz? Yani...” Hafifçe öksürdü ve suratına o küçümseyici bir gülümseme yayıldı. “Sanırım, onu ikna edebilirim memur bey.”

Memur Dan hafifçe başını salladı ve belli belirsiz gülümsedi. “Harika. Yarın bir emir hazırlatıp size ulaştırırım.” Trent’e döndü. “Vardiyamı erken bitirebilirim. Dörde kadar burada durabilir misiniz?”

“Burada olacağım.”

Memur Dan kapiya gitti ve dışarı çıkabilmek için biraz eğilmek zoruna kaldı. Batman pijamalı Tanner da onun ardından gidince, Trent’le yalnız kaldım.

Başımı kaldırıp Trent'in muhteşem suratına baktım. "Seni aylardır görmemiş gibiyim," diye mırıldandım. Parmak uçlarıma yükselip, ağzının incinmemiş kısmına minik bir öpücük kondurdum.

Elini kaldırıp yanağımı okşadı ve gülümsedi.

"Yorgun olmalısın. Neden biraz uyumuyorsun? Ben oturup etrafı göz kulak olurum."

Hissettiğim hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştım. Yanında olmak öylesine güzel, öylesine doğru ve rahatlatıcıydı ki. Her yanıma adrenalini akın ettiğini ve onu arzuladığımı hissettim. O sırada hissettiğim son şey yorgunluktu. Ama çaresiz görünmek de istemiyordum. Ona elimden geldiğince şüpheyle baktım. "Peki, senin bir şey çalmamanı garantilemek için kim nöbet tutacak?"

"Ben mi? Yabancı kızların kırık ön kapılarının masraflarını karşılayan kişi mi?"

"Yabancı kızlar mı?" dedim hayretle. Dehşete kapılmış gibi, mahsusçuktan elimi göğsüme götürdüm. "Bak buna çok alındım işte. Hem senin topuklu ayakkabılar giyen, Fırtına'nın iç çamaşırlarını çalacak ve evdeki hardalı bitirecek bir çatlak olmadığını nereden bileyim?"

Gözlerini devirdi. "Bir kere, bitirdiğim şey ketçaptı, dahası bunu sadece bir kere yaptım. Beni hiç de etkilemedi, yemin ederim." Trent omuzlarımı kavradı. Bakışlarını bedenimde gezdirip suratıma baktı. "Ama kadın iç çamaşırlarını severim. Sadece kendi üstümde olmasını sevmem."

Yutkunup heyecanımı bastırmaya çalıştım. Kalbim yine deli deli çarpıyor, kulaklarımda kan akışının sesini duyuyordum âdeta. Bir yandan da, aramızdaki elektriklenme bedenimdeki tüm sinirleri harekete geçiriyordu. Ama Trent birden üç büyük adım atarak geri çekildi ve nefesini dışarı verdi. En azından, bu elektriklenmeyi bir tek ben hissetmemiştim.

"Bu kapıyı bir şekilde örtmeliyiz. Polis bandı meraklı gözleri dışarıda tutmaz."

İçime bir başka ılık dalgasının daha yayıldığını hissettim. *Meraklı gözler neye bakacaklardı?* Trent dolaplardan birinde eski bir

battaniye buldu. “Umarım Fırtına için bir sakıncası olmaz.”

Trent’in battaniyeyi mutfak çekmecelerinde bulduğum yapışkan bantla, raptiyelerle ve diğer yapışkanlı şeylerle kapiya ilıstirmesine yardım ettim. İşimiz bitiğinde saat sabahın birini geçmişti ve adrenalın akımı yavaş yavaş dinmiş, beni bitkin bırakmıştı. Koltuğa çöktüm. “Bu gece on dakikadan fazla oturmam.” Trent de koltuğun en ucuna oturdu. Ayaklarımı nazikçe yerden kaldırıp, ayakbılarımı teker teker çıkardı.

“Ahh,” diye inledim. “Kalabilirsin.” Sırıttı ama ayak tabanlarımı hafif, dairesel hareketlerle ovarken hiçbir şey demedi. Ağır ağır, ustaca masaj yapmaya koyuldu. İnleyip başımı geriye attım ve ellerinin güçlü hareketlerini ve dikkatinin üstümde oluşunun keyfini çıkardım. “Tamam, kendine en azından bir tane iç çamaşırı gösterisi kazandın. Haydi.” Elimi bezgin bezgin Fırtına’nın odasına doğrulttum. “Silahını seç. Fırtına’nın koleksiyonu muhteşemdir.”

Trent kıs kıs güldü. “Gösteriyi kimin yapacağına bağılı.”

Tek gözümü açınca, Trent’in bakışlarının yine alev alev olduğunu gördüm. Yine temkinli ve sorumluluk sahibi Trent’ten, beni sırtüstü yatar vaziyette görmek isteyen Trent’e dönüştüğünü fark ettim. Bu konuda ne düşüneceğimi bilemiyordum ama o anda ikinci seçeneğı istediğimden emindim. Eli biraz daha hızlı, biraz daha tutkulu hareket etmeye başladı ve nefes alıp verışı hızlandı. Sonra elle-ri baldırlarıma kaydđ ve beni kendisine doğru çekti. Koltukta aşağı doğru kayınca, elbisem de yukarı kaydđ ve bacaklarım biraz daha ortaya çıktı. Ama neyse ki bu kadarıyla kaldđ. Şimdi kalçalarım bacaklarıyla aynı hizada, çıplak bacaklarım kucacağındaydı. Ellerinden biri bacağımın iç kısmında durunca, bedenimde şimşekler çakıyormuş gibi hissettim. Diğer elinin işaret parmağıyla da sağ bacağımın dış kısmından yukarı doğru oynattı. Gitgide yukarı çıktı, çıktı ve...

Eli yara izimin kenarındaki dövmenin üstünde durdu ve bacağımı ovdu. “Dövmeyi bu yara izini gizlemek için mi yaptırmıştın?” diye sordu.

“Öyle olsaydı, sağ tarafımda boylu boyunca upuzun bir dövme olurdu,” diye yalan söyledim.

“Neden beş kuzgun var?” diye sordu parmağını yara izinde gezdirerek.

“Neden olmasın?” dedim ve konuyu uzatmamasını umdum. Ama umduğum gibi olmadı. “Ne anlama geliyor?”

Yanıt alamayınca, “Lütfen, benimle konuş, Kacey,” dedi.

“Ama konuşmak zorunda olmadığımı söylemiştin,” dedim keyfisz bir sesle. Trent, iki saniye önce hissettiğim sıcaklığı, başımdan aşağı âdeta buz dolu bir kova su dökerek dindirmişti.

Elini bacağımdan çekip alını ovuşturdu. “Biliyorum. Bunu söyledim. Özür dilerim. Sadece bana güvenmeni istiyorum, Kacey.”

“Bunun güvenle hiçbir ilgisi yok.”

“Neyle ilgisi var peki?”

Tavana baktım. “Geçmiş. Konuşmak istemediğim şeyler. Bana konuşmak zorunda kalmayacağımıza dair söz verdiğin konular.”

Elini tekrar bacağıma koydu ve hafifçe sıkarken bakışlarını bacağımdan ayırmadı. “Bunu söylediğimi biliyorum ama iyi olup olmadığını bilmem gerek, Kacey.” Sesinde ne olduğunu tam olarak kavrayamadığım bir şey vardı. Endişe miydi? Korku muydu? Neydi?

“Ne o, yoksa sabah uyandığında kendini battaniyene bantlanmış olarak bulacağından mı korkuyorsun?”

“Hayır.” Sesi biraz kızgın çıkmıştı ama sonra hemen yumuşadı. “Seni inciteceğimden korkuyorum.” Trent gözlerimin içine bakınca, odanın havası birden kasvetli hâle geldi. Bakışları hüznüydü. Yanağıma uzanıp başparmağıyla okşayabileceği kadar eğildi. Sözleri ya da daha ziyade ses tonu ve bakışlarındaki hüzn bana onu üzen şeyi dindirmem gerektiğini hissettirdi.

Trent’i mutlu etmek *istiyordum*.

Dahası, beni tanımasını *istediğimi* de fark etmiştim. Tamamıyla.

Yutkundüğümde, ağzımın kupkuru kesildiğini hissettim. “Birkaç sene önce, başımdan kötü bir araba kazası geçti. Babamın arabasına sarhoş bir sürücü çarptı. Bedenimin sağ tarafı ezildi. İçimde beni sağlam tutan bir sürü çelik vida ve plaka var.” *Fiziksel olarak. Geri kalanımıysa, sadece on küçük nefes bir arada tutuyor.*

Trent nefesini dışarı verip, sırtını koltuğa dayadı. “Ölen oldu

mu?”

“Evet,” diyebilirdim ancak. İçimde aniden meydana gelen panik hissi dilimin tutulmasına neden olmuş, daha fazlasını söylememi engellemişti. Ellerim kontrolsüzce titremeye başladı. Zihnim bana, *Çok vakitsizce, çok şey anlattım*, diyordu.

“Tanrım, Kacey. Bu.... Bu...” Yine bacağıma okşadı ama önceki o samimi histen yoksundu. O anda, beni rahatlatmak ister gibiydi. Ama ben bunu istemiyordum. Yapacağı hiçbir şeyle beni rahatlatamazdı.

“Öp beni,” dedim, dik dik ona bakıp emir verir gibi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne dedin?”

“Sana istediğini verdim. Şimdi, sıra sende.” Kıpırdamadı. Kendimi yakıyormuşum gibi, bana hayretle bakakalmıştı. Güçlü kolunu kavrayıp sıktım ve kendimi kaldırmak için destek olarak kullandım. Bedenimi onun üzerine dayadım, tek bacağıma şok geçiren Trent’in bacaklarının üstünden diğer yana atıp üstüne oturdum. “Öp beni. Hemen,” dedim inleyerek. Çenesini sıktı. Israrımın onu güçsüz bıraktığını biliyordum. Bir saniye sonra gözlerini kapattığında, bunu daha iyi anladım. “Trent...”

Öne eğilip basını omzuma dayadı. “Kontrollü davranmak için irademi sonuna kadar zorladığımı biliyorsun, değil mi?”

“Yapma. Kontrolü unut. Buna ihtiyacın yok,” diye fısıldadım kulağına.

İnleyip geri çekildi. “Bu işi çok zorlaştırıyorsun, Kacey,” dedi suratını buruşturarak.

Ellerimi Trent’in geniş omuzlarının arkasına dolayarak, kendimi iyice kucağına oturttum ve beni ne kadar istediğini daha iyi hissettim. Eğilip dudaklarımla boynunu okşadım. “Senin için tam olarak neyi zorlaştırıyorum, Trent?” Onu etkilemek için özellikle nefesim kesilmiş gibi konuşmuştum.

İşe de yaradı.

Trent beni sırtımdan kavrayıp kendisine çekti ve büyük bir açıklıkla, sert bir biçimde öptü. Ağzımı açmaya zorladı, dudaklarını, dudaklarıma kenetledi. Tek eliyle başımın arkasını tutup, ağzımı

kendi ağzına daha da bastırdı.

Ben de en az onun kadar istekliydim. Gömleğini çekiştirip ona biraz daha yaklaştım ve pürüzsüz göğsünü ortaya çıkarabilmek için düğmelerini açmaya çalıştım. Elbisemin altından bedenimi kavradı. Dokunuşları nefesimi kesiyordu.

Bu “işleri ağırdan alma.” planının tamamıyla yerle bir olduğuna emindim ki parmağı bir başka yara izine denk gelince, Trent birden donakaldı. Dudaklarını çekip, bedenimi kucağının gerisine itti.

“Yapamam.”

“Yapıyorsun bile,” diye mırıldanıp, tekrar kucağına yerleşebilmek için ellerini sıkıca tuttum.

Ama çok geç kalmıştım. Çoktan başını eğmiş, yerimi değiştirmek, beni başka bir yere oturtmak için kollarını bacaklarımın etrafına dolamış ve beni sıkıca kavrayıp kendisine çekmişti. Uzunca bir süre başını omzuma yasladı ve öylece durduk. “Elimden gelse, her şeyi senin için daha iyi yapardım, Bunu biliyorsun, değil mi?” diye fısıldadı. Yara izlerimden mi, yoksa hayatımın dört senesinden mi söz ediyordu acaba?

“Evet,” diyebildim bir tek. Hepsine evet.

ON BİR

Sabahın gümüş renkli perdelerin arasından sızan ilk ışıklarıyla uyandım. Fırtına'nın yatağındaydım, üstümde de hâlâ elbisem vardı. Yana döndüm. Trent, sırtüstü yatmış, derin bir uykudaydı; üstü çıplaktı, altında da boxer'ı vardı. Tek kolu başının altındaydı, diğerini de göğsüne koymuştu. Önceki gece uyuyakalmış olmalıydım. Trent de muhtemelen beni yatağa taşımıştı.

İçerisi Trent'in bedenini olduğu gibi inceleyebileceğim kadar aydınlıktı ve tahmin ettiğim kadar muhteşem olduğunu görebiliyordum. Uzun, kaslı ve pürüzsüzdü; kusursuz karnından aşağı koyu renkli tüyler incecik bir çizgi şeklinde iniyordu.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" Trent'in alaycı sesi beni irkiltti. Sırtarak suratına bakınca, onun da gülümsediğini fark ettim. Ruh hâli yine flörtöz bir havaya bürünmüştü.

"Pek sayılmaz," diye homurdandım ama kızaran yanaklarım beni ele verdi. Suratımı avuçlarının içine aldı.

"Yanakların çok kızarıyor. Hiç bu kadar utangaç olacağını düşünmezdim." Biraz duraksadı, sonra "Devam et," dedi. "Gizleyecek hiçbir şeyim yok."

Kaşlarımı havaya diktim. "Açık kart mı veriyorsun bana?"

Diğer elini de başının altına koydu. "Dediğim gibi..."

Trent'in ağırdan almanın ne demek olduğunu anlamadığına karar verdim ama onunla tartışmak istemiyordum. "Peki." Derken, aklıma bir fikir geldi. Daha doğrusu, bir konuda meraklanmıştım. "Yan tarafa dön."

Hafifçe gözlerini kısıtı ama dediğimi yaptı. Biraz yana dönünce, kaslı düzgün sırtını, geniş ve güçlü omuzlarını ve bir omzundan diğerine uzanan yazıyı gördüm.

Parmağımla dövmesini okşarken, tüylerinin ürperdiğini hissettim. "Ne anlama geliyor?"

Yanıt verecek gibi oldu ama sonra fikir değiştirdi. Tereddüt ediyor gibiydi. Bunu görünce, yazının en anlama geldiğini daha da merak ettim. Sessizce bekledim ve tırnağımı ileri geri dövmenin üstünde oynattım. "*Ignoscentia*. Latince," diye fısıldadı en sonunda.

"Ne anlama geliyor?"

"Neden bacağımda beş tane kuzgun var?" diye sordu biraz sabırsız bir ses tonuyla.

Kahretsin. Tabii ki bana bunu soracaktı. Yerinde ben olsaydım, ben de aynı şeyi yapardım. Alt dudağımı ısırip seçeneklerimi düşündüm. Ona yanıt vermekten yine kaçınacak mıydım, yoksa bir şeyler anlatacak mıydım? Trent'in kim olduğuna dair merakım kendi hayatımı gizleme isteğime karşı ağır bastı.

"Kuzgunlar, benim için önemli olan ama kaybettiğim kişileri temsil ediyor," diye fısıldadım ama bana isimlerini sormaması için içimden dua ettim.

Kuzgunlardan birinin beni temsil ettiğini söylemek istemiyordum.

İçine derin bir nefes çekti. "Bağışlayıcılık."

"Ne?" Bu sözcük göğsüme bir hançer gibi saplandı. Psikolojik danışmanlar benden kaç kere ailemi öldürdükleri için o gençleri *bağışlamamı* istemişti?

"Dövmem. Anlamı bu."

"Anladım." Nefesimi ağır ağır dışarı bırakırken, ellerimin titrediği belli olmasın diye yumruklarımı sıktım. "Neden sırtında yazıyor peki?"

Trent bana dönüp hüzünlü ve sıkıntılı bir ifadeyle, uzunca bir süre baktı. Yanıt verdiğinde, sesi boğuklaşmıştı. “Çünkü bağışlayıcılığın iyileştirici etkisi vardır.”

Keşke dediğin doğru olsaydı, Trent. Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tuttum. Kendi dövmem neden kimseyi bağışlayamadığımı temsil ederken, onun sırtında bağışlayıcılık yazan bir dövme vardı. Bu yüzden geçmişlerimizin ne kadar farklı olabileceğini düşündüm.

Yine uzunca bir sessizlik oldu ve Trent’in muzip gülümsemesi geri geldi. Kollarını yine başının altına koyup “Vakit geçiyor...” dedi.

Üstüme çöken ağır histen sıyrılmaya çalıştım. Onu daha iyi görebilmek için dizlerimin üstüne oturdum ve dudaklarına, çenesine ve âdemelmasına baktım. Bakışlarım büyük bir keyifle göğsüne kaydı ve eğilip dudaklarımı araladım ve göğsünü öptüm. Nefesini içine çektiğini duydum; nefesimi teninde hissedebildiğine emindim. Biraz geri çekilip bedeninden aşağı doğru inmeye devam ettim, arada sırada beni izliyor mu diye kaçamak bakışlar fırlattım. Kesinlikle izliyordu.

Karnımda tuhaf bir heyecan hissettim. Birkaç saniye bu hisse odaklanınca, çok hoşuma gittiğine karar verdim. Beni hayatta hissettiriyordu. Bu belli belirsiz histen daha fazlasını istediğime karar verip sonuna kadar kullanabilmek için elimi uzattım ve işaret parmağımla Trent’in iç çamaşırının lastiğini hafifçe çekiştirdim. Baştan çıktığını anlamak zor değildi. Biraz daha ileri gitmeye karar verdim.

Bir anda, kendimi sırtüstü yatarken ve kollarım başımın üstünde, bileklerim ise Trent’in güçlü ellerinin altında buldum. Üstümde duruyor, sırtarak tüm ağırlığını tek koluna veriyordu. “Sıra bende.”

“Henüz işim bitmedi,” dedim dudaklarımı üzölmüş gibi sarkıtarak.

Göldü. “Bak sana ne önereceğim. Benim gibi beş dakika boyunca hiç tepki vermeden öylece yatarsan, sana işini bitirme şansı tanıyacağım.”

Ofladım ama içimden çığlıklar atıyordum. “Beş dakika. Çok ko-

lay.”

Trent başını biraz yana eğip ve kaşlarını havaya kaldırdığında anladım ki, suratımda gayet ciddi bir ifade olmasına karşın altındaki tüm bedenimin aslında pelteye dönüştüğünü fark etmişti. “Sence bununla başa çıkabilir misin?”

“Ya sen?” dedim. Dudaklarımda belirecek o gergin gülümsemeyi örtbas etmek için dudaklarımı büzdüm. O masmavi ateşli gözlerin suratımın dibinde olması tüm savunmamı altüst ediyordu zaten. “Ya kaybedersem?” Kendimi tutabilsem de tutamasam da bu işin lehime sonuçlanabileceğini düşünüyordum.

Gözlerinde şimşekler çaktı ve birden ruh hâlinin değiştiğini hissettirdi. “Kaybedersen, kazadan söz etmeye razı geleceksin.”

Cinsel şantaj. Trent resmen bunu yapıyordu. Ağırdan alma kuralını sırf beni konuşturabilmek için çiğniyordu. Yanıt olarak dişlerimi sıktım. Hayatta buna razı gelemezdim. “Havayı değiştirmekte çok ustasın doğrusu,” dedim altında kıvrılırken.

Ama beni sıkı sıkı tuttu. Öne eğilip dudaklarını benimkilere değdirdi. “Lütfen, Kacey.”

Gözlerimi yumup, o muhteşem suratının kararlılığını yerle bir etmesini engellemeye çalıştım. *Çok geç kaldım.* “Sadece kaybedersem, tamam mı?”

“Tamam,” diye fısıldadı.

Rekabetçi yanım ne yaptığımı düşünmeme fırsat vermeden yanıt verdi. “Anlaştık.” *Bu. Oyunu. Kaybetmeyeceğim.*

Trent’in güzelim suratına kocaman bir gülümse yayıldığını görünce, her yanım gerildi. “Adil davranacaksın, değil mi?”

“Evet. Yüzde yüz adil davranacağım.” Bakışlarında benimle dalga geçiyormuş gibi bir ifade olduğunu fark edince, başımın dertte olduğunu anladım. Geriye yaslanışını, yatakta bana tepeden bakışını, o masmavi gözlerin suratımdan ağır ağır bedenime kayışını izledim. “Henüz adil bir durum yok,” diye mırıldandı. Öne eğilip ellerini omuzlarıma götürdü ve elbisemi aşağı çekti.

Dar bir tunik olan elbisem aşağı kayarken nefes alamadım. Başparmağı omzumdaki yara izini takip ederken, elleri aşağı inmeye

devam ediyor, elbisemi çıkarıyordu. Çok geçmeden, iç çamaşırlarımla kaldım. Trent bedenimin her karışını, her kıvrımını ve ayrıntısını incelerken hâlâ nefessiz vaziyetteydim.

Öne eğilip elini sırtıma götürdü. “Hâlâ adil değil.” Sutyenimi açtığını hissedince donakaldım. *Yapmaz herhâlde*. Sutyenimin kopçasını açtı. Elini geri çektiğinde, üzerimden bir parça daha eksilmişti.

“Tamam, şimdi adil oldu.”

Bu. Oyunu. Kaybetmeyeceğim.

Orada öylece uzanırken, Trent’in meraklı bakışlarına ve muzip gülümsemesine maruz kalırken bile hiç kımıldamamaya niyetliydim. Bunu yapabileceğime inanacak kadar da saftım. Ama Trent öne eğilip, tıpkı benim yaptığım gibi dudaklarını göğsümden biraz ötede gezdirince, kımıldamamak için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım. Nefesini tenimde hissedince, bu kez ben baştan çıkmaya başladım. Suratıma bakınca da gözlerimi yummak zorunda kaldım. Surat ifadesine dayanamıyordum. Beni delip geçen, niyetini ortaya koyan bakışlarındaki arzuya karşı koyamazdım. Hafifçe gülüp, bakışlarını bedenimin alt kısımlarına çevirdi. Karnıma bir serinliğin yayıldığını hissettim. “İnanılmaz bir beden var, Kacey. Akıllara durgunluk veriyor.”

Onu duyduğumu anlatan tuhaf bir ses çıktı ağzımdan.

“Yani, sana bütün gün bakabilirim. Dokunabilirim. Bütün gün.” Trent’in o sırada ne hissettiğini anlayamıyordum: Berrak sesinin, hareketlerinin ve bana çok yakın durduğunun farkındaydım, ama içimde gitgide büyüyen o arzu irademi delip geçiyor, karnımın alt kısmında bir isyan başlatıyordu.

Üstelik daha bana dokunmamıştı.

Tek gözümü aralayınca, Trent’in omuzlarının tepesini gördüm. Aşağıya doğru ilerlerken omuz kasları geriliyordu. Sonra, göbek deliğimin hemen altında durdu. Saate bakmaya çalıştım. *Üç dakika daha var. Üç dakika daha dayanabilirim. Yapabilirim... Yapabilirim...* Trent işaret parmağını yine benim ona yaptığım gibi, külotumun lastiğinin etrafında gezdirdiğinde dayanamayıp hafifçe inledim. Aşağıya bakınca, suratındaki muzip gülümsemenin kay-

bolduğunu ve alt dudağını ısırması bana baktığını gördüm. İşaret parmağı lastiğin altına ilerlerken, bakışlarını suratımdan ayırmadı.

Bir anda, dev bir dalga bana çarpmış gibi kendimi kaybettim. Görüşüm bulanıklaştı ve kendimi bulutların yedi kat tepesinde uçuyormuş gibi hissettim. Kaskatı kaslarım bir anda eriyip pelte gibi oldular. Bu hissi sonsuza dek yaşamak istediğimi anladım.

Derin ve kesik nefeslerle, Trent'in birkaç saniye sonra yine tepemde dikildiğini fark ettim. Dudaklarını hafifçe kürek kemiğime dokundurdu.

"Kaybettin," diye fısıldayıp hafifçe güldü. Sonra, yataktan kalktığı gibi blucinini giymeye koyuldu.

"Hayır, kaybetmedim," dedim, bir süre sonra nefes nefese. Buna nasıl olur da *kaybetmek* diyebilirdi?

"Burada biraz yalnız kalabilecek misin?" diye fısıldadı Trent. Portakal suyumdan bir yudum alırken, ter içinde kalmış adamın kapıyı tamir edişini izliyordum. Tek kaşımı havaya kaldırdığını görünce güldü. "Tabii ki kalabilirsin. Beni bile etkisiz hâle getirdiğini unuttum."

"Seni bir kum torbası etkisiz hâle getirdi, nasıl unutursun?" dedim. "Nereye gidiyorsun?"

Sırtıma dokunup beni kendisine doğru çekti ve kulağıma "Soğuk bir duş almaya," diye fısıldadı. Sırtımın ürperdiğini hissettim. Onu hemen o anda Fırtına'nın odasına geri götürmeye hazırdım ama daha ona dokunmama fırsat kalmadan, daireden çıkıp gitti.

"Kim kaybetmiş bakalım?" diye seslendim arkasından tiz bir sesle ve gülümseyerek. Terli Tamirci'nin işini yapışını izlerken, Trent'le geçirdiğim sabahın yarattığı o mutluluk hissiyle bir dergiyi karıştırmaya başladım. Tamircinin blucininden gözüken kıllı poposunu izlemekten gına gelmişti. Livie mahmur mahmur yanıma gelmiş ve okula gitmişti. Ona o gün okula gitmemesini söylediğimde, bana âdeta tamirciyle evlenmesini teklif etmişim gibi bakmıştı. Livie hayatta okulu asmazdı.

Tam "Tek Bir Sözcük Söylemeden Nasıl Özür Dilenir?" diye bir

makale okuyordum ki Fırtına'nın yumuşak bir sesle "Geçebilir miyim?" diye sorduğunu duydum.

Terli Tamirci başını kaldırdı, Fırtına'yı gördü ve Fırtına'nın dolgun bedeninin içeri girebilmesi için çekicini indirdi. Fırtına, iki elinde kahve dolu iki tane kocaman Starbucks bardağıyla ve suratında kocaman bir gülümsemeyle içeri girdi. "Çarşafılarımı değiştirmem gerekiyor mu?" diye sordu göz kırıp.

"Aman Tanrım, Fırtına!" Terli Tamirci'nin gözleri fal taşı gibi açılınca, yanaklarımın alev aldığını hissettim. Fırtına bazen gerçekten de yersiz şeyler söyleyebiliyordu. Hemen konuyu değiştirdim. "Mia nasıl?"

Önceki gece olanları hatırlayınca, Fırtına'nın gülümsemesi yok oldu; ben de sorduğuma pişman oldum. "İyi olacak. Umarım olanları ileride hatırlamaz. Babasını öyle hatırlamasına gerek yok."

"Ona ne olacak?"

"Şey, şartlı tahliye kurallarını çiğnemiş. Dahası, bir eve 'zorla girmekten' en az beş sene mahkumiyet alır. En azından Dan öyle düşünüyor. Umarım beş seneye kadar kendisine bir çeki düzen verir." Kahvesinden uzun bir yudum aldığı anda, elinin titrediğini fark ettim. Hâlâ önceki gecenin etkisi altındaydı. Haklıydı da. Kendimi kaptırdığım, bütün dikkatimi dağıtan Trent adlı seks bulutundan dışarı çıkarabilseydim, kendimin de hâlâ önceki gecenin etkisi altında olduğunu anlayabilirdim.

"Yemin ederim ki bir ara Nate'in polisleri aşip kafasını koparmak üzere olduğunu hissettim," dedi Fırtına. Ben de ona hak verir gibi başımı salladım.

Uzunca bir sessizlik oldu. "Eee? *Dan*, ha?"

Fırtına'nın yanakları kızardı. "Uyuyamadığım için sabah erke den kalktım ve ona bir kahve yaptım. Yaptığı her şeyi için teşekkür etmek istedim. İyi bir adam."

"Kahve mi? O kadar mı?" dedim kaşlarımı havaya kaldırıp.

"Tabii ki o kadar. Başka ne yapacağımı sanıyordun? Adama kapının önünde saksafon mu çekecektim?"

Arkamızdan sert bir öksürük sesi geldi. Terli Tamirci şok içinde

kalmıştı.

Fırtına yine kıpkırmızı kesilince, bu sefer ben hınzırca gülümse-dim. Belli ki adamın orada olduğunu unutmuştu. “Onunla ilgileni-yor musun yani?”

“Hayır, öyle demedim ama...” Kahve bardağının kapağıyla oy-nadı.

“Ama ne?”

“Pardon.” Dan’ın sesini duyunca, ikimiz de irkildik. “Hazır konu şeytandan açılmışken,” diye mırıldanıp, gülümsememi bir yudum daha kahve alarak gizlemeye çalıştım. Fırtına’nın suratu mosmordu. Aklından neler geçtiğini biliyordum. Dan’ın konuşmanın ne kada-rını duyduğunu merak ediyordu.

Dan kırık kapıdan geçti. “Sizi tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“Sorun değil,” dedim neşeli bir sesle.

Buna sevinmiş gibi başını salladı. Yanaklarının pembeleştiğini fark ettim. “Sadece güvenlik emrini ev sahibinize ulaştırdığımı söy-lemek istemiştım. Kapıların hepsi yakında değişir.”

Fırtına’nın gözleri irileşti. “Sahi mi?”

Dan sırtıttı. “Bir tanıdığımın, tanıdığının tanıdığı birisi var.”

“Çok teşekkürler, Memur Dan,” dedi Fırtına. Birden, gözümün önüne Fırtına’nın ona aynı şekilde hitap ettiği tuhaf bir seks sahnesi geldi. Başımı salladım. Kulüpte çok vakit geçirmeye başladım gali-ba diye düşündüm.

Birkaç saniye birbirlerine baktılar, sonra Dan yanakları kızarmış bir hâlde ensesini kaşdı. “Şey, sizin için yapabileceğim başka bir şey yoksa, biraz uyumak için eve gideceğim.”

“Ha, tamam,” dedi Fırtına başını sallayıp.

Gözlerimi devirdim. *Fırtına, Dan’ın ondan ne kadar hoşlandığını çakozlamamış.*

“Dan.” Zihnimde muzip bir takım planlar dönmeye başlamıştı. “Bu akşam müsait misin?”

Dan bakışlarını Fırtına’dan bana çevirdi. “Evet.”

Fırtına’nın bana, “Ne yaptığını sanıyorsun?” der gibi dik dik bak-

tığını fark ettim ama görmezden geldim. “Güzel. Fırtına da bana az önce sizinle akşam yemeğine çıkmaktan ne kadar hoşlanacağını söylüyordu.” Dan’ın suratı aydınlanıverdi. Fırtına’yla akşam yemeğine çıkmak Dan’ın de hoşlanacağı bir şeydi. “Saat yedi nasıl?” dedim. “Sana da uygun, değil mi, Fırtına?”

Fırtına güzel kafasını şaşkın şaşkın aşağı yukarı salladı. Dilini yutmuş gibiydi.

Dan, dikkatle ona baktı. “Emin misin, Fırtına?”

Fırtına’nın dilini işler hâle getirmesi bir dakika kadar sürdü. “Harika.” Biraz gülümsemeyi bile başardı.

“Tamam. Yedide görüşürüz o zaman.”

Dan dışarı çıktı; tam hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı ki, arkasından “Akşamı dört gözle bekliyor!” diye seslendim.

Arkama bakınca, Fırtına’nın dik dik bana baktığını gördüm. “O zavallı adama işkence etmek çok hoşuna gitti, değil mi?”

“Aman, boş ver. Bence seninle bir randevuya çıkmak gibi bir sonuç alacaksa, biraz işkenceye bir şey demez.”

“Ama bu gece işe gitmem gerek.”

“İyi deneme. Cain bu gece sana izin verdi. Haydi, başka ne bahanen var bakalım?”

Fırtına omuzlarını sarkıttı. “Bu kötü bir fikir, Kacey.”

“Neden?”

“Neden mi? Şey...” Fırtına duraksayıp, geçerli bir bahane düşünmeye çalıştı. “Birlikte olduğum son erkeğin ne yaptığına baksana,” dedi kırık kapıyı işaret edip.

“Fırtına, sakın Memur Dan’i o eski serseri kocanla kıyaslamaya kalkışma. Dün geceki adamın insan olmadığına eminim.” Kaşlarını oynattım. “Başrolde oynadığın, ‘Bir Uzaylıyla Evlendim’ diye bir film mi çekmeleri gerek?”

Gözlerini devirdi. “Yapma, Kacey. Saf davranma. O bir erkek. Ne iş yaptığımı da biliyor. İlgilendiği tek bir şey var ve buna bulaşmak istemiyorum.”

Omuzlarımı silktim. “Bunu bilemem. Başka şeylere bulaşabilirsin ama.”

Terli Tamirci yine öksürük krizine tutulunca, bir ara boğulacağını sandım. Fırtına eliyle ağzını kapatıp gülmemeye çalıştı. Kafama bir minder fırlattı, ben de eğilip kurtuldum ama kahkahalara boğulacağımızı anlayınca, derhâl Fırtına'nın yatak odasına koşup kapıyı kapattık.

"Peki, bu gece ne giyeceksin?" diye sordum güneyli genç tatlı bir kız gibi.

İçini çekti. "Bilmiyorum, Kace. Ya bu adam beni sadece... bunun için istiyorsa?" Elleriyle bedenini gösterdi.

"O zaman, dünyanın en büyük gerzeği demektir," dedim. Çünkü sen kocaman bir çift göğüsten ve güzel bir surattan çok daha fazlasısın."

Suratında endişesini hafifleten bir gülümseme belirdi. "Umarım haklısındır, Kacey."

"Ayrıca, popon da muhteşem."

Kafama bir yastık fırlattı.

"Şaka bir yana, Fırtına. Adamın sana nasıl baktığını gördüm. İnan bana, istediği düşündüğü şey değil."

Bana inanmak istiyormuş ama becermiyormuş gibi dudağını ısırdı.

"Hem istediği tek şey buysa, hayalarını ateşe verebiliriz."

"Ne?" Fırtına'nın suratında bir şok ifadesi belirdi; gülmemek için kendisini zor tuttu.

Omuzlarımı silktim. "Ne diyebilirim ki Fırtına? Ben tuhaf şeyler yaparım."

Fırtına başını geriye atıp kahkahalarla gülmeye başladı. "Çılgının tekisin ama seni seviyorum, Kacey Cleary!" diye bağırıp boynuma atıldı. Terli Tamirci o sırada hakkımda kim bilir neler düşünüyordu.

Trent, deri ceketini giymiş hâlde kapımda belirdiğinde öğlen olmuştu. "Hazır mısınız?"

"Ne için?" diye sordum. Aklımda hâlâ o sabah, Trent'in ufacık bir dokunuşla bana neler yapabildiği vardı. Bir yanımda acaba kaldı-

ğımız yerden devam etmek için mi geldi, diye merak ediyordu. İşte, o yanım büyük bir heyecan içindeydi.

Gülümseyip bir kask uzattı.

“İyi denemeydi.” Yanıma gelip elimi tuttu ve beni sandalyeden kaldırdı. “Bir anlaşma yaptık ve sen kaybettin.” Beni kapıya doğru götürürken, midem endişeyle buruldu. “Yakınlarda bir destek grubu var. Seni oraya götürebileceğimi düşündüm.”

Destek gurubu. Bacaklarım birden buz kesti. Trent dönüp suratıma baktı. İçimdeki hisleri düşünecek olursam, surat ifadem pek de hoş olmamalıydı.

“Söz verdin, Kacey,” diye fısıldayıp öne çıktı ve dirseklerimi kavradı. “Konuşmak zoruna değilsin. Sadece dinleyebilirsin. Lütfen. Sana iyi gelecek, Kacey.”

“Hem bilgisayar meraklısı bir ineksin *hem* de bir terapist mi?” O kadar sert konuştuğum için üzümlü dilimi ısırđım. Çığlık atmamak için dişlerimi sıktım ve gözlerimi yumdum. *Bir... İki... Üç... Dört...* Neden annemin aptal tavsiyesini denediğimi bilmiyordum. Asla işe yaramamıştı. Sanırım, eski hayatımdan yeni hayatıma taşıdığım bir güvenlik önemli gibiydi. İşe yaramıyordu ama içimi biraz rahatlatıyordu.

Trent ellerini dirseklerimden çekmeden sabırla bekledi.

“Tamam,” dedim hışımla kendimi ellerinden kurtarıp. Koltuktan çantamı alıp dışarı çıktım. “Ama terapi niyetine, ‘Kumbaya’* şarkısında dans falan etmeye kalkışarlarsa toz olurum, ona göre.”

Grup terapisi, kilisenin sarı çirkin duvarları olan ve bana okulu anımsatan koyu gri bir halıfleksle kaplı olan bodrum katında yapılıyordu. Havaya yanık kahve kokusu sinmişti. Arka tarafa, üstünde plastik bardaklarla bisküvilerin bulunduğu ufak bir masa hazırlanmıştı. Bunların hiçbirisi umurumda değildi. Odanın ortasına bir daire biçiminde dizilmiş sandalyelerde oturan, kendi aralarında konuşan grup da soluk renkli bir blucin giymiş, seyrek saçlı, orta yaşlı

* 1920’lerde popüler olan manevi içerikli ve fazlasıyla iyimser bir şarkı. (Ç. N.)

adam da umurumda değildi.

Hiçbir şeyle ilgilenmiyordum.

Trent elini sırtıma dayayıp, kaskatı kesilmiş bedenimi öne doğru itti. Gruba yaklaştıkça havanın değiştiğini hissettim. Ciğerlerime bir ağırlık çökmüştü. Kendimi düzenli bir biçimde nefes alıp vermeye zorladım.

Grubun ortasında duran adam bana bakıp gülümseyince, hava daha da ağırlaştı. Suratında dostane bir gülümseme belirmişti ama ona aynı şekilde karşılık veremiyordum. Yapamıyordum. Yapmak istemiyordum. Nasıl yapacağımı da bilemiyordum.

“Hoş geldiniz,” dedi sağ taraftaki iki sandalyeyi işaret edip.

“Teşekkürler,” diye mırıldanan Trent adamla tokalaştı; ben de güçlkle sandalyeye oturdum. Sandalyeyi biraz geriye alıp bakışlarımı ileriye diktim ve kendimi daireden uzaklaştırmaya çalıştım. Kimseyle göz göze gelmek istemiyordum. İnsanlar öyle yaptığınızda sizinle konuşabileceklerini düşünür, kimin öldüğünü sorarlardı.

Dairenin dışında, üstünde “Post-Travmatik Stres Bozukluğu – terapi seansı” yazan bir afiş asılıydı. İçimi çektim. PTSB. Bu terimi daha önce de duymuştum. Hastanedeki doktorlar teyzemle eniştemi bu konuda uyarıp, bende de bu bozukluğun olabileceğini söylemişlerdi. Bunun zamanla ve terapiyle geçeceğini de anlatmışlardı. O gecenin düşüncelerimden, anılarımdan ve kâbuslarımdan *kendi kendine* çıkacağına nasıl olup da inandıklarını asla anlamamıştım.

Grubun başındaki adam ellerini çırpı. “Başlayalım arkadaşlar. Beni tanımayanlara kendimi tanıtayım. İsmim Mark. Ben ismimi sizlere söylüyorum ama sizler bunu yapmak zorunda değilsiniz. İsimler önemli değildir. Önemli olan, hissettiğiniz acılar söz konusu olduğunda bu dünyada yalnız olmadığınız ve bu konuda kendinizi hazır hissettiğiniz zaman konuşmanın iyileşmenize yardımcı olacağı gerçektir.”

İyileşmek. Bu da kazayla ilgili, asla anlamadığım bir sözcüktü.

Etrafımdaki grubu incelemeden edemedim. Ama onlarla fazla ilgileniyormuş izlenimi vermemek için, bunu çaktırmadan yapmaya çalışıyordum. Neyse ki tüm gözler Mark’ın üstündeydi. Herkes

ona hayranlıkla, âdeta şifa gücü olan bir ilahmış gibi bakıyordu. Grup karıştı: genci, yaşlısı, kadını, erkeği, iyi giyimlisi, hırpani görünümlüsü, bir sürü farklı insan vardı. Acının sınırı yoktu tabii.

“Sizinle kendi öykümü paylaşmak isterim,” dedi Mark bir sandalye çekip oturarak. “On sene önce, kız arkadaşımın birlikte arabayla iş yerimden evime dönüyordum. O gün çok yağmur yağıyordu ve bir kavşakta kaza geçirdik. Beth, ambulans gelmeden önce kollarımda hayatını kaybetti.” Ciğerlerimin sıkıştığını hissettim. Trent’in dizimin hafifçe sıkıldığını görmedim ama hissettim. Başka hiçbir şey hissetmiyordum. Mark konuşmaya devam etti ama söylediklerine odaklanmakta zorlanıyor, kalbimin Everest Dağı’na tırmanıyormuş gibi çılgınca attığını hissediyordum. Ayağa fırladığım gibi oradan kaçmamak ve Trent’i orada bırakmamak için kendimi zor tutuyordum. Onu orada bırakıp, bu dehşet verici öyküleri tek başına dinlemesine neden olabilirdim. İnsanların ne tür acılar çektiğini duyabiliirdi. Kendi acılarım bana yetiyordu. Belki de bu tür şeyler tuhaf bir biçimde ilgisini çekiyordu.

Mark’ın uyuşturucu ve rehabilitasyondan söz ettiğini, “depresyon” ve “intihar” gibi şeyler söylediğini ara ara duyuyordum. Bunların sonraki etkilerini anlatırken öylesine sakın ve kontrollüydü ki. Bunu nasıl yapabiliyordu? Nasıl o kadar sakın durabiliyordu? Nasıl oluyor da kendi trajedisini bunca insanın önünde havadan sudan söz ediyormuşçasına anlatabiliyordu?

“... Tonya ve ben ikinci evlilik yıldönümümüzü kutladık ama hâlâ her gün Beth’i düşünüyorum. Hâlâ zaman zaman hüzünleniyorum. Ama mutlu anılarımı korumayı öğrendim. Yoluma nasıl devam edeceğimi öğrendim. Beth hayatımı yaşamamı isterdi.”

Gruptaki kişiler de görünürde hiç zorlanmadan kendi öykülerini anlatmaya koyuldular. İkinci öykü anlatılırken, güçlkle nefes alıp vermeye başladım. Konuşan kişi çiftliklerindeki görünmez bir kazada dört yaşındaki oğlunu kaybetmişti. Sıra dördüncü öyküye geldiğinde, içim artık gerilmiyordu. Beşinci öyküde, Trent’in son birkaç haftadır içimden çıkarmayı başardığı hisler, peş peşe farklı insanların trajedilerini dinlerken yine içime hapsolmuştu. Dört

sene önceki acıyı o gece, oracıkta tekrar yaşamamak ve insani her hissi içime tıkmak için yapabileceğim tek şey buydu.

İçim ölmüştü.

Herkes olmasa da gruptaki birçok kişi öyküsünü paylaştı. Kimse bana da konuşmam için baskı yapmadı. Mark başka kimsenin konuşmak isteyip istemediğini sorduğunda hiçbir şey demedim. Trent yine dizimi sıktı. Hiç sesimi çıkarmadım. Uyuşmuş gibi ileriye bakıyordum.

İnsanların birbirlerine veda ettiğini duyduğumda ayağa kalktım. Robot gibi merdivenlerden yukarı çıkıp sokağa daldım.

“Hey,” diye seslendi Trent arkamdan. Yanıt vermedim. Durmadım. Daireme doğru yürümeye başladım.

“Hey! Beni bekle!” Trent yetişip beni durmaya zorladı. “Bana bak, Kacey!” Dediğini yapıp suratına baktım. “Beni korkutuyorsun, Kace. Lütfen, konuş benimle.”

“Seni korkutuyor muyum?” Seansta bedenimin üstüne çektiğim o koruyucu kalkan birden yok oldu ve fena hâlde öfkelendiğimi hissettim. “Bana bunu neden yapıyorsun Trent? Neden? Neden orada oturup, insanların dehşet verici öykülerini dinlemek zorundayım? Bunun bana ne faydası var?”

Trent ellerini saçlarının arasında gezdirdi. “Sakin ol, Kace. Ben sadece...”

“Ne? Ne düşündün? Neler yaşadığım hakkında en ufak bir fikrin bile yok ve... Ne yani, hayatıma girip bana bir orgazm yaşattıktan sonra, her şey yolundaymış gibi bir grup lanet olasıca robotun sözüm ona kaybettikleri sevdiklerinden bahsedişini dinlememi mi istiyorsun?” Sokağın ortasında bas bas bağırıyordum ama umurumda değildi.

Trent etrafına bakınıp, beni susturmak için kollarımı tuttu. “Bunun onlar için de zor olmadığını mı sanıyorsun, Kacey? O insanların öykülerini anlatırkenki surat ifadelerini görmedin mi?” Artık onu dinlemiyordum. Ellerini sert bir biçimde itip geri çekildim.

“Beni düzeltebileceğini mi sanıyorsun? Neyim ben, bir evcil hayvan projesi falan mı?”

Suratına tokat yemiş gibi irkildi; ben de dişlerimi sıktım. İncinmeye falan hakkı yoktu. O öyküleri bana zorla dinletmişti. *Beni* incitmişti. “Benden uzak dur.” Arkamı döndüğüm gibi hızla yürümeye başladım.

Geriye de bakmadım.

Trent peşimden gelmedi.

ON İKİ

Saat yediye doğru, Fırtına kolundaki boncuk bilezikle oynamaya başladı. Bir salon dolusu yabancıların önünde göğüslerini fora edip bir halkada sallanabildiğini düşününce, gergin olması bana tuhaf geliyordu. Ama bunu ona hatırlatmadım. Sadece ten rengini ortaya çıkaran ve kıvrımlarını biraz belirginleştiren sarı elbiseyi seçmesine, kolyesini takmasına ve saçlarını tek tarafta toplamasına yardım ettim. İçimden, tek başıma yatağa girip örtüyü boynuma kadar çekmek geçerken gülümsemek için elimden geleni yaptım.

“On küçük nefes,” dedim.

Aynaya bakıp kaşlarını çattı. “Ne?”

“İçine on küçük nefes çek. İçinde tut. Hisset. Sev.”

Annemin sözlerini tekrarlarlarken, sesi kulaklarımda çınliyordu ve ağlamamak için var gücümle direniyordum. O günkü o aptal terapisi beni huzursuz, kalkanlarım delinmiş ve acılarımı içime gömmü gücümü zayıflamış bir hâlde bırakmıştı.

Fırtına kaşlarını biraz daha çattı.

Omuzlarımı silktim. “Bilmem. Annem hep böyle derdi. Ne demek istediğini anlarsan, bana da anlat, olur mu?”

“Tamam,” der gibi ağır ağır başını salladı. Fırtına’nın içinden ona kadar sayıyormuş gibi ağır ağır nefes alıp verişini izledim. Gülümsedim. Annemden geriye kalanları Fırtına’ya aktarıyordum.

Yeni ön kapının çalındığını duyduk. Mia'nın minik elleri birkaç saniye sonra, kapı kolunu çektiyordu. İçeriden çıt çıkmadı ama sonra Mia çıplak ayaklarıyla koridorda koşturup "Anneciğim! Polis memuru seni almak için geldi!" diye bağırdı.

Gülüp, Fırtına'yı kapıya doğru ittim. "Sakin ol artık. Harika güzüküyorsun."

Memur Dan, salonda ellerini blucinin cebine sokup çıkartıyor, sonra bunu önce sağ sonra sol eliyle yapıyordu. Onu bir süre izlerken, gülümsemeden edemedim. O da en az Fırtına kadar heyecanlıydı. Ama onu görünce, suratı aydınlandı.

"Selam, Nora."

Nora mı? Sarı saçları diken diken, dağınık duruyordu. Üstünde formda bedenini ortaya çıkaran dar ve siyah renkli bir tişört vardı. Burnuma hafif bir tıraş losyonu kokusu geldi. Ağır bir koku değildi. Yeteri kadar sürmüştü. Kısacası, Memur Dan *gayet* iyi bir izlenim sergiliyordu.

Fırtına nazıkçe gülümsedi. "Selam, Memur Dan."

Dan hafifçe öksürdü. "Bana sadece Dan demen yeterli."

"Peki, Sadece Dan," dedi Fırtına ve içeriye tuhaf bir sessizlik çöktü.

"Anneciğim, Memur Dan sana çiçek getirmiş! Kaplan çiçekleri!" Livie koyu kırmızı renkli muhteşem kaplan zambaklarını mutfakta bulduğu bir sürahiye koydu. Mutfğa koşturan Mia, çiçeklerden birini almak için sürahiye uzanınca, sürahiyi yere devirdi. Her yere su ve çiçek saçıldı.

"Kahretsin!" diye bağırdı.

"Mia!" Fırtına ve Livie bir ağzından şaşkınlıkla bağırdılar.

Mia fal taşı gibi açılmış gözlerle, ne hata ettiğini fark edip bir anesine, bir Livie'ye baktı. "Azarı hak ettim. Değil mi, Kacey?"

Gülmemek için elimle ağzımı kapatırken, Livie'nin dik dik bana baktığını gördüm.

"Çiçekler çok güzel, Dan," dedi Fırtına, telaşla hepsini yerden toplamaya çalışırken. Fırsattan istifade, Dan'ın dikkatini çekmeye çalıştım. "Çok gergin," dedim sessizce dudaklarımı oynatıp.

Suratında bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Fırtına'nın ne iş yaptığını biliyordu. Muhtemelen, o da benimle aynı yanlış varsayımda bulunmuştu. Fırtına'nın sinirleri çelik gibi bir kadın olduğunu düşünmüştü. Ama durum öyle değildi. Hem de hiç.

Başını sallayıp bana göz kırptı. Hafifçe öksürüp "Saat yedi buçuk için yer ayıttım," dedi. Öne çıkıp kolunu Fırtına'ya uzattı. "Gitsek iyi olacak, Nora. Restoran kumsalın yakınlarında. Bu trafikte oraya varmak biraz vakit alabilir."

Fırtına ona bakıp gülümsedi ve çiçekleri toplarkenki telaşını üstünden atıverdi.

Güzel. Kontrolü ele al. Aferin, Dan. Sana benden iki puan.

"İyi eğlenceler. Sizi beklemeden yatarız!" Kapıyı kapatıp kilitlemeden önce, Fırtına'nın yanaklarının kızardığını gördüm. Gittiklerine göre, o tatsız ruh hâline geri dönebilirdim.

O gece, Fırtına olmadan işe gittim. Dikkatimi başka şeylere vermem gerekiyordu. Son anonslar da yapıp Trent'in gelmediğini görünce, hayal kırıklığım inanılmaz bir boyuta ulaştı. Neden gelecek ki, dedim içimden. Sokağın ortasında çatlağın teki gibi ona bağır-mış, benden uzak durmasını söylemişim.

Trent sonraki gece de Penny'ye gelmedi. Ondan sonraki gece de. Üç gün sonra, aklımı kaybedecek hâldeydim. İçimde hissettiğim bu yeni boşluk, o kasvetli terapi sırasında bedenime dolan öfkeyi kat be kat aşmıştı. Trent Boşluğu. Varlığımın her zerresinde derin bir sızı hissediyordum. Yanımda oluşunu, bedenini, sesini, gülüşünü, dokunuşunu, her şeyini özlüyordum.

Ona ihtiyacım vardı.

Trent'e ihtiyacım vardı.

Perşembe günü öğleden sonra, üstümde bir şort ve askılı bir bluzla ufak mutfağımızda oturmuş, ağzıma mısır gevrekleri tıkıyor, bir mesaj gelmesini sağlayabilirmişim gibi telefonuma bakıyordum. Nihayet, içime derin bir nefes çekip, parmaklarımı bir mesaj yazmaya zorladım.

Bir matine ilgini çeker mi?

Sandalyemde oturup, aptal aptal telefona baktım. Trent mesajımı çoktan silmiş miydi, yoksa okumaya zahmet bile etmemiş miydi acaba, diye düşünmeye başladım. Kulağımı dairelerimizi ayıran duvara yaslayıp, “salak sürtük” deyip demediğini duymaya çalışmayı bile düşündüm. Ama Trent o tür şeyler söyleyecek birisi değildi. Hem de doğru olsa bile. Ne yazık ki doğrudu.

Tam beş dakika sonra, mısır gevreğimin tamamını süt kâsesinde ezerken, telefon titredi. Her şeyi bir kenara bırakıp telefonu kaptım.

Aklından neler geçiyor?

Birden, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissettim. Kahrolası heyecan! O kadarını düşünmemiştim. Hiçbir şey planlamamıştım. Ama esprili bir şey yazmaya karar verdim.

Sana bağlı. Çıplaklıkla aran nasıl?

Bu sefer, Trent anında yanıt verdi.

Çıplaklığı tanımla.

Tamam, güzel. Oyunu oynuyordu.

Şey... Önce, üstümü çıkaracağım...

Tırnağımı kemirirken ne yanıt vereceğini merak ediyordum. Yanıt gelmedi. Belki de aceleci davranıp fazla ileri gitmiştim. Belki de bana hâlâ sinir oluyordu. Belki de... Derken, yan dairenin kapısının kapandığını duydum. Penceremizin önünden bir gölge geçti ve bir saniye sonra birisi kapıyı yumrukladı.

Trent gelmiş olmalıydı.

Kapıya koştuğumda, heyecanımı gizlemeye gayret ettim. Trent

bir blucin ve bol bir tişört giymiş, saçları biraz dağınık, mavi gözleri beni tepeden tırnağa süzer hâlde karşımda duruyordu. Bakışlarını bir süre göğüslerimden ayırmadı. İçime bir sutyen giymemiştım ve o anda göğüslerimin tüm detaylarını fark edebildiğine emindim. Ama bakışlarını tekrar suratıma çevirince... *Vay canına...* Alt dudakımı ısırma naden olan bir ifadeyle karşılaştım. Gözleri yine alev alevdi. Kontrolü elden bırakmasına bir mesaj yetmişti.

“Tanrım, Kacey,” diye inleyip, iki adımda bedenime dayandı ve kollarımı tutup beni öptü. Başımı geriye atıp, dilini ağzıma soktu. Bana daha önceden asla yaşamadığım derin bir ihtiyaç hissettirdi. *Bu, gerçek Trent.*

KontROLSÜZ Trent.

Bedenim pelteleşirken dik durmaya çalıştım. Trent beni geriye doğru götürüp, kendisiyle koltuğun sırtı arasına hapsetti ve o anda, beni ne kadar istediğini fark ettim.

Ansızın, ayaklarımın yerden kesildiğini ve koltuğun başlığına oturduğumu hissettim. Trent’in kalçaları bacaklarımın arasındaydı. Beni kollarıyla sardı. Bir eli ense mi tutarken, diğeri de saçlarımı arkaya atıp boynumu ortaya çıkardı. Dudakları önce boğazıma, sonra çeneme, sonra da kulağıma kaydı.

“Bana işkence etmekten, karmaşık mesajlar yollamaktan çok hoşlanıyorsun, değil mi, Kacey?” Sesi bedenimdeki tüm sinirlerde yankılandı. Sonra, beni bu sefer daha sert ve istekli bir biçimde öptü. Elini bluzumun altına sokup göğsümü kavradı, başparmağıyla göğüs ucumu ovup ta içime muhteşem bir zevk dalgası yaydı. Bu ani Trent saldırısı beni tamamıyla gafil avlamıştı. Tüm duyularım saldırı altındaymış gibi hissediyordum. Ama nihayet biraz toparlandım ve ellerimi göğsünden karnına götürüp kemerine asıldım. Onu ereksiyonunu hissedeceğim kadar kendime çektim. “Bu, yeterince açık mı?” dedim hışımla. “İşleri ağırdan almak isteyen ben değildim.”

Trent şaşkın, tuhaf bir ifadeyle geri çekildi. Şok geçiriyor gibiydi. Beni koltuktan indirdi, sonra arkasını döndüğü gibi öfkeyle daireden dışarı fırladı. Giderken “Sakın bana bir daha öyle salak mesaj-

lar yollama!” diye bağırdı.

Şok içinde, dilimi yutmuş gibi ve fazlasıyla baştan çıkmış bir hâlde kalakaldım. *Kızdı mı? Kızdı! Çok kızdı hem de!* Masaya koşturup derhâl telefonumu elime aldım.

Ne yaptığını sanıyorsun?

İki dakika sonra, yanıt verdi.

İrademi zorlamak hoşuna gidiyor. Bana işkence etmeyi kes artık.

Ne? *Ben mi ona işkence ediyordum?* “İşleri ağırdan alacağız” saçmalığını başlatan kendisiydi.

Bir tanecik kısa mesaj kesinlikle işkence sayılmaz.

Mesele tek bir mesaj değildi.

O zaman geri gel.

Hayır, sana bu işi ağırdan alacağımızı söylemiştim.

Bence o gemi geçen sabahki oyunumuzda battı. İncil’e göre, artık yaşlı ve evli bir çift sayılırız.

Suratımı ekşittim. Darla Teyzem İncil’i kendi lehime nasıl kullandığını duysaydı, kalp krizi falan geçirebilirdi. Telefonuma tekrar bir mesaj gelince, suratımdaki o salak gülümseme de silindi.

Yardıma ihtiyacın var.

Uzunca bir süre mesaja bakıp, dişlerimi sıktım. Bunu söylemesine şaşırma-mıştım. Daha önce de aynı şeyi söylemişti. Ama bunu bir mesaj olmak görmek farklı bir histi. Resmîydi. Yanıt vermemeye

karar verdim.

Bir dakika sonra...

Çok korkunç bir olay yaşadım ve her şeyi içine attım. Günün birinde patlayacaksın.

Al bakalım. Bıkkınlıkla alnımı ovuşturdum. İnatçı şapşal.

Ne? Annemle babamı, en yakın arkadaşımı VE erkek arkadaşımı bir gecede nasıl kaybettiğimin dehşet verici öyküsünü mü dinlemek istiyorsun? Bu tür şeyler hoşuna mı gidiyor?

Tıpkı üç gün önceki gibi, beni o terapi seansına götürdüğü günkü gibi öfkelenmiştim. Telefonu masaya koyup, derin derin solumaya ve öfke beni tamamıyla ele geçirmeden önce rahatlamaya çalıştım.

Ama telefona yeni bir mesaj gelince, okumadan edemedim.

Bana bunu anlatacak kadar güvenmeni istiyorum. En azından bir kişiye güvenmelisin. Bu ben olmasam bile.

Bunun güvenle bir ilgisi yok! Sana bunu söylemiştim! Geçmiş artık geçmişte kaldı ve onu ait olduğu yere gömmek istiyorum. Geçmişe.

Savunmasız durumdasın. Az önce olanları sana tekrar yaparsam, senden istifade etmiş olurum.

Bıkkınlıkla ofladım.

Lütfen, benden istifade et! Sana izin veriyorum!

Trent yanıt vermedi. Ben de içimi çekip, ciddi bir yanıt yazmaya karar verdim.

Ben iyiyim, Trent. İnan bana. Uzun süredir bu kadar iyi olmamış-

tım.

Hayır. Sadece öyle olduğunu sanıyorsun. Bence ciddi bir PTSTB yaşıyorsun.

Telefonu dairemizin ortak duvarına öfkeyle fırlattım. Telefon parçalanırken, metal ve plastik parçaları dört bir yana saçıldı.

Herkes kahrolası terapistim olmaya niyetliydi.

Trent o gece Penny'ye gelince şok geçirdim. Öyle ki onun tıpkı eskisi gibi bara oturduğunu, nükleer çaplı bir kavga etmemişiz gibi davrandığını görünce, ağzım resmen açık kaldı. Çenemi azıcık havaya kaldırdım. Özür dilemeyecektim. Hiçbir şekilde dilemeyecektim.

Birden, önünde kırmızı kurdeleli bir kutu belirdi. Kutuyu öne iterken, suratında beliren gamzeleri, beni hiç de istemediğim hâlde gülümsetti. *Kahretsin!* Tabii, kutuyu alıp açtım. Kim hediye almayı sevmezdi ki?

İçinde yepyeni bir iPhone duruyordu.

“Duvarda bir gümbürtü kopunca ve bir sonraki mesajıma yanıt vermediğinde, telefonunu parçaladığını anladım,” dedi muzip bir gülümsemeyle.

“Öyle mi?” Soğukkanlı ve etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıp, dilimi dişlerimin üstünde gezdirdim. Ama içim, *hiç de* ondan etkilenmemiş gibi değildi. “Mesajda ne yazmıştın?”

O da soğukkanlı bir tavır takınıp omuzlarını silkti. Ama bakışlarındaki parıltı onu ele veriyordu. “Sanırım, bunu asla öğrenemeyeceksin.” Gözlerini gözlerimden ayırmadan nefesini dışarı verdi. Sanki öğleden sonrasının o gerilimli havası yok olmuştu ama bunun nasıl mümkün olabileceğini anlayamıyordum, çünkü gerilimi hâlâ hissedebiliyordum. “Düşünsene, öğleden sonramız sen telefonunu paramparça etmeseydin tamamıyla farklı olabilirdi,” dedi, ağzına bir kamaş alıp. Bakışlarında kesinlikle masum bir niyet yoktu.

İçimden barın üstünden atlayıp kucağına oturmak geçiyordu. Ama bu, içimde hissettiğim şeydi. Dışarıdan, bir Kasım gecesi ka-

dar soğuktum. “Ne diyebilirim ki? Öfke kontrol sorunlarım var.”

Düşünceli düşünceli gülümsedi. “O sorunlarla başa çıkabilmenin bir yolunu bulmalısın.”

“Buldum bile. Bir kum torbasını yumrukluyorum.”

Muzip bir tavırla kaşlarını kaldırdı. “Ama belli ki pek işe yaramıyor.”

Barın üstüne eğilip, dirseklerime yaslandım. “Başka neyi yumruklamamı önerirsin?”

“Tanrım! Siz ikiniz didişmeyi kessenize artık!” diye seslendi Fırına, mahsusçuktan kızmış gibi. Elinde bir martini shaker’ı* vardı.

Ne kadar yüksek sesle konuştuğumuzun farkında değildim. Diğer tarafa bakınca, Nate’in sırtıttığını gördüm ve suratımın kızardığını hissettim. Niye öyle olduğunu anlayamadım. Ama son zamanlarda sürekli olarak suratım kızarıyordu.

Trent ikimize de yanıt vermedi, maden suyundan uzunca bir yudum içti. Ben de beni uzak geçmişte kalan konularla zorlamaktan vazgeçtiğini düşünerek umutlandım. Belki de bu iş yolunda gidebilirdi.

Sonraki bir kaç hafta boyunca, Trent beni gülümseteceğine dair verdiği sözü tuttu. Ne yazık ki işleri ağırdan alma konusunda da son derece kararlı davranmaya devam etti. Ama bu sefer, bunu gerçekten de yaptı. Birkaç sefer aramızda geçen o ateşli, kontrolsüz anlardan sonra kontrolü elden bırakan Trent âdeta zincire vurulmuş gibi, beni temkinle öpmekten ve elimi tutmaktan başka bir şey yapmadı.

Beni çıldırtmak üzereydi.

Her gün Trent’in motoruna atlıyor, beline sarılıyor ve beni bir yerlere götürmesine izin veriyordum. Her zaman ilk olarak, spor salonuna gidiyorduk. Bunun en olası sebebi de bir daha telefonumu duvara fırlatıp parçalamamı istemiyor olmasıydı. Ama o yanımdayken o kadar antrenman yapmak istemediğimi, odaklanamadığımı

* Soğutulmuş olarak sunulmak üzere içinde buzlu kokteyl malzemelerinin çalkalandığı kapalı maşrapa. (Ç. N.)

hissediyordum. Antrenmanlar, odaklanmayı ve kararlılığı gerektiriyordu. Dahası, içimde biriktirdiğim öfke de faydalı oluyordu. Ama Trent'in öfkemi dindirmek gibi bir becerisi vardı. Trent bir kez benimle dalga geçmeye dursun, insanlar bize pis pis bakmaya başlayana dek şakalaşsın, sonra da çıkıp gidiyorduk. O aşamaya dek, Trent yüzünden öylesine her yanıma tutuşuyor ve dikkatim dağılıyordu ki kendimi duşa atmam gerekiyordu. Kendini kaybedip kadınlar soyunma odasına gireceğini umuyordum. Ama bu asla olmuyordu.

Günümüzün geri kalanıysa oldukça telaşlı geçiyordu. Paintball oynuyor, Miami bulvarında motorla geziyorduk; o arada bir Dolphins maçına gitmeyi de başarmıştık. Restoranlara, kafelere, dondurmacılara ve bir frizbi maçına bile gitmiştik. Trent'in âdeta "Kacey'yi Gülümset" isimli bir hedefi vardı ve bunu başarabilmek için aklına ne geliyorsa yapıyordu. Her gece işe gittiğimde, suratım gülümsemekten ağrıyordu.

"Hiç çalışmıyor musun?" diye sordum bir gün kaldırımda yürürken.

Omuzların silkip elimi sıktı. "Şu anda sözleşme yapmayı bekliyorum."

"Anladım. Peki, faturaların için endişe etmiyor musun? Tüm parayı bana harcıyorsun."

"Hayır."

"Bu, güzel bir şey olmalı," dedim, keyifsizce ama konuyu üstelemedim. Trent'in elini tutarak yürümeye devam ettim.

Bir de gülümsedim tabii.

"Neden kapanış vaktine kadar kalmıyorsun?" diye sordum alçak sesle.

Trent ne yanıt vereceğini düşünürmüş gibi elinin tersini ağzının üstünde gezdirdi. "Çünkü o zaman senle eve kadar yürümem gerekecek."

Kaşlarımı çatıp şaşkınlıkla ona baktım. "Evet, bunun ne kadar korkunç bir şey olabileceğini tahmin edebiliyorum."

“Hayır, anlamadın.” Önce dudaklarıma, sonra gözlerimin içine baktı. “Sence seninle dairene kadar geldiğimde neler olur?”

Omuzlarımı silkip aptal numarası çektim. Böylece, vereceği yanıtı duyabilirdim. Eğilip masadan bir zeytin aldı. Tekrar bana baktığında, benden tamamıyla gizleyemediği o ateşli ifade vardı gözlerinde. Hani, şu dizlerimi titreten bakış.

“Evde bizi gözetleyen bir Godzilla yok,” dedi, Trent’in bana ne kadar yakın durduğunu atmaca gibi gözleyen Nate’i işaret edip.

Şaşırmış gibi yaptım. “Tamam ama gündüzleyin sen beni eve götürdüğünde, Nate yanımızda olmuyor.”

Hafifçe gülümsedi. Evet, onları görebiliyordum. Dilimle dokunmak istediğim o derin gamzeler yine ortaya çıkmıştı. “Hiç numara yapamadığını biliyorsun, değil mi?”

Gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Trent biraz daha eğildi ve sesini bir tek benim duyabileceğim kadar bana yaklaştı. “Gün boyunca, ellerimi senden uzak tutmak için zaten büyük bir çaba harcıyorum. Soyunup yatağa gireceğini bilirim, hiç şansım kalmaz.”

Ağzına bir zeytin atıp diliyle çevirişini izlerken, bara yaslanıp kontrolü elden kaybetmemeye çalıştım.

Demek, oyunu zorlaştırmak istiyor...

Bir sonraki hafta boyunca, Fırtına’nın gardırobunun altını üstüne getirdim ve bulabildiğim en kısa, en dar giysileri seçtim. Neredeyse pullu sahne kıyafetlerinden birini ödünç alacaktım. Sonra, gece boyunca, Trent’in önünde sık sık eğildim ve müzik eşliğinde kalçalarımı salladım. İlk sahne performansına hazırlandığıma dair salakça bir yorum yapınca, karnına bir yumruk atıp devam ettim. Bunu gören Nate kahkahalarla gülmeye başladı. Ama Trent’i bana dokunmama kararından bir türlü vazgeçiremedim. Beni izliyor, dirseklerine yaslanıp öylece karşımda oturuyordu. Hareketlerimi izliyordu. Onunla flört edişimi izliyordu. Karşısında rezil oluşumu izliyordu.

Nihayet, bir gece artık sabrım taşıtı.

“Kahretsin, Trent!” diye söylenip, maden suyunu önüne bıraktım. Şaşırdı. “Dikkatini çekmek için ne yapmam gerekiyor? Sahneye falan mı çıkayım?” dedim, elimi savurup sahneyi göstererek.

Gözleri şok içinde irileşti. Ellerimi tutmak için uzandı ama son anda kendisine gelip kollarını göğsünde kavuşturdu. “İnan bana, tüm dikkatim sende,” dedi. Ağzımın kurmasına neden olan o ateşli gözlerini suratıma dikti. “Dikkatim her zaman sende. Hatta sana olan ilgimin derecesini belli etmemek için, irademi sonuna kadar kullanıyorum.” O ateşli bakış belirdiği gibi silinip gitti. “Yardım almanı istiyorum, Kacey,” dedi tatlı bir sesle. “Her gün yanındayım. Her zaman da yanında olacağım. Bu, böyle devam edecek ama yine de yardım almalısın. Hiçbir insan geçmişini sonsuza dek içine atamaz. Bir noktada mutlaka fire vereceksin.”

“Buna cinsel şantaj denir!” dedim öfkeyle. İlk önce beni, ellerini kullanmadan muhteşem bir orgazmıla konuşmaya zorlamıştı ve işe yaramamıştı. Şimdi de beni zorlamak için benden bütünüyle uzak duruyordu. Sersem! Yanından uzaklaşıp, gece boyunca ona bir kez bile bakmadım.

Penny'deki bir sonraki vardiyamda, Trent'in haklı olduğu çıktı ortaya.

ON ÜÇ

Fırtına sahnede akrobasi gösterisi yapıyordu, ben de onu izliyor, arada sırada Trent'ten mesaj gelmiş mi diye telefonuma bakıyordum. Hiçbir şey yoktu. O gece, oraya da gelmemiştir. Uzun süredir ilk kez kulübe gelmemiştir ve yokluğu bana bir uzvumu kaybetmişim gibi hissettiriyordu. Belki de en sonunda artık pes etmişti. Belki de benimle bir geleceği olamayacağını fark etmişti ve pes edip terapiye gitmemi beklerse bu yüzyılda benimle birlikte olamayacağına karar vermişti.

Fırtına'nın ayakları sahneye değer değmez, kulüpte büyük bir alkış koptu. Yere eğilip giysisinin üst kısmını aldı ve tek eliyle göğüslerini elinden geldiğince kapatmaya çalıştı. Fırtına'yı o güne dek o kadar çok üstsüz görmüştüm ki gözümü bile kırpmamıştım. İşin aslı, etrafımda çıplak kadınlar olmasına alışmıştım. Bir çıplaklar kampının içinde üstünde pardösüyle gezinen bir sapık gibi hissetmeye başlamıştım.

Fırtına tek kelimeyle muhteşemdi. Kulüpten büyük bir alkış ve tezahürat sesi yükseldiğinde, belki de yüzüncü kez aynı şeyi düşünüyordum. Köşede duran cılız bir adam haricinde herkes tezahürat ediyor, onu alkışlıyordu. Adamın elinde bir tomar parayla orada durduğunu, ona seslendiğini görmüştüm. Parayı Fırtına'nın bahşişlerini toplayan korumaya vermek istememiştir. Kısa süre sonra,

Nate'in adamı apar topar kulüpten atacağını düşünmeye başlamıştım.

Sonra, nasıl olduğunu anlamama fırsat kalmadan, adam korumaları aştı ve sahneye doğru gidip "Sürtük!" diye bağırdı. Cebinden bir bıçak çıkardı. Dehşet içinde, adamın Fırtına'nın saçlarına yapışıp başını geriye çekişini izledim. Uzakta durduğu hâlde, adamın irileşmiş göz bebeklerini bile görebiliyordum.

Bu adam bir şey içmiş olmalıydı.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama sesim çıkmadı. Tek bir ses bile çıkmadı. Elimle barda duran tüm bardakları yere fırlatıp üstünden atladım ve insanları ite kaka, tekmeler ve yumruklar savura savura sahneye koştum. Kan beynime sıçramıştı. Ayaklarım her kalp atışıyla birlikte yere vuruyordu ve aklımdan geçen tek şey, Fırtına'yı kaybedeceğimdi. Bir arkadaşım daha ölecekti. Mia annesiz büyüyecekti.

Bunun tekrar olmasına izin veremezdim.

Sahneye vardığımda, dar, siyah renkli tişörtler giymiş bir grup adam gördüm. Ama Fırtına'yı göremiyordum. Hiçbir şey görmek mümkün değildi. İnsanları itip tırmıklayarak ilerlemeye çalıştım ama duvarı aşamıyordum. İnsanların ardında olabilecek en kötü şeyi düşünürken, elimi boğazıma götürdüm.

Sonra, dua ettim.

Beni hayatta tutan her kimse, benden çok daha fazla hayatta kalmayı hak eden Fırtına için de aynı şeyi yapmasını diledim.

Derken, kalabalığın arasından bir dev fırladı.

Nate.

Adamı yakalamıştı.

Pis bir ifadeyle, adam âdeta elinde kalmış bir hâlde yanımdan geçti. Adamın canını yaktığını ve gırtlaklarını ezdiğini umuyordum. Ama bu düşünce bile beni zerre kadar rahatlatmıyordu, çünkü Fırtına hâlâ orada bir yerdeydi ve hayatta olup olmadığını da bilmiyordum.

"Fırtına!" diye bağırdım.

Nihayet, korumalardan oluşan duvar yıkıldı. Ben, sırtımdan tu-

tarak yerde tuhaf bir biçimde, kollarını kendi bedenine dolamış bir hâlde yatan Fırtına'nın yanına götürdü beni. İçimi bir korku kapladı. Jenny'nin arabadaki hâlini andırıyordu.

Derhâl yanına koştum.

"Ah, Kacey!" diye bağırıp boynuma atıldı. "Aklımdan bir tek Mia geçti."

Titriyordum. "Hayattasın. Hayattasın. Tanrı'ya şükürler olsun ki hayattasın," dedim tekrar tekrar kollarını, boynunu ve omuzlarını kontrol ederken. Kan yoktu. Yaralanmamıştı.

"İyiym, Kacey. İyiym." Yanakları kızarmış ve gözyaşları makyajını suratına dağıtmıştı ama gülümsüyordu.

"Evet," dedim boğazım düğümlenmiş hâlde. "Ölmeyeceksin. İyisin. Seni kaybetmedim." Fırtına'ya çok yakınlaşmışım. Tıpkı Jenny'yi kaybettiğimde ona yakın olduğum zamanki gibi, incinmeye hazırdım. Anılar bir çığ gibi üstüme yığılırken, en ufak bir rahatlama bile hissedemedim. Birden, kendimi geçmişe tutsak bir hâlde buldum. Aklıma iki yaşından beri tanıdığım, kahkahalarla, gözyaşlarıyla, öfkeyle ve heyecanla gecemi gündüzümü paylaştığım en yakın arkadaşım geldi. Bunların Fırtına'yla da yaratmak istediğim anılar olduğunu anlayınca, göğsüme bir bıçak saplanır gibi oldu.

O adamın benden çalmak istediği onca şeyi düşündüm.

Fırtına korkuyla öne uzanıp elimi tuttu. Barın üstünden atladığımdan beri nefes almamış gibiydim. Nefesimi dışarı bıraktım. O anda, içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim. Sanki ahlak pusulamın iğnesi ortadan ikiye ayrılmıştı.

Bir nefret bombası içimde patlamıştı.

O adam ikinci şansımı elimden almaya çalışmıştı. Bunun bedelini ödemesi gerekiyordu. Floresan ışıklar Penny'yi aydınlatıp, yere dökülen içkilerin, boş şişelerin ve çöplerin üstüne nahoş bir ışık verirken, korumalar da müşterileri dışarı çıkarmaya çalışıyorlardı. Nate'in geniş omuzlarını arka kapıya yakın bir yerde gördüm ve adamı sıkı sıkı tuttuğunu fark ettim. Dışlerimi sıktım. Trent'in ön kapıda durduğunu gözümün ucuyla görür gibi oldum. Sahneyi işaret ediyor, içeri girebilmek için korumalardan birisiyle tartışıyordu.

Bir iki saniye ona baktım ama etrafımda olan biten hiçbir şeyi idrak edemiyordum; tüm düşüncelerim, o iğrenç yaratığın beni yeni hayatımdan mahrum etmek istediği sahneye geri gidiyordu.

Öne atılıp koştum.

Nate'in peşinden koşarken, önüme çıkan herkesi itiyordum. Tam köşeyi döndüm ki, Nate'in iri bedeninin arka kapıdan çıktığını gördüm. Kalbim gümbür gümbür atarken biraz daha hızlandım ve beynime kan hücum ettiğini hissederek, kutulardan birinin üstünde duran boş bir cam şişeyi kaptım. Ne yaptığımı düşünmeden, şişeyi duvara vurup kırdım. Kırık cam parçaları dört bir yana saçıldı.

Elimle şişenin ağzını sıkıca kavradım ve kırık tarafının ne kadar keskin olduğunu hayal etmeye çalıştım.

Şişenin kırık tarafı çok keskin olmalıydı.

Arka kapıdan geçtikten sonra, Fırtına'ya saldıran adamı otoparkta gördüm. Yalnızdı.

Harika, dedim içimden.

Ses çıkarmadan ilerledim ve nişan almak üzere şişeyi tutan elimi arkama gizledim. İğrenç yaratık dönüp de beni görünce, pörtlek gözleri fal taşı gibi açıldı. Altı adım, beş adım, dört adım... Elimi kırık şişeyi adamın göğsüne indirmek, Fırtına'yı öldürecek olsa hissedeceğim acıyı ona hissettirmek üzere havaya kaldırdım ki iki kocaman kol beni tuttuğu gibi yere savurdu ve kollarımı yere bastırdı.

"Hayır!" diye bağırđım. Var gücümle tekmeler savurup çığlıklar attım. Nate'in kolunu ısırđıđımda, ağzıma pas tadı geldi. İnledi, ama pes etmeden beni kapıya doğru taşıdı. Beni yere bırakıp gözlerimin içine bakacak biçimde eğildi. Bu arada, kollarımı bir an olsun bırakmadı.

"Bu meseleyi polise bırak, Kacey!" Gök gürültüsünü andıran sesi, ta içime işledi.

"Polis mi?" diye kaşlarını çatıp arkasına baktım. İğrenç yaratık yalnız değildi.

Işıkları yanıp sönen dört polis arazi aracı otoparkta duruyordu. On on iki tane polis memuru da etrafta dolanıyor, görgü tanıklarının ifadesini alıyorlardı. Nedense onları görmemiştim.

“Aman Tanrım,” diye geriye doğru sendeledim. Ağzıma acı su tadı geldiğini, midemi tutarken şişenin parmaklarımın arasından kayıp yere düştüğünü hissettim.

“Seni onlardan önce görüp ne yapmak istediğini fark ettim. Kimse bir şey görmedi. Gördüyseler bile, peşine düşmezler,” dedi Nate, karanlık bakışlarını bir şey aramış gibi suratıma dikip. Kim bilir, belki de içimden dışarı fırlamış olan iblisin izini sürüyordu.

“Kacey!” Nefes nefese kalan Trent yanıma geldi. O sırada nefessiz kalmıştım ve kendimi son nefesimi almaya çalışıyormuş gibi hissediyordum. Ama bir türlü beceremiyordum. Bakışlarını yanımda duran kırık şişeye çevirdi. “Tanrım, Kacey. Ne yapacaktın?”

Yutkunup soluklanmaya çalıştım. Başımı sallıyor, tir tir titriyordum. “Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum,” dedim defalarca. Ama biliyordum. Ne yapmak üzere olduğumu gayet iyi biliyordum. Az kalsın bir adamı öldürecektim.

Dan bizi polis arabasında evimize götürürken, sokak lambaları bulanık bir biçimde gözümün önünden geçiyordu. Trent’in bizi arkadan motoruyla izlediğini biliyordum ve düşünebildiğim tek şey, bana *Ne yapacaktın?* diye sorduğu, dehşet içindeki surat ifadesiydi. Anlamıştı. Kesin anlamıştı.

Fırtına sanki saldırıya ben uğramışım gibi arabadan inmeme yardım etti. Nasıl bu kadar sakın olabiliyordu?

Bir adım öne. Bir adım öne. Bir adım öne.

“Kacey, ben gerçekten de iyiyim.” Fırtına’nın söylediklerini, benim elimden tutmuş binaya doğru götürürken hayal meyal duymuştum.

İyi olduğunu biliyor, ve şükrediyordum. Ama ben iyi değildim. Kaldırırma yığılıp, paramparça olmamak için kendimi zor tutuyordum.

O gece neredeyse bir adamı öldürecektim.

Darla’nın danışmanları başından beri haklıydı... *Bir adım öne. Bir adım öne. Bir adım...*

Birisi suratımın dibinde parmaklarını şaklatınca, düşüncelerimden sıyrıldım. Kafamı kaldırıncı, Fırtına’nın büyük bir endişeyle

mavi gözlerini suratıma dıktığını gördüm. “Sanırım, şok geçiriyor,” dedi birisine. Benimle konuşmadığına emindim.

“Hayır, iyiyim. İyiyim. İyiyim,” diye mırıldandım ve birden içime dolan ani bir panik hissiyle Fırtına’nın koluna yapıştım. “Lütfen, Livie’ye olanları anlatma. Lütfen.” Livie’nin o gece ne yapmak üzere olduğunu bilmemesi gerekiyordu.

“Tamam,” der gibi başını salladı. Trent ve Dan endişe içinde bakıştılar.

“Haydi, gel.” Güçlü kollar beni kucaklayınca altımdaki zemin birden gözden kayboldu. Trent beni birkaç saniye içinde yatağıma yatırmış, yatak örtüsünü üstüme örtüyordu.

“Hayır, yorgun değilim,” diye mırıldanarak, bitkin bir biçimde doğrulmaya çalıştım.

“Lütfen... Biraz dinlen,” dedi Trent yumuşak bir sesle. Yanağımlı okşayınca, elini kaptım, sıkı sıkı tuttum ve dudaklarımı eline dayadım.

“Gitme,” dedim çaresizlik içinde.

“Tamam, Kacey,” diye fısıldadı. Ayakkabılarını çıkarıp yanıma uzandı.

Gözlerimi yumup, suratımı göğsüne dayadım ve ılık bedeninin, düzenli kalp atışlarının ve kokusunun keyfini çıkardım. “Benden nefret ediyorsun, değil mi? Nefret ediyorsundur mutlaka. Elimde değil. Darmadağın durumdayım.”

Trent bana sarılıp kendisine çekti. “Senden nefret etmiyorum. Asla da edemem. Bana kalbini ver, Kacey. Kalbinle birlikte bana vereceğin her şeyi kabul edeceğim.”

Ağlamaya başladım. Dört senedir ilk kez, kontrolsüzce ağlıyordum.

“Parmağımı çek de gaz çıkarayım.”

Jenny çılgınlar gibi kıkırdıyordu. Billy bunu her dediğinde gülme krizine giriyordu. Ben de bunu her duyduğumda yaptığım gibi gözlerimi devirdim. “Çok seksisin, Billy. Haydi, bana hemen şu anda sahip ol.”

“Kacey,” diye beni azarladı bunu duyan annem. Billy bana göz kırpıp, elimi sıktı. Ben de onun elini sıkarak yanıt verdim. Annemle babam ön koltukta, bir sonraki hafta oynanacak maçtan ve beni artık arabayla oradan oraya taşımamak için bir an önce ehliyetimi almam gerektiğinden söz ediyorlardı. Tabii ki şaka yaptıklarını biliyordum. Ragbi maçlarımı asla kaçırmazlardı.

“Artık cimriliği bırakıp bana şu Porsche’u alır mısın, baba?” dedim.

“Sözlerine dikkat et, Kacey,” dedi babam ama bana bakıp gülümsemi. Çok mutlu olduğunu biliyordum. Ne de olsa, o geceki maçta takımuma galibiyet getiren sayıyı ben yapmıştım.

Sonradan olanları hayal meyal hatırlıyordum. Bedenim şiddetle sarsıldı. Bir şey üstüme çullandı. Sağ tarafıma müthiş bir ağırlık bindi. Kendimi tepetaklak olmuş gibi hissettim. Sonra da... Her şey durdu. Bir şeyin son derece ters gittiğini hissettim.

“Anne? Baba?” Yanıt gelmedi.

Nefes almakta zorlanıyordum. Kaburgalarımın üstünde bir baskı vardı. Sağ tarafımı hissetmiyordum. Sonra, boğuk, tuhaf bir ses duydum. Kulak kesildim. Birisi son nefesini veriyor gibiydi.

Aniden doğruldum. Ter içinde kalmıştım; kalbim öylesine hızlı atıyordu ki bir atışın ne zaman sona erip diğerinin ne zaman başladığını anlayamıyordum. Bir an için, dizlerimi göğsüme çekip sallanmaya ve kazaya sebep olduğum gerçeğini üstümden atmaya çalıştım. Babamın dikkatini dağıtmamış olsaydım, gelen arabayı görebilir, çarpışmayı engelleyebilirdi. Ama artık bunu değiştiremeyeceğimi biliyordum. Hiçbir şeyi değiştiremezdim.

Trent’in yanımda olduğunu görünce rahatladım. Çıplak göğsü inip kalkıyordu. Beni henüz terk etmemişti. Sokak lambaları bedenini hoş bir biçimde aydınlatıyordu. Sessizce olduğum yerde oturup bedenini izlerken, onun bir parçası olmak istedim. Ona dokunmamak, parmaklarımı kusursuz bedeninde gezdirmemek için kendimi tuttum.

İçimi çekip ayağa kalktım ve titrek adımlarla şifonyerime gittim. Bu yeni hayatımın da eski hayatım gibi ne zaman darmadağın

olacağını merak ediyordum. Trent'i, Fırtına'yı ve Mia'yı ne zaman yitireceğimi düşünüyordum. Bu yeni hayat, o gece neredeyse sona ermişti. Hem de bir anda. Oradan gitmem gerektiğini söyledim kendime. Yok olup, tüm bu yeni ilişkileri bitirmeli ve herkesin kalbinin kırılmasını engellemeliydim. Ama bunun mümkün olmadığını biliyordum. Fazlasıyla bağlanmışım oraya. Nasıl olduğunu bilemiyordum ama hayatımda ve kalbimde hepsine yer açmışım. Ya öyle olmuştu ya da onlar bana yer açmışlardı. Her hâlükârda, onlar olmadan kalbimde ve hayatımda ortaya çıkacak boşluğu atlatamazdım. Sırtımı Trent'e dönüp, ter içinde kalmış elbisemi çıkarıp yere bıraktım. Sutyenimi de çıkarıp elbisemin üstüne fırlattım. Sonra, külotumu çıkardım. En üst çekmecemden bir şortla askılı bir bluz çıkarırken, biraz rahatlamak için duşa girsem mi diye düşünüyordum ki bir ses, "Hayatımda gördüğüm en güzel kızıl saçlara sahipsin," dedi.

Yanaklarım cayır cayır yanarken donakaldım; sadece bakışlarıyla bile beni doruk noktasına ulaştıran bir adamın önünde çırpıçlak durduğumu fark ettim. Yatağın gıcırdadığını ve ayak seslerinin bana doğru yaklaştığını duydum ama kımıldamadım. Trent arkamdan yaklaşıncı, odadaki hava bir anda ağırlaştı. Arkama dönemi-yordum. Suratına bakamıyordum ve bunu neden yapamadığımı bilemiyordum.

Varlığını, âdeta ruhumu eliyle sarıp sarmalıyormuş, beni tehlikelerden korumaya çalışıyormuş gibi hissediyor ve ölesiye korkuyordum. Korkuyordum, çünkü o hissin sona ermesini istemi-yordum. Bedenimdeki tüm sinirler kısa devre yapmıştı. Eliyle omzuma dokunduğu ve saçlarımı bir kenara atıp, öyle hoşuna gittiği için boynumun bir tarafını çıplak bıraktığında, gerildim. Bana biraz daha yaklaşıncı, içimin ürperdiğini hissettim.

"Çok güzelsin," dedi. "Her şeyin çok güzel."

Elimdeki pijamamı kapıp yere bıraktı ve elimi tuttu. Dudakları sağ omzuma kaydı ve yara izimi boylu boyunca öpmeye koyuldu. Tüm bedenim titriyordu. Kolumu, elimi başıma koyacak biçimde kaldırıncı, dudaklarının aşağı doğru indiğini fark ettim. Dudak-

ları, göğüs kafesimin etrafında, kalçamdan bacağıma doğru, trajik geçmişimin hatırası olan yara izini öpe öpe ilerdi. Tüm bunlar olurken, sol elimle elini tutmuş, diğer elimi de başımın üstüne koymuştum. Bedenimin her yanı heyecandan titriyordu.

Trent'in elleri kalçalarımı sıkıca tutarken, kuyruk sokumuma son bir öpücük kondurdu ve dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettirdi. Yine ayağa kalktığını, ellerinin karnımda gidip geldiğini, beni sıkıca kendine doğru çektiğini ve beni sırtımdan sertçe kavradığını hissettim.

Başım, heyecan ve hüsrana karışımı bir duyguyla geriye, göğsüne doğru kaydı. Trent'in beni haftalarca kendisinden uzak tuttuktan sonra yaklaşması beni heyecanlandırıyor, bunların bir anda sona ereceği düşüncesiyle beni sıkıyordu.

Ama elleri göğsümü okşarken, Trent hiç de buna son verecekmiş gibi görünmüyordu. İçine derin bir nefes çektiğini duydum. Yavaşça beni kendisine döndürüp kollarımı arkamda sıkıca tuttu.

Neden bilmiyordum ama bir türlü ona bakamıyordum. Suratına bakmak yerine, göğsüne baktım ve benimkine karşı inip kalkışını izledim. Trent bana doğru eğilip "Bana bak, Kacey," dediğinde kesik kesik nefes almaya başlamıştım.

Başımı kaldırıp ona baktım ve büyük bir endişe, acı ve tutkuyla dolu o masmavi gözlerine baktım.

"Seni tekrar bütün yapacağım, Kacey. Sana söz veriyorum," diye fısıldadı. Sonra, dudaklarını dudaklarıma dayadı.

Sırtımda duvarı hissederken, Trent boxer'ını çıkardı ve beni havaya kaldırdı. Bacaklarımı kalçalarına dolayınca, tenine karşı tenimi hissettim. Birleşmemizi hissettim. Yeniden bir bütün olmama sağlamıştı.

Uyandığımda, dışarısı hâlâ karanlıktı. Bu sefer, başımı Trent'in göğsüne dayamıştım; bedenlerimiz birbirine dolanmıştı. Sırtımı okşayan parmaklarından uyanık olduğunu anlamıştım. Beni uyandıran şey bir kâbus değildi. Diğer taraftan Fırtına'yla Dan'in seslerini duymuştum.

“O adam seni öldürebilirdi, Nora!” diye bağırdı Dan. “Parayı boş ver. Paraya ihtiyacın yok.”

Fırtına’nın sesi o kadar da yüksek ya da öfkeli değildi ama yine de duyabiliyordum.

“Hedefim bunca seneyi Penny gibi bir yerde geçirmek miydi sanıyorsun? Her şeyi mahvettim, Dan. Kötü kararlar verdim ve bunların sonuçlarına katlanmak zorunda kaldım. Şimdilik. Mia için katlanmak zorundayım.”

“Ben de Mia’yı düşünüyorum zaten. Ya o adam seni bu gece öldürseydi? Kızına kim bakacaktı? Babası mı? Hapishaneden mi?” Dan yine bağırmağa başlamadan önce kısa bir sessizlik oldu. “Bunu yapıp yapamayacağımı bilemiyorum, Nora. Sen işe her gittiğinde, başına bir şey gelecek diye korku içinde yaşayamam.”

Güldüm. “Şu konuşana bak,” dedim kendi kendime ama sonra dilimi tuttum. Bu konu ikisi arasındaydı.

“Eh, ben de bir erkeğin ne istediğine dayanarak kararlar veremem, çünkü sen gittiğinde ve ben geride kaldığımda, bunun sonuçlarına katlanacak olan benim.” Fırtına’nın sesi sözlerinin sonuna doğru çatlayınca, ağlamaya başladığını anladım. Sesler kesilince sevindim. Dan’le Fırtına’nın ayrılmasını istemiyordum.

“Seni kızdırmadan bir şey sorabilir miyim, Kacey?”

“Hı-hı,” dedim hiç düşünmeden.

“Arabanıza çarpan sürücü hakkında neler biliyorsun?”

Birden gerildim. “Sarhoştı.”

“Başka?”

“Başka bir şey bilmiyorum.”

“Hiçbir şey mi? İsmi neydi, suratı neye benziyordu? Başka bir şey bilmiyor musun?”

Biraz düşününce, yanıt vermek istediğime karar verdim. “Bir tek ismini biliyorum.”

“Hatırlıyor musun?”

İçime derin bir nefes çektim. Asla unutmamıştım. “Sasha Daniels.”

“Ona ne oldu?”

“Öldü.”

Uzunca bir sessizlikten sonra, Trent sırtımı okşamaya devam etti ve konunun kapandığını düşündüm. *Aptal kız.*

“Yalnız mıydı?”

Tereddüt ettim ama yine de yanıt vermeye karar verdim. “Yanında iki arkadaşı vardı. Derek Maynard ve Cole Reynolds. Derek ve Sasha emniyet kemerlerini takmamışlardı. İkisi de arabadan dışarıya fırlamış.”

Başım, Trent’in derin derin nefes alıp veren göğsüyle birlikte inip kalkıyordu. “Şu sağ kalan Cole denen çocuk sana ulaşmaya çalıştı mı?”

Gözlerimi yumup, Trent’in göğsünün ılıkliğini hissetmeye ve beni, o derin ve karanlık yere götürmesinin yarattığı dehşet hissi-ne karşı koymaya çalıştım. “Ailesi denedi. Onları uzak tutmak için başvuruda bulundum ve birisi bile bana ya da Livie’ye yaklaşacak olursa hepsini öldüreceğimi söyledim polise.” O zamanlar, bırakın cinayet işlemeyi, kımıldayamıyordum bile. Yatağa mahkumdum. Ama polisler, yine de bu mesajı yerine iletiler.

Oysa artık her şeyi yapabileceğimi biliyordum.

Cinayet de işleyebilirdim.

“*Cole Reynolds*’ı ne görmek ne konuşmak ne de tanımak istiyorum.” Bu isim ağızımda acı bir tat bırakıyordu. “Arabamızı biçen araba ona aitti. Anahtarlarını hayatımızı yerle bir eden arkadaşına vermişti. Her neredeyse, umarım acı çekiyordur. Umarım sevdiği herkes onu terk etmiştir. Umarım beş parasızdır ve kedi mamasıyla solucan yemek zorunda kalıyordur. Umarım her gece o korkunç geceyi tekrar tekrar yaşıyordur. Bana *yaptığımı*, Livie’ye yaptığını tekrar yaşıyordur.” İçimi çekip âdeta senelerdir biriktirdiğim o saf nefreti kusmak bir şekilde beni rahatlatmış gibi tekrar Trent’in göğsüne yaslandım. “Umarım hayaları alev alır.” Sesim buz gibi ve sert çıkıyordu. Sesimdeki nefreti gizlemeye bile çalışmadım. Hissettiğim her şeyi olduğu gibi söyledim. Bundan keyif aldım. Nefret iyiydi. Bağışlayıcılık kötüydü.

Beni kollarıyla sıkı sıkı saran ve çenesini başımın üstüne yasla-

yan Trent'in ağzından tek bir cümle çıkmadı. Üzerindeki gerginliği hissedince de şaşırmadım. Trent acaba bunları duyduktan sonra güzel kızıl saçlı rezil sevgilisi için ne düşünüyor acaba diye merak ettim.

Uyandığımda orada değildi. Yastığımın üstünde bir not duruyordu. Üstünde sadece dört sözcük yazıyordu. *Gitmeme gerekti. Kusura bakma.*

Trent herhâlde yeni bir iş aldı diye düşündüm. Yine de hayal kırıklığına uğramıştım. Bana vermek istediği takdirde, bedeninden bir doz daha alabilirdim. Yataktan kalkıp gerindim ve geceyi Trent'le geçirerek, Penny'deki dehşet verici olayı unuttuğumu fark ettim. Uzunca bir süredir böyle hissetmemiştim. Yok. *Asla* böyle hissetmemiştim. Billy'yle seks, asla öyle olmamıştı. Ona çok değer veriyor ve önemsiyordum, ama ikimiz de genç ve deneyimsizdik. Trent deneyimsiz değildi. Ne yaptığını gayet iyi biliyordu ve bunu çok iyi yapıyordu. Trent'le bir şeyler farklıydı. Bir ömür boyunca hissedilen susuzluktan sonra ağza atılan taptaze bir karpuz dilimi gibiydi. Senelerce su altında kaldıktan sonra ciğerlere çekilen hava gibiydi. Trent, yaşam gibiydi.

altıncı aşama

GERİ ÇEKİLİŞ

ON DÖRT

Fırtına'nın dairesine girince, Mia'nın ağzını bir balık gibi kocaman açmış beklediğini, üstünde çizgili bir boxer olan Dan'ınse ağzına mısır gevrekleri fırlattığını gördüm. Fırtına'yla Dan'ın barıştığı an sevinmiştim. Fırtına'yı onunla birlikte görmek hoşuma gidiyordu.

Dan oynadıkları oyunu kesip bana baktı. Endişeli gibiydi. "Bugün kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Evet, iyiyim," dedim, gülümseyip ağzıma bir mısır gevreği atarak. Dan beni tanııymıyordu. Dehşet verici anıları gizlemekte ne kadar usta olduğumu bilmiyordu. Bu konuda uzmanlaşmışım. Saatler içinde olayı unutmuştum ve kimse hatırlatmadığı sürece de düşünmeyecektim. Büyükçe bir cam kâsede kek karışımı hazırlayan Fırtına'nın yanına gittim.

"Krep ister misin?" dedi, eline bir spatula alırken.

Evet anlamında başımı sallayıp, karnıma hafifçe vurdum. "Bu sabah Livie'yi gördün mü?"

"Az önce okula gitti." Bir kaşık krep karışımını tavaya dökünce cız diye bir ses yükseldi. Fırtına da bana, Dan gibi endişeyle baktı. "Cidden, kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ben... iyiyim. Daha iyiyim."

"Emin misin? Bir faydası olursa, Dan konuşabileceğin birisini tanıyormuş."

Başımı salladım. “Böyle iyiyim. İhtiyacım olan tek şey, seni sağ salım, krepler pişirirken karşımda görmek.” Bir elimle sırtını ovuşturup diğeriyle de bir tabak yemek aldım. Evet, ihtiyacım olan tek şey buydu. Fırtına ve Mia, Livie ve Trent. Hatta Dan. İhtiyaç duyduğum tek şey onlardı.

Akşam izinliyim. Bana geliyor musun?

Bekledim, bekledim ama Trent’ten yanıt gelmedi. Sabırsızlanınca, dairesine gidip kapıyı çaldım. Açılmadı. İçerisi zifirî karanlıktı. Bahçeye çıkıp mangala bakıyormuş gibi yaptım. Ama aslında Trent’in motorunun orada olup olmadığını görmek istemiştım.

Motoru oradaydı. Tekrar kapısını çalıp beklemeye başladım. Yine yanıt gelmedi. Cain o gece ikimize de izin vermişti. Hatta Fırtına’ya o hafta boyunca ücretli izin vermişti. Dan’ın buna çok sevindiğine emindim. Fırtına’nın hâl ve tavırlarına bakınca, onun da bu durumdan hoşnut olduğunu fark ettim. Trent de yanımda olsaydı, ben de mutlu olacaktım.

Ama o gün Trent’ten hiç haber alamadım.

Sonraki gün de öyle.

Mesaj yazmamıştı. Aramamıştı. Sanki yer yarılmış da içine girmişti.

Üçüncü gece, midemde kötü bir hisle gittim Penny’ye. Müzik sıkıcıydı, ışıklar gözlerimi kamaştırıyordu, müşterilerse sinir bozucuydu. Trent ve Fırtına olmayınca, kulüp çok tatsızdı. Gülümsemeyi bile beceremiyordum. Fırtına birkaç gün sonra işe geri dönecekti. Ama Trent... Yokluğu resmen bir bıçak gibi sırtıma saplanmıştı. Acı çekiyordum ama bıçağı çekip çıkaramıyordum. Bıçak orada kaldığı sürece, kendimi ölü gibi hissedecektim.

Trent’in o hafta boyunca orada olmaması beni yiyip bitirdi. Hızsızdım, insanları tersliyordum ve genel olarak gıcık davranıyordum. Bunun gayet iyi farkındaydım ama umurumda değildi. İzinli olduğum gece, Livie’yle kavga ettik. Ağlamaya başladı ve bana şirret dedi. Livie asla öyle davranmazdı. Her gece bahçeye çıkıyor, 1D dairesine kaçamak bakışlar fırlatıyordum. Trent her nereye gittiye,

henüz geri dönmemişti.

Ya hiç dönmeyecekse, diye düşündüm.

Beşinci Gün.

Ailemin Audi'sinin nehre batışını dehşet içinde izleyerek çılglık atarken bakışlarım direksiyondaki kişiye kilitlendi.

Trent'ti.

Güçlkle nefes alıp uyandığımda, ter içinde kalmıştım. *Sadece bir rüyaydı! Tanrım, şükürler olsun!* O görüntüyü zihnimden atmam on beş dakika sürdü. Ya Trent bir kaza geçirdiyse diye endişelendim. Kimse beni aramazdı. Ben hiç kimseydim. Henüz Trent'in hayatında birisi olamamıştım. Fırtına'nın başının etini yiyip Dan'ın numarasını aldım. Sonra, Dan'ın başının etini yiyip, Trent Emerson isimli birisinin bir kaza geçirip geçirmediğini araştırmasını istedim. Bana görevini bu şekilde suistimal edemeyeceğini söyledi. Telefonu kapatıp tezgâha fırlattım. Sonra, onu geri arayıp özür diledim. En sonunda, bana dizüstü bilgisayarını getirmeye razı oldu. Böylece, haberleri, ölüm ilanlarını taradım.

Trent'in muhtemelen iyi ve sağ olduğunu kabul edene dek akşam oldu. Sadece yanımda değildi.

Dokuzuncu Gün.

Spor salonuna giderken, Trent'in kapısının önünden geçtiğim anda donakaldım. Burnuma tuhaf bir koku geldiğine emindim.

Tanrım.

Trent ölmüştü.

Derhâl Tanner'ın kapısına koşup açılana dek yumrukladım. Tanner her zamanki Batman pijamasıyla ve fara yakalanmış geyik gözleriyle bana baktı. "Haydi!" diye bağırıp kolundan tuttuğum gibi dışarı çıkardım. "1D'nin kapısını hemen açmanız gerek!"

Tanner kolunu çekti. "Bir dakika. Kapıyı öylece..."

"Trent ölmüş olabilir!" diye bağırdım.

Bunu duyan Tanner harekete geçti. Buz kesmiş bir hâlde arka-

sında beklerken, Tanner kocaman anahtarlığından titreyen ellerle anahtarı aradı. Gerilmişti. *Tabii ki gerilecekti.*

Kapıyı açtığı anda, neyle karşılaşacağını düşünmeden içeri daldım. İçerisi karanlık ve düzenliydi. Hatta biraz boştu. Orada birisinin yaşadığına dair tek iz, çalışma masasındaki dizüstü bilgisayar, Trent'in koltuğun arkasında duran lacivert renkli kazağı ve havaya sinen tıraş losyonunun kokusuydu. Tanner yanımdan geçip, hızla yatak odalarına ve banyoya baktı. Dolabın kapağını bile açtı. Sonra, bana hışımla döndü. "Bana neden Trent'in öldüğünü söyledin?"

Yutkunup bakışlarımı yere indirdim. "Pardon."

"Tamam, şimdi hemen buradan çıkalım." Elini omzuma koyup, biraz sert bir tavırla beni dışarı çıkardı. Uyuşturucularla ve hormonlarla ilgili bir şeyler homurdanıp gitti.

On Üçüncü Gün.

Tekme. Yumruk. Dön. Tekme.

Kum torbası yumruklarıma hiç direnemedi. Kum torbasına vurup darbe üstüne darbe indirdikçe hissettiğim öfke ve endişe ortaya çıkıyordu. Trent'in Rochester'da başka bir hayatı vardı. Öyle olmalıydı. Bronz tenli, sarışın ve akli başında bir kadınla. Büyük bir ihtimalle, "lütfen" ve "teşekkür ederim" diyen, anneleri küfürbaz olmadığı için denizciler gibi küfretmeyi öğrenmemiş olan iki kusursuz çocukları vardı. Miami'ye 25 yaş bunalımını aşmak için birisiyle ilişki yaşamaya gelmiş olmalıydı. Birisinin 25 yaş bunalımıydım ve bir sazan gibi ona kanmışım.

Tekme. Dön. Dön. Tekme.

Bunlar bana iyi geliyordu.

Kendimi, yine kontrolü ele geçirmiş gibi hissediyordum.

Daha sonra, Fırtına'nın evinde koltukta oturmuş, Mia'yla birlikte Sünger Bob'un bir bölümünü izliyordum. Yanımda koyu renkli saçları olan bir Ken bebeği duruyordu. Bana biraz Trent'i anımsatmıştı. Bebeği ciddi ciddi çalıp, göğsüne "Trent" yazmayı ve bacaklarının arasını yakmayı düşündüm.

On Yedinci Gün.

Elimdeki telefona bakıp, “Gerçek miydi?” diye mırıldandım. *Bu telefonu kendi kendime almadım, değil mi?*

“Ne?” dedi Livie, şaşkınlıkla başını kaldırıp.

“Trent gerçek miydi? Yani, gerçek olmadığı ortaya çıkarsa, bu durumu anlayabilirdim. Yakışıklı, tatlı, kusursuz olduğu hâlde benim gibi bir rezili isteyecek birisi olabilir miydi?”

Uzunca bir sessizlik olunca, Livie’ye baktım. Bana, âdeta bir çuval dolusu kırık cam yutmuşum gibi bakıyordu. Benim için endişelendiğini görebiliyordum. Fırtına da endişeliydi. Hatta Nate bile endişeliydi.

Yirminci Gün.

Tekme. Yumruk. Yumruk. Tekme.

Kum torbasını fena benzetiyordum.

Trent beni kullanmıştı. Ama hangi hastalıklı düşünceyle bunu yaptığını bilmiyordum. İğrenç bir fetişi falan olmalıydı. İncinmiş bir kadın bulmuş, gamzeleri ve cazibesıyla onun savunmasızlığını hedef almıştı. Kalkanımı delmiş, kalbimi saran buzları eritmişti. Sonra da ne kadar kötü durumda olduğumu fark edip beni terk etmişti. Ama tabii, önce benimle yatmıştı.

Ben de ona izin verdim. Bu, benim hatam! Salağın tekiyim.

Kırk kiloluk kum torbasına vurup duruyordum. Kuma bayılıyordum. Tüm hislerimi gıkını bile çıkarmadan kabul ediyor, beklentiye girmeden onu kullanmama izin veriyordu.

“Bir şeye mi kızdın?”

Arkama bakınca, Ben’in kollarını göğsünde kavuşturmuş, bilmiş bilmiş gülümsediğini gördüm. Tekrar önüme dönüp, kusursuz bir tekme attım. “Yoo, nereden çıkardın?”

Ben, kum torbasının etrafından dolandı. Torbayı tutarken, bana devam etmemi işaret etti. “Erkek arkadaşın nerede?”

Kum torbasına Ben’in beklemediğini bildiğim kadar sert bir biçimde vurdum. Sırf Trent konusunu açtı diye kum torbasının Ben’in hayalarına isabet etmesini umdum. Düşündüğüm gibi olmadı ama

yine de ne kadar sert bir darbe vurduğumu fark etti. “Hangi erkek arkadaş?”

“Hani, hep kulübe gelen.”

“Son günlerde onu kulüpte gördün mü?” *Yumruk.*

Uzunca bir süre bir şey demedi. “Hayır, görmedim sanırım.”

“O hâlde, Avukat Çocuk, bu durumdan ne sonuç çıkarıyorsun?”

Torbaya bir tekme daha attım. Ben yine homurdandı.

“Yani, yine bekâr mısın?”

“Her zaman öyleydim.”

“Peki. Bu akşam dışarı çıkmaya ne dersin?”

“Çalışmam gerek.”

“Benim de. Erkenden akşam yemeği yer, kulübe gideriz.”

“Tamam, olur. Fark etmez,” dedim hiç düşünmeden. Düşünmek istemiyordum.

Ben, şaşkınlıkla suratıma baktı. “Cidden mi?”

Tekme atmayı kesip, kolumla alınma biriken teri sildim. “Bu yanıttı duymak istemiyor muydun?”

“Evet ama ‘Siktir git’ diye bir yanıt bekliyordum.”

“İstersen onu da diyebilirim.”

“Hayır, hayır!” dedi Ben, hemen benden biraz uzaklaşıp. “Seni altıda alırım.”

“Tamam,” dedim, kusursuz bir biçimde dönüp tekme atarak.

“Neden evet dedim?” diye sordum kendi kendime; sıcak suyun altında duş başlığına bakıp, başlığın ödümü koparacak bir başka yılan olduğunu düşünerek. Yeteri kadar yüksek sesle bağırırsam, Trent bir anda karşımda belirir miydi? Yine kapıyı kırar mıydı? Bu sefer, gitmesine hayatta izin vermezdim. Kesinlikle vermezdim.

Livie’yle mutfakta karşılaştım. Kavga ettiğimizden beri pek konuşmamıştık. “Özür dilerim, Livie,” diyebilirdim bir tek.

Belime sarıldı. “O, salağın teki, Kacey.”

“Aptal bir salak,” dedim.

“Kocaman aptal bir salak,” dedi. Küçükken, Livie’yle oynadığımız bir oyundu. Bu oyunu oynadığımızda annemizle babamızı çi-

leden çıkarırdık.

“Kocaman aptal ve pis kokan bir salak.”

“Kocaman aptal, pis kokan ve basurlu bir salak.”

Alnıma vurdum. “Ah! Livie basur der ve bu oyunu kazanır.”

Livie kıkırdadı. “Nereye gidiyorsun?”

Kollarından sıyrılıp ayakkabılarımı giydim. “Dışarı.”

“Bir randevuya falan mı?” dedi Livie sevinçle.

Heyecanını yatıştırmak için elimi hemen havaya kaldırdım. “Ben iş yerinden bir şapşal. Bir şeyler yiyip arabasıyla işe gideceğiz. Bir şey deneyecek olursa, bacaklarının arasına yer tekmeyi.”

Tam o sırada, kapı çalındı. “Şapşal geldi!” diye espri yapıp kapıyı açtım ve karşımda Ben’in iri yarı bedenini ve bilmiş gülümsemesini göreceğimi sandım.

Ama geriye doğru iki adım attım ve ciğerlerimdeki havanın boşaldığını hissettim.

Trent gelmişti.

ON BEŞ

“Selam,” dedi, pilot gözlüğünü çıkarıp, aklımı başımdan alan o iki tonlu güzelim mavi gözlerini gözlerimin önüne sererek.

Gözlerine bakakaldım. Suratında beliren karmaşık ifadeleri izlerken, kanımın çekildiğini hissettim: rahatlama, suçluluk duygusu, hüznün, acı, sonra yine suçluluk duygusu. Ben de orada ağzım açık, küçük dilimi yutmuş vaziyette dikilirken, suratımda bir sürü farklı ifadenin belirdiğini biliyordum.

Ama Livie kesinlikle küçük dilini yutmamıştı. Tam tersine. “Sen! Ondan uzak dur!” diye cıyaklayıp öne atıldı. Beni kendime getirmişti. Tırnaklarıyla Trent’i diri diri yüzmeden, kolundan yakalamayı başardım.

“Bize biraz müsaade et, Livie,” dedim, sakın bir tavırla. Ama içimde kopan fırtına ayaklarımı yerden kesmek üzereydi. Yanımdaki kapı hafifçe sallanınca, kalp atışlarım hızlandı ve ciğerlerime güçlkle hava çekebilmeye başladım. Trent döndü. Hem böğrümde hem de kalbime yumruk yemiş gibiydim. Kötü bir bağımlılık gibi bir histi. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama kahretsin ki beni tatmin ediyordu.

Livie dönüp odasına doğru hışımla yürüdü, ama önce Trent’e buz gibi bir bakış fırlattı. “Basur! Sakın unutma, Kacey!”

Livie'nin bu ani çıkışı, panik atağımlı bir iğneyle patlatılan balon gibi söndürdü ve gülmeye başladım. Tanrım, bu kızı çok seviyorum!

Trent'i rahatlatan ve bana dokunmaya teşvik eden şey güldüğümü görmesi olabilirdi, bilemiyordum. "Bırak da bir açıklama yapayım," dedi, elime uzanarak.

Öfkeyle geri çekildim. "Sakın bana dokunma," dedim hırlar gibi.

Ellerini avuçları yukarı bakacak biçimde, âdeta barış çağrısı yapar gibi öne uzattı. "Haklısın, Kace. Ama bana bir açıklama yapabilmem için bir fırsat ver."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve kendimi yere yığılmamak ya da boynuna atılmamak için sıkıca sardım. "Tamam. Açıkla," diye bağırdım. Bir yandan da içimi olanca kuvvetiyle saran ona sarılma ve bahanelerini dinlememe isteğine karşı koymaya çalıştım, çünkü artık bunların hiçbir anlamı yoktu. Önemli olan tek şey geçmişti ve yanında olduğumda beni nasıl hissettirdiği. Ama bunu yapamazdım. Zayıf davranamazdım.

Dudaklarını araladığı anda dizlerimin bağı çözüldü. *Tanrım*. Bir saniye daha karşısında durmam gerekirse daha fazla direnemeyecektim.

Ben, parlak zırhlı bir şövalye gibi köşede belirdi. "Vakit doldu," dedim sesimi yükselterek. Trent'in yanından geçip, dairenin kapısını kapattım. "Selam, Ben!" Beni iyi tanıyan herkes numara yaptığımı anlayabilirdi. Asla o kadar neşeli davranmazdım. Asla neşeli olmazdım, o kadar.

Ben, önce bana, sonra Trent'e baktı ve bir şeyler döndüğünü anladı. Bir konuşmayı böldüğünü fark etmişti. Şapşal olabilirdi ama akıllıydı. "Şey yapmamı ister misin..." Bahçe kapısını gösterip, "Gideyim mi?" diye sordu.

"Hayır!" Koluna girip onu çekiştirdim ve omuzlarımı dikleştirdim. Ben de beni sıkıca tutup yürümeye başladı ve öfkemin yoluma devam etmemi sağlamasına izin verdi.

Ama içten içe, duvarlar üstüme çöküyormuş gibi hissediyordum. "Makarnana hiç dokunmadın," dedi Ben. Penny'den beş dakika

uzaklıktaki bir İtalyan restoranına gitmiştik.

“Yeteri kadar dokundum,” diye homurdandım çatalımı yemeği-me saplarken. “O kadar çok dokundum ki senin makarnan kıskanmaya başladı. İkisi aniden kapışabilir.”

“Bir lokma bile *yemedin*,” dedi Ben, gülerек.

“Aç değilim.”

“O herif yüzünden mi?”

Kırk beş dakikadır oradaydık ve bu, Ben’in bana sorduğu ilk soruydu. Oraya vardığımızdan beri, Ben’in dizindeki, futbol bursu almasını engelleyen mermi yarasıyla ilgili öyküsünü ve zengin suçluların yaşadığı Vegas’ta nasıl bir avukat olmak istediğini dinlemiştim. Narsist olduğundan mı yoksa soruları yanıtlamaktan hoşlanmadığını bildiği için mi bana soru sormadığını anlayamamıştım. Ama benim için hava hoştu.

Cüzdanımdan bir yirmilik çıkarıp masaya koyarken içimi çektim. “Biraz sonra gitsek iyi olacak.”

Bana paramı geri verirken kaşlarını çatı. “Bendensin.”

“Seninle seks yapmayacağım.”

“Dur bir dakika! Seksten söz eden de kim? Ben sadece yemek yemek ve iyi vakit geçirmek için geldim buraya.” Sözlerimden alınmış gibiydi ama muzip bakışlarından benimle dalga geçtiğini fark ettim. Ağzımdan tuhaf ve alaycı bir ses çıktı.

“Peki, tamam. Vasat vakit geçirmek için geldim.” Ağzına bir lokma ekmek atıp gülümsedi. “Muhteşem bir poposu olan bir kızla.”

“İşte, bizim tanıdığımız ve sevdiğimiz Ben bu,” dedim başımı abartılı bir biçimde sallayıp alnına bir kesme şeker fırlatarak.

“Ama cidden,” dedi tabağındaki son makarnayı da yerken. Sabırla lokmasını çiğnemesini ve yutmasını bekledim. “Neden benimle çıkmayı kabul ettin? Diğer adamı unutmadığın belli. Unuttuysan bile, ben salak değilim. Spor salonunda o gün neler olduğunu bilmiyorum ama...”

Kahretsin. Her şey o kadar belliydi demek ki. Trent meselesini anlamadığını umuyordum. Hislerimi o kadar kolay anlamasını istemiyordum. Omuzlarımı silktim. “Beni istemezsin, Ben. Hayatım

da ben de rezil durumdayız.” Güldü ama hesabı ödemek için masaya parayı koyarken, bakışlarında bir hüznün vardı.

“Bunu biliyorum zaten.”

“O hâlde neden beni yemeğe çıkardın? Özellikle de spor salonunda aramızda geçen olaydan sonra?”

Omuzlarını silkti. “Bir sonraki çıldırma anını görmek için belki de. Bir dahaki sefere elimi daha çabuk tutacağım. İçeri ve dışarı.”

Kahkahalarla gülmeye başladım. Ben’in çekinmeden her şeyi söylemesi beni rahatlatıyordu.

“Bilmiyorum, Kace. Etrafımda bir sürü kaltak ve boş kafalı kadın var. Sen farklısın. Zeki ve komiksin. Bir erkeğin güvenini daha önceden hiçbir kızda görmediğim gibi, bir anda yerle bir edebiliyorsun.”

“Kimsenin senin o muhteşem güvenini yerle bir edebileceğini sanmam, Ben.”

Bilmiş bilmiş güldü. “Neye olan güvenimden söz ettiğine bağlı.”

“Trent’in geri döndüğünü duydum,” diye fısıldadı Fırtına, bir bekârlığa veda partisi için içkileri hazırlarken.

“Öyle mi?” dedim dudaklarımı büzüp. Başka ne diyebileceğimi bilemiyordum. İsmi, dokunuşunun ne kadar muhteşem olduğunu düşünmeden edemiyordum. Kalbimi göğsümden söküp kaldırma fırlatmadan önceki o kısacık, büyülu zamana geri dönmeyi istemeden de edemiyordum.

Bana öyle hissettirdiği için de ondan nefret ediyordum. Beni umutlandırıp, sonra hayal kırıklığına uğratmıştı. Suyun yüzeyine çekmiş, yeniden nefes almama yardımcı olmuştu ama sonra kafamı yine suyun dibine itmişti.

Trent’in bara en yakın masada oturmuş bana baktığını gördüğümde, tezgâha yaslanıp destek almak zorunda kaldım. Öfke ve acı suratıma bir tokat gibi çarpmıştı ve dengeli durmakta zorlanıyordum.

“Ne istiyorsun?” dedim, aksi bir tavırla.

“Seninle konuşmam gerek.”

“Hayır.”

“Lütfen, Kacey.” Ah, o ses tonu... En zayıf noktama kadar ulaştığını, kendisine bir yer bulup irademi mahvettiğini hissediyordum. Hayır, buna izin vermeyecektim. Bu sefer vermeyecektim.

“Benimle konuşmak için üç haftan vardı ama... Dur, bir dakika!” Abartılı bir hareketle alnıma vurdum. “Birden yer yarıldı ve içine girdin âdeta. Doğru ya? Unutmuşum.”

“Bana beş dakika vermen yeterli,” dedi yalvarır gibi öne eğilerek.

“Tamam! Konuş. Konuşacak en uygun yeri ve zamanı seçtin.” Kollarımı öne savurup, konuşmak için hiç de uygun bir yer ve zaman *olmadığını* gösterdim.

Trent çenesini sıktı. “Ciddiyim, Kacey. Beş dakika baş başa konuşalım. Sana bir şey anlatmam gerek. Sana... ihtiyacım var.”

“Ha, bana *ihtiyacın* var demek? İlginç.” Bunları dişlerimi sıkarak söylemiştim. Ama aslında beni bir arada tutan bu yapışkan sözcüğü söylerken dağılmak üzereydim. *İhtiyaç*. Trent’in bana *ihtiyacı* vardı. “Peki.” Havluyu bara fırlatıp “Beş dakikaya dönerim, Fırtına!” dedim.

Bana baktı, Trent’i gördü ve suratında endişeli bir ifade belirdi ama yine de “Tamam,” der gibi başını salladı.

“Benimle gel.” Hızla yanından geçerken, Ben’le Nate’in bizi dik-katle izlediklerini fark ettim ama durmadım. Özel odaların koruması olan Jeff ve Bryan isimli korumaların yanından geçtim. Beni durdurmaya çalışmadılar. Gergin sırtımın ve suratımdaki aksi ifadenin “Sizi kendi dilinizle boğmadan önce çekilin yolumdan” anlamına geldiğini fark etmişlerdi.

Boş odalardan birini tekmeleyerek açtım.

Arkama dönüp kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Trent’in ince uzun bedeninin bana yaklaştığını gördüm. Suratında tereddütlü bir ifade vardı. Başımla odayı gösterip “Gir içeri,” dedim.

“Kacey...”

“Baş başa konuşmak istediğini söylemiştin. Bundan daha fazla nasıl yalnız kalabiliriz?” dedim, buz gibi bir ses tonuyla.

Pes etmiş gibi içini çekip hafifçe başını salladı ve içeri girdi. Ar-

kasında Ben'in eğilip Nate'e bir şey söylediğini gördüm. İri yarı Nate bunun üstüne peşimizden gelmedi. Ben, kaşlarını çatıp yanıma geldi. "İyi misin, Kacey?"

"Sence, Ben?"

Düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Burada bekleyeceğim. İçeri girmem. İçeriden kötü bir ses gelmediği takdirde, sizi rahatsız etmem. Tamam mı?"

"Tamam," dedim, başımı hafifçe sallayıp teşekkür eder gibi. Aramızda geçen gergin anlara rağmen, Ben'le birbirimizi iyi anlıyorduk. Arkadaşım bile olabilirdi.

Hışım la içeri girip kapıyı kapattım. Ufak ve loş bir odaydı. İçeride siyah bir şezlong ve kulübün ana salonunda çalandan daha farklı, rahatlatıcı bir müzik çalıyordu. Fırtına bana, her müşteriden sonra personelin odaları iyice dezenfekte ettiğini söylemişti. Doğru olmasa bile, o sırada umurumda değildi. Trent'in durduğu yere gidip, onu şezlonga ittim. Sonra, elimi eteğimin fermuarına götürdüm.

"Ne yaptığını..." diye konuşmaya başlayan Trent, eteğimin fermuarını açıp yere bıraktığımda sustu. Ayaklarımı yere düşen eteğimden çıkarırken, şeffaf bluzumun üst düğmelerini açmaya koyuldum.

"Kacey, hayır," dedi Trent öne eğilerek.

Sekiz santimlik topuklu ayakkabımla onu göğsünden geriye itirdim.

"Bunun için geri gelmedin mi? *İhtiyacın* olan şey bu değil mi?" Sesim buz gibiydi. "Başından beri istediğin bu değil miydi?" Bluzumu da yere fırlatıp, üstümde sadece sutyenim, külotum ve topuklu ayakkabılarım kalmış bir halde dik dik ona baktım. "Şimdi bana güzel olduğumu söylemen gerek. Haydi, söyle. Söyle ki bu işi bitirelim. Sonra tekrar ortadan kaybolabilirsin." Sesim sonlara doğru biraz titreyince, doğru dürüst konuşamayacağımı hissettim.

"Hayır, Kacey. Tanrım." Trent sandalyeden aşağı kayıp dizlerinin üstüne çöktü ve nazikçe kalçalarım a sarıldı. "Kızlara dokunmak yok. Buradaki kuralları unuttun mu yoksa?" dedim gayet aksi bir tavırla.

Gözlerini gözlerimden ayırmamıştı. Tüm savunma kalkanımı etkisiz hâle getirebilecek, tam olarak parmağımı basamadığım bir ifade gördüm gözlerinde. Bakışlarımı başka yöne çevirmek zorunda kaldım. Boğazım düğümlenmek üzereydi ve bunu engelleyemiyordum.

“Özür dilerim. Seni daha da fazla incitmek istemedim.”

“Sahi mi? Fırtına saldırıya uğradıktan ve biz ilk kez seks yaptık-tan sonra bana muğlak bir mesaj bırakıp neredeyse üç hafta boyunca sırra kadem basarak mı beni incitmek *istemedin* yani?” Sesim çatlayınca, dişlerimi sıktım. Sesimden nefret ettim.

Trent başını karnıma dayadı; ellerini tekrar kalçalarımın getir-mededen önce yukarı aşağı gezdirdi. Kendimi çok iyi hissettim. Ama dokunuşunun beni iyi hissettirmesini istemiyordum. Kahretsin. Kalçalarım bana ihanet ediyordu. *Diren, Kacey. Diren.*

“Kacey, bir konuda yanıldım.”

Yutkundum. “Hangi konuda?”

“Seni o şekilde zorlamak konusunda. Bana geçmişimle ilgili olarak biraz açılırsan, iç dünyanı düzeltebileceğimi düşündüm. Seni öyle zorlamamalıydım.” Ilık dudaklarının karnımda gezindiğini hissedince nefesim kesildi. Bunun beni savunmasız bırakacağını biliyordu. Adil davranmıyordu. Daha da kötüsü, adil davranmasını istemiyordum. “Seni mutlu etmeye odaklanmalıydım. Bunu yapacağım. Bundan böyle yapacağım, Kacey. Hayatımızın geri kalan her gününü seni mutlu etmeye adayacağım. Söz veriyorum.”

Sakın kanma. Sakın kanma. “Bunu daha önce de söylemiştin. Sonra ortadan kayboldun.” Sesimin titremesi hoşuma gitmiyordu, ağlamak üzereydim. *Bir... İki... Üç... Dört...* Kahretsin. İşe yaramıyordu.

Topuklarının üstüne oturup, ellerini yine kalçalarımın aşağı kaydırды. Ama gözlerime değil, yere baktı. Tekrar konuşmaya başladığında, biraz gerilmiş gibi çenesini sıkmişti. “Kacey, sorunları olan tek kişi sen değilsin. Ben de rezil durumdayım, tamam mı? Geçmişimle ilgili sana nasıl anlatabileceğimi bilmediğim meseleler var. Sana *anlatamayacağım* şeyler var.”

Bu itirafı beni gafil avladı. *Trent'in karanlık bir geçmişi mi var?* İşte bu hiç aklıma gelmemiştir. Neden bunu hiç düşünmemiştim? Öylesine kendi sorunlarıma gömülmüştüm ki bu yüzden bu olasılık aklıma bile gelmemiştir. Ama geçmişi ne kadar karanlık olabilir ki? Titreyen parmağımla başını geriye itmek için çenesini kaldırdım. Böylece, o güzelim mavi gözlerinde kaybolabilirdim. Trent her zaman o kadar akli başında, dengeli ve kusursuzdu ki. “Seni asla geçmişimle ilgili tatsız şeyler konuşmaya zorlamadım,” dedim, daha yumuşak ve tatlı bir ses tonuyla.

“Biliyorum. Biliyorum, Kacey.” Kalçalarımı sıkıca kavrayıp beni kendisine doğru çekti. Parmak uçları kalçalarımı olduğu gibi sardı; başparmakları leğen kemiğimi okşarken zaten parıl parıl parlayan o duygusal alevlerin arasında bir arzu kıvılcımı yarattı.

Trent devam etti. “O geceden sonra, ben... Seni fazla zorladığımı düşündüm. Fırtına'nın saldırıya uğradığı akşam olanlara sebep olduğumu sandım.”

O olayı hatırlayınca ürperdim. Karanlık yanımdı. Cinayet işlemek isteyen yanımdı. “Buna sen sebep olmadın, Trent. O, bendim. Kendimi kaybettim.”

“Biliyorum, bebeğim. Bunu şimdi anlayabiliyorum. Ama buradan uzaklaşıp düşünmem gerekiyordu. Bir süreliğine gitmem ve...”

“Bana bir mesaj yollayabilirdin.”

“Biliyorum. Her şeyi mahvettim, özür dilerim. Neden kaçtığımı nasıl anlatacağımı bilemedim. Korktum.” Ona bakınca, gözlerinin dolduğunu gördüm. Hissettiğim öfke tamamıyla dindi ve kalkanlarım delindi.

Trent'i o hâlde görmeye dayanamazdım.

“Tamam, sorun değil.” Şefkatle başını okşarken, diğer elimle de gözyaşlarını sildim. *Bu konuşan kişi kim?* Dairesinde nutuklar atarak dolanan, haberleri tarayan ve Ken bebeklerini parçalamaya hazır kız değildi.

“Çok üzgünüm, Kacey. Seni artık zorlamayacağım. Geçmişten söz etmek yok. Hem de hiç. Sadece gelecekte konuşacağız. Lütfen, sana ihtiyacım var.”

Yine *ihtiyaç* sözcüğünü söylemişti. Konuşamıyordum. Başımı sallamakla yetindim. Ama bu kadarı bile Trent'e yetti. Güçlü parmakları kalçalarımı sarıp beni aşağı çekti. Ben de isteyerek dizlerimin üstüne çöktüm. Trent bedenlerimiz birbirine yaslanacak şekilde bana sarıldı. Ilık elleri sırtıma uzanıp sutyenimi açtı ve sutyenimi bir kenara koyup göğsümü okşarken beni nihayet öpmeye başladı.

Dudaklarını dudaklarımda hissedince, bedenim muazzam bir istekle sarsıldı. Üç haftamı onsuz geçirmiştım. Nasıl hayatta kaldığımı bilemiyordum. Uzanıp gömleğinin düğmelerini açtım. Çıkarmasını istiyordum. Hem de hemen. Çıplak tenini tenimde hissetmek istiyordum. Derhâl. Bunu hissetmiş gibi, gömleğini başının üstünden çekip çıkaracak kadar durdu, sonra yine beni öperken göğsünü göğsüme dayadı ve beni biraz daha kendisine çekti. "Kace," diye fısıldadı dudakları arzuyla boynumda gezinirken. Tek elini bacaklarımdan yukarı kaydırırken, becerikli parmakları bana dokunduğu anda içime derin bir nefes çektim. "Bir daha asla yanından ayrılmayacağım. Asla."

Elinin hareketlerine karşılık verirken, ismini fısıldarken, fermuarını açmaya çalışırken ve son üç haftayı geçmişin kuyusuna atarken, kalbimin güm güm attığını hissettim.

ON ALTI

“Bunu ben mi yaptım?” diye sordum, Trent’in suratının yan tarafındaki kırmızı renkli şişliği okşarken.

Suratını buruşturdu. “Livie’nin sol eli kuvvetliymiş.”

“Cidden mi?” dedim, biraz doğrulup daha iyi görebilmek için. Şişliği değil, Trent’i daha iyi görmek istiyordum. Loş VIP odasının halısına uzanmış çırlıçıplak bedenini görmek istedim. Artık içlerinden kulübün her zamanki müziği gelmiyordu. Kulüp kapanmak üzere olmalıydı. İçeride ne kadar kaldığımızı bilemiyordum. Ama Ben, bizi rahatsız etmemişti. Ettiyse bile fark etmemiştim.

Trent konuşmaya başladı ve birkaçkere duraksadı. “O salakla evden çıktığında, Livie peşimden koşturup beni bahçede kovaladı ve bağıra bağıra kalbini kırdığımı söyledi. Sonra kolunu geriye çekip suratıma bir yumruk attı ve bana, peşinden gidip seni mutlu etmem gerektiğini söyledi. Sonsuza dek.”

Gülerken başımı göğsüne yasladım. “Sanırım asabiyetim kız kardeşime de bulaştı.” Livie’nin söylediklerini düşünürken, ona iyice sokulup kokusunu içime çektim. “Sonsuzluk uzun bir zaman.”

Trent bana sıkıca sarıldı. “Sonsuzluk seninle birlikte yeteri kadar uzun bir zaman değil.”

“Sence buradan çıkarsam, Livie beni tekrar yumruklar mı?”

“Her şey mümkün. Ama şu anda çok mutluyum,” diye mırıldandım yatağımda gerinirken.

Trent kollarını başının arkasına yaslayıp muzip bir ifadeyle güldü. “Umarım öylesindir. Elimden geleni yaptım. Dün gece beş kere mi yaptık? Beş sefer kendini daha iyi hissetmediysen...”

Oturduğum yerde doğrulup tek bacağımı üstüne attım ve kaşlarımı havaya kaldırdım. “Ha, dün gece çok iyi hissettirdin. Bugün ayrı konu.”

Aç ve istekli bakışları bedenimin her yerinde gezindi, sonra suratıma baktı. “Cidden mi?”

Omuzlarımı silkip, imalı imalı göz kırptım.

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirip daha da dağıtırken güldü. “Kızıl saçlıların çılgın olduğunu bilirdim ama kimse bana seks delisi olduklarını söylememişti.”

Şakacı bir tavırla burnuna vurdum. Bir kahkaha atıp kalktı ve beni sırtüstü yatağa yapıştırdı. Tek kolundan güç alıp tüm bedenini görebileceğim şekilde üstümde durdu. Bilmiş bir gülümsemeyle, bacaklarımı beline sarıp onu kendime çektim.

Aradan haftalar geçti, Trent hiçbir yere gitmedi. Artık çoğu gece bizim dairemizde kalıyordu. Geceleri geç saatte de genellikle kulübe geliyor, bir köşede oturup dizlerimin bağını çözen o delici bakışlarıyla sessizce beni izliyordu. Dizlerimin bağı her seferinde çözülmüyordu, çünkü eve geri döndüğümüzde beni neyin beklediğini biliyordum. Yanımda kaldı ve beni mutlu etti. Çok uzun bir süredir olmadığım kadar mutluydum. Birçok açıdan, hiç olmadığım kadar mutluydum. Beni güldürüyordu. Kıkırdatıyordu. Tekrar bir şeyler *hissetmemi* sağlıyordu. Geceleri kâbus görmemi engelliyordu. Gerçi hiç kâbus görmüyor değildim ama artık her gece görmüyordum. Kâbus görüp de kan ter içinde, nefes alamaz hâlde uyandığımda, Trent bana sarılmak, saçlarımı okşamak, bunların sona erdiğini söyleyip beni teselli etmek ve ilişkimizin gerçek olduğunu söylemek üzere yanımda oluyordu.

Her gün, Önceki Kacey’nin ufacık parçaları bir araya geliyordu.

Ya da gizlendikleri yerden çıkıyorlardı. Belki de Kacey Cleary onca zamandır bir yerde gömülü kalmıştı ve onu o derin ve karanlık surlardan çekmesi için doğru kişiyi bekliyordu.

Onu boğulmaktan kurtaracak kişiyi bekliyordu.

İlk başlarda, bu parçaların bir araya geldiğini fark etmedim ama Livie kesinlikle olan bitenin farkındaydı. Sürekli olarak beni izlediğini görüyordum. Kendime bir sandviç hazırlarken, temizlik yaparken, alışveriş yaparken... Dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyordu. Ona ne olduğunu sorduğumda, başını sallıyor “Kacey geri döndü,” demekle yetiniyordu. Mutluydu. Fırtına ve Dan’ın ilişkisi de iyi gidiyordu. Bence Fırtına ona âşık olmuştu ama ilişkilerine gölge düşürmemek adına bunu itiraf etmiyordu. Dan’ın de ona ve Mia’ya çılgınlar gibi vurulduğunu bakışlarından ve dudaklarından eksik olmayan gülümsemeden anlıyordum.

Bu arada, Mia nasıl mıydı? Bir sabah, Trent ve ben onu yatağımızın başında, eksik ön dişlerini göstere göstere gülümserken ve elinde iki çeyreklik tutarken bulmuştuk. “Bak, Trent! Dün gece dişlerimi sattım!” Buna sadece gülebildim. Güldüm ve kendime, kapıya bir kilit taktırmam ve Mia’nın artık benden küfür öğrenmemesi gerektiğini hatırlattım. Mia hayatımda gördüğüm en mutlu çocuktu, çünkü etrafında onu seven insanlar vardı.

Tıpkı Fırtına’nın bana en başta söylediği gibi Penny’de hayallerimde bile göremeyeceğim kadar çok para kazanıyordum. Banka hesabım her geçen hafta şişiyordu. İki sene daha o tempoyla çalışırsam, belki de Livie’nin üniversite eğitimi için yeterli olan parayı biriktirebilirdim. Livie çok akıllı ve iyi bir kızdı.

Her şeyin en iyisini hak ediyordu.

Hayatımız kusursuz bir biçimde ilerliyordu.

“Neden Penny’ye üç saat erken gitmemiz gerekiyor?” diye inleyip ceketimi giyerken, Aralık ayının soğuşunu hissettim. O sene Miami’nin hiç olmadığı kadar soğuk olduğu söyleniyordu. Michigan’a göre hava çok iyi sayılırdı ama yine de soğuktan tüylerimin ürperdiğini hissediyordum.

“İçki ruhsatı eğitimi. Her sene aynı eğitim verilir. Orada içki servisi yapan herkesin buna katılması zorunludur,” dedi Fırtına.

“İçki servisi yapmayı öğrenmek için üç saat mi? Cidden mi?”

“Merak etme,” dedi Penny’nin arka kapısını çalarken. “Bunu uygulamalı olarak yaptırıyorlar.”

“Harika. Vardiyamız başlamadan peltek peltek konuşmaya başlayacağım yani,” diye homurdandım. Kapıdan içeri girerken, başımı hafifçe sallayıp Nate’e selam verdim. İçerisi karanlık ve sessizdi. Penny’ye hiç o kadar erken bir saatte gitmemiştim. “Millet nerede? Burası beni ürkütüyor.”

“Barda,” dedi Nate arkamdan beni bara yönlendirerek. Arkama bakınca Nate bembeyaz dişlerini göstererek güldü. *Bu tatlı devden bir zamanlar korktuğuma inanamıyorum.*

Köşeyi dönüp ana salonun loşluğuna girdik.

“Sürpriz! Mutlu yaşlar!”

İrkilip geri çekilince, iri kolunu omzuma atan ve kahkahaları tavana çarpan Nate’e tosladım. Herkes sahnede, spot ışıklarının altında duruyordu. Trent, Livie, Dan, Cain, Ben. Tanner bile. Mia da oradaydı! Bir kenarda Ginger’la ve tamamıyla giyinik hâldeyken tanımadığım dansçılarla el ele tutuşmuş dans ediyordu.

“Şaşırdın mı?” diye kıkırdayan Fırtına kolumdan tutup beni çekiştirdi. “Livie bize yarın yirmi bir yaşına basacağını söyledi; biz de sana sürpriz yapmak istedik. Cain sana burada ufak bir parti vermek istedi.”

Cain, ismini duyunca yanıma gelip kolunu omzuma attı. “Umarım Penny’de verilen bir yaş günü partisi seni rahatsız etmez. Partiyi burada verirsek bir şeyden şüphelenmeyeceğini düşündük.”

Konuşmak için çabalıyor ama etrafımdaki onca insana bakarken ne yanıt vereceğimi bilemiyordum. “Tabii ki çok şaşırdım. Teşekkür ederim.”

Cain bana bir zarf uzattı. “İnsan bir kere yirmi bir yaşına basar, tatlım. Çok çalışkan bir kızsın ve sevgili Fırtına’ya çok iyi bakıyorsun. Burada herkesin gönlünden kopan bir şeyler var. Yiyeceklerin ve şarabın keyfini çıkar. Her şeyin keyfini çıkar. Bu gece izinlisin.”

Yanağımı sıkıp Fırtına'ya döndü. "Senin şu minik prensesi sahneden uzak tut, tamam mı? Aklına tuhaf fikirlerin gelmesini istemem."

Fırtına gözlerini devirdi. "Tabii ki Cain."

Başımı sallayıp Cain'in uzaklaşmasını izledim. Çok ilginç bir adamdı. O kulübün hayatı olduğunu, tüm bu dansçıları sahnede olsunlar diye işe aldığını bildiğim için, sözlerine çok şaşırmıştım.

Trent'in baştan çıkarıcı bir gülümseme ve elinde iki şampanya kadehiyle bana doğru geldiğini gördüm. "İçki içmediğimi biliyor-sun, Trent," dedim kadehlerden birini alırken. Elini belime dolayıp beni kendisine çekerken ve boynuma bir öpücük kondururken bir-birimize gülümsedik. "Planım işe yaradı mı? Seni mutlu edebildim mi?" diye fısıldadı kulağıma.

Nefesim kesildi. Trent yakınımdayken hep öyle oluyordu zaten. "Beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam bile."

Soğuk burnunu yanağıma sürttü. "Dene."

"Şey..." Öne eğilip ona sokuldum. Nasıl mümkün olduğunu bile-miyordum ama o elektrik kıvılcımları ona her dokunduğumda beni ilk seferki gibi çarpıyordu. "Daha iyi bir fikrim var, eve döndüğümüzde bunu sana göstersem nasıl olur?"

Yanıtımı ta içimde hissedip kıkırdadım ve bu yakışıklı, tatlı, zeki adamın bana ait olduğuna şaşırdım. Kadehlerimizi tokuşturdu. "Önümüzdeki seksen seneye içelim," diye mırıldandı; sonra da kadehinden bir yudum aldı.

"Seksan mi? Tanrım, ne kadar da iyimsersin. Önümüzdeki on seneyi düşünmüştüm ama sonra seni daha genç bir modelle değiştirim diye karar vermiştim." Eğilip beni öpünce, dilinde şampanya tadı hissettim. "İyi şanslar o zaman. Çünkü hiçbir yere gitmiyorum."

Trent'le birlikte geri dönerken ve yanaklarıma vuran serin havayı hissederken parmaklarım birbirine dolandı. Ellerimi serbest bırakmayı istediğim hâlde, motor sürerken dikkatini dağıtmamam gerektiğini biliyordum. Eve gidene kadar bekleyebilirdim ama zor dayanıyordum. Livie ve Mia, Dan'in arabasıyla peşimizden geliyor-

lardı. O gece çalışmayacağımı öğrenir öğrenmez kıyafetimi değiştirmiştim. Neyse ki Livie eve Trent'le geri dönebilmem için yedek giysiler getirmişti. Fırtına'ysa çalışmaya karar vermişti. Ertesi gün kız kıza kutlama yapacağımıza söz vermişti.

Trent, motoru park etti, ben de indim. Ama beni pantolonumun fermuarından yakalayıp kendisine doğru hızla çekince, fazla ilerleme fırsatı bulamadım. "Evde mi takılalım, yoksa dışarı mı çıkalım?" diye sordu dişleriyle hafifçe boynumu ısırarak.

"Her ikisini de yapsak desem ne dersin? Önce dışarı çıkarız, sonra eve geri döneriz."

"Hiç mantıklı değil," dedi gülerek. Sesi kulağımdan tüm bedene yayıldı.

Kıkırdadım. Sonra onu sert bir biçimde ittirdim ve çimlere yuvarlandı. Ben de koşmaya başladım. "Beni yakalarsan, kararı sen verirsin." Bana yetişmeden önce anahtarı kilide sokmayı başardım. Bahçeden dairelerimize doğru heyecanla cıyaklayarak koşmuştuk. Güçlü ellerinin beni her an yakalamasını bekliyordum.

Ama öyle olmayınca, yavaşlayıp arkama baktım. Trent bahçenin orta yerinde, beti benzi atmış ve bir ceset görmüş gibi donakalmıştı.

"Trent?" Yanına gittim. Bir noktaya sabitlenmiş olan bakışlarının izini sürünce, şık giyimli, orta yaşlı bir çiftin on adım ötede durmuş bizi izlediklerini fark ettim. Çılgınlar gibi koşarken onları görmemişim. Adam bana biraz tanıdık geldi ve çok geçmeden Trent'in gözlerine ve ağız yapısına sahip olduğunu fark ettim. Kadın ise saçlarını şık bir topuz biçiminde toplamıştı ama onun da burnu tıpkı Trent'ini gibi ince ve düzdü.

"Trent, onlar annenle baban mı?"

Yanıt vermedi.

Gizliden gizliye, ailesiyle tanışmak için can atıyordum. Babası, Manhattan'da tanınmış bir avukattı, annesiye bir reklam ajansının yöneticisiydi. Bu iş sayesinde, Trent'e bir sürü iş paslıyordu. Trent müşterilerini bu şekilde buluyordu. Boşandıklarını biliyordum ama beraber gelmişlerdi. İçimi bir korku sardı. Oraya kadar birlikte geldilerse kötü bir haber verecekler demekti.

Trent hâlâ kıpırdamamıştı ve durum gitgide tuhaflaşıyordu. Neden öyle davrandığını anlayamamıştım. Bana anlattıklarından, ailesiyle arasının bozuk olduğu izlenimine kapılmamıştım. Birisinin bir şey yapması gerekiyordu. Nazikçe gülümseyerek öne çıktım ve elimi uzattım.

“Merhaba, ben Kacey.”

Trent’in annesinin suratı en az beş ton daha beyazlaşınca, suratımdaki gülümseme silindi. Kadın gözlerini yumdu ve acı çekiyormuş gibi sıktı. Gözlerini tekrar açtığına, yaşlarla dolmuştu. Trent’e dönüp yutkundtu ve acı dolu bir sesle fısıldadı.

“Bunu nasıl yaparsın, Cole?”

O isim.

Kalbim durdu.

Tekrar atmaya başladığında, yavaş, gümleyerek ve düzensiz bir ritimde atıyordu. “Ne?” dedim çatlak bir sesle. Trent’e baktığımda, suratında bir dehşet ve suçluluk ifadesi vardı ama hâlâ buna bir anlam verememişim. “Ne... Sana neden Cole dedi Trent?”

Yanıt vermek için ağzını açtığına, gözleri dolmuştu. “Seni yeniden mutlu etmek istedim, Kacey. Bunu ancak kendi bildiğim şekilde yapabilirdim.”

yedinci aşama

ÇÖKÜŞ

ON YEDİ

Düşüyordum.

Derin ve karanlık sulara düşüyordum. Sular üstüme, içime akın ediyor, ağzımdan, burnumdan girip ciğerlerimi dolduruyor, nefes alma ve yaşama isteğimi ele geçiriyordu.

Bunu kabullendim. Hatta hoş karşıladım.

Uzaktan sesler geliyordu. İnsanların ismimi haykırdığını duyuyordum ama onları göremiyordum. Onlar güvende, suyun yüzeyinde, başka bir dünyadaydılar.

Yaşayanların dünyasında.

Bana orada yer yoktu.

“Ne zaman uyanacak?” diye sorduğunu duydum Livie’nin, alçak ve düzenli bip sesleri arasında. O makinelerin sesini zamanında çok duymuştum. Koluma serum bağlanmıştı. Zaten nerede olduğumu bip sesinden anlamasaydım, iç bulandırıcı hastane kokusundan anlardım.

“Zihni buna hazır olduğunda,” dedi yabancı bir erkek sesi. “Kacey ciddi bir psikolojik şok geçirdi. Fiziksel olarak gayet iyi durumda. Biz sadece bedeninin susuz ve besinsiz kalmamasına gayret ediyoruz. Beklemekten başka çare yok.”

“Normal bir durum mu?”

“Anladığım kadarıyla, ablanız dört sene önce travmatik bir olay

yaşamış ve duygusal açıdan bunu asla atlatamamış.”

Sesler göz kapaklarımı açmaya çalışırken kesildi. Bulanık görüş alanımda beyaz ve sarı duvarlar belirdi.

“Kacey!” Livie’yi gördüm. Gözleri şişmişti, altlarında da koyu renkli halkalar belirmişti. Günlerdir uyumamış gibiydi. Yanakları da ağlamaktan kızarıp şişmişti.

“Neredeyim?” diye sordum, hırıltılı bir sesle.

“Bir hastanedesin.”

“Nasıl? Neden?”

Livie bir anlığına ağzını açtı ama sonra sakın davranmaya çalışarak kapattı. Benim için. Bunu anlamıştım. Livieciğimi çok iyi tanırdım. Hep fedakâr davranırdı. Her zaman beni çok umursardı. “İyileşeceksin, Kacey.” Battaniyenin altından ellerime uzandı. Elimi tutup sıktı. “Yardım alacaksın. Trent’in seni bir daha incitmesine asla izin vermeyeceğim.”

Trent. Bu isim bedenime bin tane toplu iğne başı gibi saplandı.

Aniden irkildim.

Trent, Cole’du.

Trent hayatımı yok etmişti. Hem de iki kere.

Gerçekler, birden ciğerlerimi bir mengene gibi sıkıştırmaya başladı. Güçlükle nefes almaya çalıştım. “Nasıl...” dedim ama konuşmadım, çünkü nefes alamıyordum. *Trent nasıl Cole olabilir? Beni nasıl buldu? Neden beni buldu?*

“Nefes al, Kacey.” Livie elimi biraz daha sıkıp yanıma kıvrıldı. Nefes alamadığımı fark ettim.

“Yapamıyorum, Livie!” diye bağırdım gözyaşları arasında. “Boğuluyorum.”

Livie’nin hıçkırıkları odada yankılandı.

Trent biliyordu. Geçmişim hakkında umursar, anlayışlı ve olanları bilmiyormuş gibi bir tavır takınmıştı ama geçmişte yaşadıklarımın asıl sebebi kendisiydi. Onun arabası, arkadaşı ve onun sarhoşluk gecesi hayatımı benden çalmıştı.

“Sorun yok, Kacey. Güvendesin.” Livie beni kollarına aldı ve titrememi engellemek için ağırlığını üstüme verdi. Dakikalarca öyle

kaldık. Saatlerce. Bir ömür boyu. Bilemiyordum. Fırtına, maraton koşmuş gibi nefes nefese, gözlerinde hiç görmediğim tuhaf bir ifadeyle odaya girene dek öylece kaldık.

“Biliyorum, Kacey. Olanları biliyorum. Her şeyi biliyorum.” Yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü. Yatağın diğer tarafına oturup ellerimi tuttu. Üçümüz, yatakta sardalya gibi öylece yattık.

Birbirine dolanmış, ağlayan sardalyalar gibi.

Bir tıslama sesi...

Parlak ışıklar.

Kan...

Trent'in güzelim suratım, direksiyondaki ellerini gördüm.

Beni işaret etti.

Gülüyordu.

“Kacey!” Suratıma sert bir şey indi. “Uyan!”

Livie'nin fal taşı gibi açılmış gözlerini gördüğüm hâlde çılgık atıyordum. Yanağımda keskin bir acı hissettim.

“Sana vurduğum için özür dilerim ama çılgık atmayı kesmedin,” dedi, gözyaşları arasında.

Kâbuslar geri gelmişti hem de eskisinden daha beter bir hâlde. Milyon kere daha beter bir hâlde.

“Çılgık atmayı bir türlü kesmedin, Kacey. Durman gerekiyordu.” Livie ağlaya ağlaya yanıma uzandı ve “Lütfen, ona yardım et. Tanrım, lütfen ona yardım et,” diye mırıldanarak sallanmaya başladı.

“Burası hangi hastane?” İki gündür oradaydım. Fırtına'yla Livie, tuvalete gitmek ya da yiyecek ve içecek getirmek için yanımdan ayrılmışlardı sadece.

Fırtına ve Livie, uzunca bir süre endişeyle birbirlerine baktılar. “Özel bir hastane,” dedi Livie, yavaşça.

“Chicago’da,” dedi Fırtına, hafifçe çenesini kaldırıp.

“Ne?” Sesim düşünmediğim kadar güçlü çıkmıştı bu sefer. Doğrulmaya çalıştım. Üstümden bir kamyon geçmiş gibiydi.

Livie hemen “Yakınlarda bir PTBS kliniği var,” dedi. “Ülkedeki

en iyi klinik olduğu söyleniyor.”

“Şey... Ne... nasıl...” Nihayet, yatağın kenarlarına tutunup doğruldum. “Devlet sağlık sigortası ne zamandan beri ülkedeki en iyi PTSTB masraflarını karşılıyor?”

“Sakin ol, Kacey.” Fırtına beni yavaşça geri ittirip yatırdı. Ona direnecek gücüm yoktu.

“Hayır, sakın falan olamam. Bu masrafları karşılayamayız...” Serumumu çekiştirip küfürler savurdum.

“Ne yapıyorsun?” dedi Livie, panik içinde.

“Bu kahrolası şeyi kolumdan söküp, çatlakların yatırıldığı bu yerden çıkıyorum.” Beni durdurmaya çalışınca eline vurdum. “Ne kadar ödeyeceğiz, ha? Gecesi beş bin dolar mı? On mu?”

“Şşşş... Bu konuda endişelenme, Kacey,” diye saçlarımı düzeltti Fırtına.

Bu sefer eline şaplak yiyen o oldu. “*Birisinin* bu konuda endişelenmesi gerek! Ne bok yiyeceğim? Penny’nin VIP odalarında sadece dizlik giyerek ve daimi olarak orada çalışarak mı faturayı ödeyeceğim?”

“Demek hastamız uyanmış?” dedi, daha önceden duyduğum o yumuşak ve yabancı ses. Kapıya bakınca, saçları seyrelemiş, anlayışla bakan kömür rengi gözleri olan yaşlıca bir doktorun bana elini uzattığını gördüm. İçeri girdiğini bile duymamıştım. “Merhaba, ben Dr. Stayner.” Eline sanki irinlerle ve çıbanlarla kaplıymış gibi baktığımı görünce, elini geri çekti. “Evet, doğru ya. Ellerle ilgili bir sorun vardı.”

Ellerle ilgili sorunum mu? Kaşlarımı çatıp Livie’ye bakınca, başını diğer yöne çevirdi. Tavrım doktoru rahatsız ettiyse bile, adam hiç renk vermedi. “Kacey, bana durumundan...”

“Dan,” diye araya girdi Fırtına, bir doktora bir Livie’ye bakarak.

“Evet. Dan.” Doktor hafifçe öksürdü. “Sana yardım edebileceğimi düşünüyorum. Bence yine normal bir hayatın olabilir. Ama yardımı kabul etmezsen, sana yardım edemem. Anlaşıldı mı?” Kendisini bir doktor olarak tanıtan ama hiç de öyle gözükmeyen adama bakakaldım. Hangi doktor bir odaya girip de bunları söylerdi?

Yanıt vermediğimi görünce, parmaklıklı pencerelere gidip dışarı baktı. “Yine mutlu olmak istiyor musun, Kacey?”

Mutlu. Yine o sözcük söylenmişti. Mutlu olduğumu *saniyordum*. Sonra, Trent beni mahvetmişti. Yine. Ailemin katiline âşık olmuştum. Her gecemi onunla, içimdeyken, onunla geçireceğim bir geleceğin hayallerini kurarak geçirmiştım. Bunu düşündüğüm anda, ağzıma acı su geldi.

“Terapi seanslarımdın tek şartı, hastalarımın konuşmasıdır, Kacey,” dedi Dr. Stayner, sesinde hiçbir alay ya da sabırsızlık olmadan. “O yüzden, sana tekrar soruyorum. Mutlu olmak istiyor musun?”

Tanrım, ne kadar ısrarcı bir adamdı! Beni konuşmaya zorlayacaktı. Mesele bundan ibaretti. Neden herkes geçmiş deşip duruyordu? Geçmiş geride kalmıştı. Bitmişti. Ne kadar konuşsam da olup bitenler değişmeyecek, terapi kimseyi bana geri getirmeyecekti. Neden bunu görebilen tek kişi bendim?

O rahatlatıcı uyuşukluk geri gelmişti; kollarıma, bacaklarıma ve göğsüme yayılıyor, kalbimi sert bir buz katmanıya sarıp sarmalıyordu. Bedenimin doğal savunması buydu. Uyuşukluk acıyı indiriyordu.

“Benim için mutluluk diye bir şey söz konusu değil,” dedim, buz gibi sert bir sesle.

Doktor sevecen gözlerinde hüznünlü bir ifadeyle yine bana döndü. “Ah, hiç de öyle değil Bayan Cleary,” dedi. “Bir dağa tırmanmak kadar zorlu bir süre olacak. Sizi, attığınız her adımda test edeceğim. Yöntemlerim pek de geleneksel olmayabilir. Sizi tedavi ederken, sorgulanabilir şeyler yapabilirim. Benden zaman zaman nefret de edebilirsiniz ama ikimiz oraya birlikte varacağız. Tek yapmanız gereken, bunu istemek. Bunlara razı gelmediğiniz sürece, sizi kliniğime yatırmayacağım.”

“Hayır,” dedim inatla. Bu çatlakla herhangi bir yere gitmeyi aklım almıyordu.

Yanımdan boğuk bir ses geldi. Livie, sakın durmaya çalışıyordu. “Kacey, lütfen,” diye yalvardı.

Çenemi inatla sıktım ama onu o hâlde görmek içimi acıtıyordu.

Birden, gözlerinde muazzam bir öfke belirdi. “Ailesini kaybeden tek kişi sen değilsin, Kacey,” dedi. “Bu iş artık sırf seninle ilgili değil.” Yataktan fırlayıp yumruklarını sıkarak tepeme dikildi. Sonra da bir öfke krizine tutuldu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. “Artık buna dayanamıyorum! Kâbuslara, bu duruma direnmeye ve insanlarla aradaki mesafeye. Dört senedir bununla mücadele etmek zorunda kaldım, Kacey!” Livie isterik bir hâldeydi: gözyaşları döküyor, çığlık atıyordu. Güvenlik görevlileri her an odaya dala bilirdi. “Dört senedir hayatıma bir girip bir çıktın ve her günümü seni, dolabının tavanına asılı ya da bir nehirde boğulmuş hâlde bulacağım korkusuyla geçirdim. O arabada olduğunu biliyorum. Her şeyi görmek zorunda kaldığını da. Ama ben ne olacağım?” Hıçkırıklara boğulunca, öfkesi bir anda dindi ve bitkin ve yıkılmış bir hâlde, “Seni tekrar tekrar kaybediyorum ve artık buna dayanamıyorum!” dedi.

Sözleri üstüme bir çekiç gibi indi. Kalbimin çoktan kırıldığını sanıyordum ama hiç de sandığım gibi değildi. Tamamıyla kırılmıştı.

Ta ki Livie bunları söyleyene dek.

“Fırtına’nın saldırıya uğradığı gece olanları biliyorum, Kacey. Biliyorum,” dedi Livie, bana imalı bir bakış fırlatıp. *Fırtına*. Dik dik Fırtına’ya baktığımda, Livie parmağını suçlarcasına bana doğrulttu. “Sakın bana söylediği için Fırtına’ya kızma, Kacey Delyn Cleary. Sakın. Fırtına bana anlattı, çünkü seni umursuyor ve yardım almanı istiyor. Neredeyse kırık bir bira şişesiyle bir adama saldıracaktın. Artık bu saçmalıklarından seni korumaya çalışmayacağız, anladın mı?” Livie, ani bir hareketle suratını sildi. “Artık bu saçmalıklara yokum.”

Kendime defalarca, bunları Livie için yaptığımı söylemiştim. Yaptığım her şeyi, Livie’yi korumak için yapmıştım. Ona bakarken, nelerle baş etmek zorunda kaldığını düşünürken, bunları kendimi korumak için yapıp yapmadığımı da düşündüm. Livie’nin de annemizle babamızı kaybettiğini biliyordum. Bir bakıma, beni de kaybetmişti. Ama o güne dek hiç onun nasıl hissettiğini düşünmüş

müydüm? Kendimi *onun* yerine koymaya çalışmış mıydım? Kim-senin, beni beton bloklar gibi yere mihlayan ayakkabılardan giymiş olmadığını sanıyordum. Livie asla pes etmemişti. Her zaman güçlü ve aklı başında davranmıştı. Her zaman Livie olmuştu... Ailemiz varken de yokken de. Bense...

Hiçbir şey düşünmemiştim... Tanrım! *Asla* davranışlarımı, verdiğim tepkileri ve bunların Livie'ye neler hissettirdiğini düşünmemiştim. Sadece omuzlarım dimdik durduğumu, nefes aldığımı ve onun yanında olduğumu sanmıştım. Onun için. Ama aslında bunu hiç becerememişim.

Tüm inadımın yok olduğunu ve kafamı aşağı yukarı salladığımı fark ettim. İçimden kendime küçük kız kardeşimi korumak istediğimi söylüyordum ama mesele onu korumak falan değildi. Asıl kendimi korumak istemişim. Yaptığım her şey ona acı vermişti. Hayatımdaki herkese acı vermişti.

"Güzel," dedi Dr. Stayner razı geldiğimi görerek. "Odanızı hazırlatacağım. Terapinizin ilk kısmı şimdi başlayacak." Doktorun ne kadar hızlı davrandığını görünce hayrete düştüm. Etkin ve profesyonel bir tavır vardı ama bir yandan da her yeri dümdüz etmeye hazırlanan bir kasırğa gibiydi. Sakin sakin kapıya doğru ilerleyip, birisine içeri girmesini işaret etti.

Hayır. Yatağıma sinip Livie hafifçe bağırana dek ellerini sıktım. Tanrım, lütfen... hayır! Bunu yapamaz.

Trent'in yaşlı bir versiyonu yakışıklı suratında büyük bir acı ifadesiyle kapıdan içeri girdi.

Trent'in babasıydı.

Cole'un babasıydı.

Kahretsin. Artık ona hangi isimle hitap edeceğimi bile bilemiyordum.

"Bay Reynolds'ın söyleyeceklerini dinlemeni istiyorum. O kadar. Sadece dinle. Bunu yapabilir misin?" dedi Dr. Stayner.

"Evet," der gibi başımı salladım ama emin değildim. Adamın suratına bakakalmıştım. Bana fazlasıyla *onun* suratını anımsatıyordu. Her geçen gün daha da içine girdiğim o *gözlerini*. Mutlulukla. Aşk-

la. Evet. Aşkla. Trent'e âşıktım. Hayatımın katiline âşıktım.

"Bu süre boyunca yanında olacağız," dedi Fırtına, diğer elimi tutarak.

Trent'in/Cole'un babası hafifçe öksürdü. "Merhaba, Kacey."

Yanıt vermedim. Ellerini cebine sokup karşımda dikilişini izledim. Tıpkı oğlu gibi. "İsmim Carter Reynolds. Bana Carter diyebilirsin."

O ailenin ismini duyar duymaz, sırtımda bir ürperti hissettim.

"Senden oğlumun sana ve kız kardeşine yaşattığı acı için özür dilemek istiyorum. Bunu dört sene önce de yapmaya çalışmışım ama polis sizlere yaklaşmamızı engellemişti. Ailem ve ben de mahremiyetinize saygı duyduk. Ne yazık ki Cole... Trent seni yine incitti." Yatağın ucuna gelene dek yürüdü; sonra, gülümseyerek onu teşvik eden doktora tereddütle baktı. "Bizim arabamızdı... benim arabamdı... Sasha'nın o gece kullandığı arabayı diyorum." Suratını buruşturdu. "Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi? Sigorta belgelerinde görmüş olmalısın." Onay vermemi bekledi. Ama hiçbir şey demedim. "Cole'u, kazadan sonra kaybettik. Var olmaktan bıkmış gibiydi. Michigan Devlet Üniversitesini bıraktı, futboldan vazgeçti, arkadaşlarıyla tüm ilişkisini bitirdi. Dört senelik kız arkadaşını terk etti ve ağzına bir yudum bile içki koymadı. İsmi de Cole Reynolds'dan Trent Emerson'a değiştirdi... Kendi göbek adını ve annesinin kızlık soyadını kullanmaya başladı." Carter duraksadı, keyifsiz bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı. "Kaza ailemizi yok etti. Annesiyle ben bir sene sonra boşandık." Elini kayıtsızca salladı. "Önemli değil. Asıl bilmeni istediğim şey, Cole'un... şey... Trent'in sorunlu birisi olduğu. Kazadan iki sene sonra, onu garajımda arabayı çalıştırmış, egzoz borusuna bir hortum bağlamış vaziyette bulduk. O gece onu sonsuza dek kaybettiğimizi sandık." Carter duygulanınca, sesi çatladı. Anlattıkları gözümün önüne gelince, beklenmedik bir acı hissettim. "O olaydan kısa süre sonra, onu Dr. Stayner'in post-travmatik stres bozukluğu yatılı hasta programına yazdırdık." Carter yine doktora bakıp, onun gülümsediğini ve başını salladığını görünce konuşmaya devam etti. "Trent'i taburcu

ettiklerinde, buna oybirliğiyle karar verdiler. İyileştğine emindik. Yine gülüyor ve gülümsüyordu. Bizi düzenli olarak aramaya başladı. Rochester'da bir grafik tasarım okuluna yazıldı. Hayatına devam ediyor gibiydi. Hatta ayakta tedavi gören hasta ve terapi gruplarına katılarak başka insanların acılarını yenmelerine de yardımcı oldu.

“Sonra, altı hafta önce, bir geriye dönüş yaşar gibi oldu. Annesinin kapısında bitiverdi. Seninle ve onu asla affetmeyeceğinin ilgili bir şeyler mırıldanıyordu. Onu buraya getirip, Dr. Stayner'a teslim ettik.”

Suratımdaki şok ifadesini gizlemek için elimden geleni yapıyordum. Demek Trent ortadan kaybolduğu süre boyunca burada, Chicago'daydı. PTSD tedavisi görüyordu, ki benim de ısrarla bu tedaviyi görmemi istemişti.

“Taburcu olduktan birkaç gün sonra, Trent yine çılgınlar gibi davranmaya başladı. Neler olduğunu anlamadık. Manik bir duruma girdiğini ya da uyuşturucu almış olabileceğini düşündük. Dr. Stayner her ikisini de reddetti. Hasta ve doktor arasındaki gizlilik prensibi nedeniyle, neler olduğunu bize anlatmadı.”

“Açıkçası, neler olup bitiğini bilmiyordum. Trent seansları sırasında benden hayatına dair çok önemli bilgileri gizledi, çünkü onaylamayacağımı biliyordu,” diye araya girdi Dr. Stayner.

“Evet,” dedi Carter başını sallayarak. “Neler olduğunu üç gün önce annesi, buradaki resepsiyoniste rastladığında ve kadın ona Trent'le Kacey'nin arasının düzelip düzelmediğini sorduğunda öğrendik. Annesi, Trent ona Kacey isimli bir kız arkadaşı olduğunu, biraz sıkıntılı bir dönem geçirdiklerini söylediği için, bunun pek üstünde durmadı. Sanırım, Trent resepsiyoniste bunu anlatmanın bir sakıncası olmayacağını düşünmüştü.” Carter içini çekti. “Ama oğlum iki sene önce yatılı hasta programını bıraktığında, hayatını düzeltebileceğini ve sana yaşattığı tüm acıları dindirebileceğini düşünüyordu.” Carter suratında bir utanç ifadesi belirirken, bakışlarını yere dikti. “Oğlum iki senedir uzaktan seni izliyordu, Kacey. Sana yaklaşacağı zamanı bekliyordu.” Livie'nin tırnaklarını koluma batırdığını hayal meyal fark ettim. Trent beni mi izlemişti? *Gizli*

gizli mi? Mahvettiği hayatımı düzletmek için mi? Seni mutlu etmek istiyorum. Gülümsetmek istiyorum. Trent'in bu sözleri zihnimde dönmeye başladı. Her şey yerli yerine oturmuştu. Beni gerçekten de mutlu etmeyi başarmıştı. Beni eski hâlime döndürmeyi kendisine görev edinmişti.

"Annesiyle ben olanları bilmiyorduk, Kacey. Gerçekten de bilmiyorduk. Trent seni son iki senedir izliyormuş. Okuldan tanıdığı ve e-posta şifreni kırabilecek biri varmış. Miami'ye yerleşeceğini de o şekilde öğrenmiş. New York'tan ayrıldığını bile bilmiyorduk. Trent senin için, evini ve eski hayatını terk etti. Seni düzeltebileceğine ve onu affedeceğine inanıyordu. Her gün e-postalar ve sesli mesajlar aracılığıyla konuşuyorduk. Bir kere annesini ziyaret bile etti."

"Demek onun için bir projeden ibarettim," diye mırıldandım kendi kendime. Bir barış projesi. Midem bulanıyordu. O anda, aynen öyle hissediyordum. Onun için bir proje olduğumu anladığım anda boğazıma acı bir su yükseldi. Beni asla umursamamıştı. Zihninde yarattığı kahrolası on iki adımlı bir programdım. "Önemli değil," dedim, boş bir sesle. Artık önemi kalmamıştı.

Trent'in hayatıma getirdiği tüm güzellikler ölmüştü. Ben asla hayata geri dönmemiştim. Fırtına, Carter içeri girdiğinden beri ilk kez konuştu:

"Kacey... Dan, Trent'e dava açmanı istiyor. Yaptığı yanlış, yasadışı ve birçok açıdan boktan bir şeydi. Hapse gitmeyi hak ediyor."

Kendi kendime gülümsedim. Fırtına asla küfredmezdi. Gerçekten çok öfkeli olmalıydı. "Dan'den, sen kendini daha iyi hissedene ve bunu kendin yapana dek beklemesini istedim. Ama gidip Trent'i kafasından vurmak istiyorum doğrusu," dedi öfkeyle sesini alçaltarak.

"Evet," der gibi başımı salladım. *Trent'i ihbar et. Dava aç. Trent hapse gitsin.*

"Annesiyle ben, dava açmak isterseniz bunu anlayışla karşılız," dedi Carter sakın bir tavırla ama tek oğlunu kaybetme düşüncesiyle omuzlarını sarkıttığını fark ettim.

"Hayır." Bu sözcük ağzımdan çıkınca, kendim bile şaşırdım.

Carter şaşkınlıkla bana baktı. “Hayır mı?”

“Kacey, emin misin?” diye sordu Livie, elimi sıkıp.

Ona bakıp “Evet,” der gibi başımı salladım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama onu hapse yollamak istemiyordum. Ondan nefret ettiğime emindim. Ondan, Cole olduğu için nefret etmem gerektiğini biliyordum çünkü kazadan beri yegâne emin olduğum şey Cole’dan nefret ettiğimdi. Carter’a baktım, oğlunun baygın bedenini arabadan nasıl çıkardığını düşündüm ve hissettiğim şeyin nefret olmadığını anladım. Onlara acıyordum. Carter’a ve Trent’e acıyordum, çünkü bir insanı bunu yapmaya zorlayan acı seviyesini gayet iyi biliyordum. Senelerce, benim de aklımdan bir iki kere geçmiş olan bir düşünceydibu

“Hayır, onu dava etmeyeceğim. Polisi işe karıştırmayın. Kimseye dava falan açmıyorum.”

Carter bir an için gözlerini sıkıca yumdu. “Teşekkür ederim,” dedi boğuk ve duygulu bir sesle. Hafifçe öksürdü. Livie’ye bakıp “Livie’nin velayetinin sorun olduğunu biliyorum,” dedi.

“Hayır, sorun falan yok. Benim velayetim altında.” Dik dik Livie’ye baktım. Neden bunu ona söylemişti?

“Darla teyzeyi aradım,” dedi yavaşça. “Çünkü bir süre hayatta kalıp kalamayacağından bile emin değildik. Beni eve geri götürebileceğini ve...”

“Hayır! Hayır! Beni terk edemezsin!” diye bağırdım kalbim güm güm atarken.

“Livie hiçbir yere gitmiyor, Kacey,” dedi Carter. “Sadece okula gitmek için Miami’ye geri dönecek. Çalıştığım firma tüm yasal velayet belgelerini hazırlayacak. Velayetin şimdilik Bayan Matthews’a verilmesi gerekebilir. Yani sen daha iyi olana ya da Livie reşit olana kadar.”

Uyuşmuş bir hâlde başımı salladım. “Te-teşekkür ederim.” Bize yardım ediyordu. Neden?

Bana dostane bir tavırla gülümsedi. “Ayrıca, eniştenizle de görüştüm.” Bakışları birden buz kesip sertleşti. “Hâlâ biraz sigorta parası var, Kacey. Enişteniz hepsini kaybetmemiş. Bu paranın senin

ve kız kardeşinin adına bankaya transfer edilmesini sağlayacağım.” Cebinden bir şey çıkardı. “Bu, kartvizitim. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa diye. Ne olursa, Kacey. Livie. Ne olursa. Elimden gelen her yardımı yaparım.” Kartviziti kenardaki masanın üstüne koydu.

Dr. Stayner’a başını sallayıp selam verdi ve korkunç bir yük taşıyormuş gibi omuzlarını sarkıtarak kapıya yöneldi. Sanırım, gerçekten de oğlunun yaptıklarından dolayı ağır bir yük taşıyordu. Elini kapı koluna yaslayıp durdu. “Her ne olmuş olursa olsun, Trent’i asla seninle birlikte olduğu zamanki kadar mutlu görmemiştim. Asla.” Kliniğin kocaman meşe kapılarına baktım. İçerisinin beyaz stükko duvarlarıyla büyük bir tezat oluşturunuyordu. Yine de güzel bir binaydı.

Bir süreliğine yeni evim orası olacaktı.

Minik bir el elimi tutunca irkilmedim. “Merak etme. Burası o kadar da kötü değil. Uslu davranırsan, taburcu olursun. Sonra da gidip dondurma alırız,” dedi Mia, ciddi bir tavırla. O ve Dan, Chicago’nun hayvanat bahçelerini gezerlerken, Fırtına yanımdan ayrılmamıştı. Artık veda ediyorlardı. Mia serbest elini havaya kaldırıp iki parmağını kaldırdı. “Üç top hem de!”

Fırtına, Dan’le kol kola girmiş hâlde gülererek arkasından geldi. “Tamam, Mia.” Bana göz kırptı.

“Hazır mısın?” diye sordu Livie, koluma girip.

İçime derin bir nefes çekip, binaya tekrar baktım. “Biraz sosyetik bir yere benziyor.”

“Merak etme. Bir tanıdığımın tanıdığı var... O da birisini tanıyor.” Dan sıırttı. Nedense, ona inanmadım. Carter Reynolds’ın manikürlü parmağının bu işin içinde olabileceğini hissettim. Belki de Stayner oğlunu tam olarak tedavi edemediği için ona borçluydu. Dr. Stayner’ın daha önceki tedavilerine bakınca, neden bana yardım edebileceğini düşündüklerine bir anlam veremedim. Ama bir kez olsun direnmedim. Livie’yle birlikte, aynı ritmi tutturarak yürümeye başladık.

“Bunu yaptığın için teşekkür ederim, Kacey,” diye fısıldadı ya-nağından aşağı süzülen bir damla yaşı silerek. Mavi üniformalı bir

adam kapıyı açıp valizimi aldı. “Bana ne kadar izin verirlerse, o kadar ararım,” diye seslendi Livie, kolumu son bir kez sıkıp.

Cesur davranmaya çalışıp ona göz kırptım. “Suyun yüzeyinde görüşmek üzere.”

ON SEKİZ

Bunu atlatamam.

Bunu atlatamayacağım.

Benden bir tek konuşmamı istiyorlardı. Konuşmak ve konuşmak ve konuşmak: ne hissettiğim, kâbuslarım, Fırtınayı öldürmeye yeltenen adama az kalsın saldırışım, ölen ebeveynlerim, Jenny, Billy ve Trent hakkında. Her seferinde, bunların hepsini ait oldukları o karanlık ve dar dolaba atıyordum. Dr. Stayner dolaba dalıp, bunu görev edinmiş bir çatlak gibi her şeyi çekip çıkarıyor, bense tekmelemler ve çığlıklar atarak ceketine asılıyordum.

Bunların hiçbirinin bana bir faydası olamazdı.

Endişeye karşı verilen ilaçların da öyle. İlaçlar beni bitkin düşürüyor, midemi bulandırıyor ama Dr. Stayner, işe yaramasının vakit alacağını söylüyordu.

Ben de suratına bir yumruk atacağımı söylüyordum.

Ondan nefret ediyordum.

Geceleri gözlerimi yumduğumda, Trent beni gülerek karşılıyordu. Hep gülüyordu.

Bir gün, bunu Dr. Stayner'a günlük özel seansımız sırasında ofisinde söyledim. "Sence gerçekten de gülüyor mu, Kacey?" diye sordu.

"Az önce güldüğünü söyledim ya?"

“Hayır. Bana, onun sana güldüğüne dair bir rüya gördüğünü söyledin. Bense sana, onun gerçekten de güldüğüne inanıyor musun diye sordum.”

Omuzlarımı silktim. “Bilmem.”

“Bilmiyor musun?”

Dik dik suratına baktım. Bu konuşma umduğumdan da uzun sürmüştü. Koca ağzımı açınca böyle oluyordu zaten. Genellikle, sessiz duruyor ve kısa “evet” ve “hayır” yanıtları veriyordum. Bunlar o güne dek gayet iyi işe yaramıştı. Bunun zararsız bir konu olacağını neden düşündüğümü bilemiyordum.

“Biraz bunu düşünelim, olur mu Kacey?” Doktor sandalyesinde öne eğildi ve bana bakarak oturdu. Bunu mu düşünüyordu? Benim düşündüğümü mü sanıyordu? Çok sinir bozucu bir durumdu. O tuhaf sessizliği duymamak için dikkatimi çalışma odasına verdim. Odası ufak ve klinik görünümlüydü. Sıradan bir terapist gibi raflar dolusu kitabı vardı. Ama yine de daha önceden tanıştığım terapistler gibi değildi. Onu nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum. Sesi, hâli tavrı... Her şeyi çok farklıydı.

“Trent bir gece, birçok üniversiteli genç gibi çok fazla içki içmiş olan genç bir üniversiteliydi. Sonra, çok korkunç ve aptalca bir hata yaptı.”

Ellerimi birbirine kenetleyip sandalyemde öne eğildim ve Dr. Stayner’ın suratına dişlerimden asit püskürttüğümü hayal ettim. “Hata mı?” dedim hırlar gibi. O geceyi tarif etmek için o sözcüğü kullanmalarından nefret ediyordum. “Annemle babam öldü.”

Dr. Stayner parmağını kaldırdı. “İşte bu, o korkunç ve aptalca hatanın sonucu. Ama bu, onun korkunç ve aptalca hatası değil, değil mi?” Yanıt vermeyince ve bakışlarımı lacivert kareli halıdan kaldırmayınca, bir şeyin alınma çarptığını hissettim. Kucağımda bir kâğıt ataşı duruyordu.

“Az önce suratıma bir kâğıt ataşı mı attınız?” dedim, şok içinde.

“Soruya yanıt ver.”

Dişlerimi sıktım.

“Trent’in korkunç, aptalca ve hayatını değiştiren hatası neydi?”

dedi doktor ısrarla.

“Evine gidiyordu,” diye homurdandım.

Dr. Stayner hızlı hızlı başını sallayıp sesini yükseltirken, alnıma bir kâğıt ataşı daha isabet etti. “Hayır.”

“Eve gidebilmek için anahtarlarını arkadaşına verdi.”

“Tam isabet! Bir seçim yaptı. O sarhoşluk hâlinde asla yapması gereken bir seçim yaptı. Çok kötü ve çok tehlikeli bir seçim. Ayıldığında, bu seçimin altı kişinin hayatına mal olduğunu öğrendi.” Uzunca bir sessizlik oldu. “Kendini bir an için onun yerine koy, Kacey.”

“Bunu yapa...”

Dr. Stayner sabırsızlıkla dizlerime vurarak lafımı kesti. “Sen de sarhoş olmuşsundur, değil mi?”

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

“Olmadın mı?”

Fazla düşünmeme gerek kalmadan aklıma bir anı geldi. Kazadan altı ay önce, Jenny’yle bir açık hava partisine gidip bir sürü Jager içmiştik. Hayatımdaki en eğlenceli gecelerden biriydi. Ertesi sabahsa ayrı hikâyeydi.

“Aynen öyle,” dedi doktor aklımdan geçenleri okumuş gibi. Belki de okuyabiliyordu. Belki de doğaüstü güçleri olan bir şarlatandı. “Sen de muhtemelen aptalca şeyler yapmış ve söylemişsindir.”

Sıkkin bir ifadeyle başımı saldı.

“Ne kadar sarhoş olmuşsun?”

Omuzlarımı silktim. “Bilmem. Sadece... sarhoştum işte.”

“Evet ama ne kadar sarhoş?”

Yine dik dik suratına baktım. “Neyiniz var? Neden beni bu kadar zorluyorsunuz?”

Beni duymazdan geldi. “O hâldeyken eve arabayla döner miydin?”

“Eee, hayır.”

“Neden?”

“Çünkü o zaman on beş yaşımıydım, dâhi adam!” Parmaklarım sandalyenin kenarını sıkıca tutmaktan bembeyaz kesilmişti.

“Tamam,” dedi, elini sallayıp. Ama belli ki mesajını vermişti. “Ya arkadaşın? Arkadaşların? Onlar ne kadar sarhoştur?”

Omuzlarımı silktim. “Bilmem. Sarhoşlardı işte.”

“Belli oluyor muydu? Sarhoş oldukları belli miydi?”

Jenny’nin bir piknik masasının üstüne çıkıp Hannah Montana’dan bir şarkıyla dans edip şarkı söylediği geldi gözlerimin önüne. Ne kadar sarhoş olduğunu bilmiyordum. Jenny tamamıyla ayık olsa da o tür şeyler yapabiliirdi. En sonunda omuzlarımı silktim. Bu anı boğazımın gerisinde acı veren bir yumru oluşturmıştı.

“Ya gecenin sonunda arkadaşların sana saatler öncesinden içki içmeyi kestiklerini ve arabayı kullanabileceklerini söylemiş olsalardı? Onlara inanır mıydın?”

“Hayır,” dedim, hemen.

Parmağını yine kaldırıp salladı. “Bunu biraz düşün, Kacey. Hepimiz bunları yaşadık. Güzel bir gece geçirmek için dışarı çıkar, birkaç içki içersin. Arabayı kendin kullanacak durumda olmadığını bilirsin ama derhâl bir başkasına güvenirsin. Aynı şeyi ben de yaşadım.”

“Sarhoş araba kullanmak için bahane mi uyduruyorsunuz, Dr. Stayner?”

Hızla başını salladı. “Kesinlikle hayır, Kacey. Bunun hiçbir bahanesi yok. Sadece aptalca tek bir hata, bazen insanların hayatları boyunca unutamayacakları korkunç olaylara neden olur.”

Bir süre sessiz kaldık; doktor hâlâ yanıtımı bekliyor gibiydi. Ellerime baktım. “Sanırım, olabilir,” dedim bıkkın bir tavırla. *Evet*, geçmişini düşündüğümde, bir arabaya binmiş ve sırf sürücü iyiyim dediği için öyle olduğunu varsaydığım anlar olmuştu.

“Evet, olabilir,” dedi Dr. Stayner bilmiş bir tavırla. “Oldu zaten. Cole’a oldu.”

Birden öfkelenim. “Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Onun tarafını mı tutuyorsunuz?” diye bağırdım.

“Kimsenin tarafını tutmuyorum, Kacey.” Sesi yine sakın ve tatlıydı. “Öykünü, o trajik *kaza* olayını dinlediğimde, olayla ilgisi olan herkes için üzüldüm elbette. Sen. Ailen. Emniyet kemerlerini tak-

mak gibi basit bir şeyi yapmadıkları için ölen çocuklar. Ve birisine arabasının anahtarlarını veren Cole. Onu dinlediğimde şunu hissettim...”

Şimşek gibi odadan fırladım ama doktor, arkamdan “Empati!” diye bağırıp ta odama kadar geldi ve ruhuma girip bana işkence etmenin yollarını aradı.

“Durumlar nasıl?”

Telefondan uzanıp Livie’ye sarılmak geçti içimden. Aradan yedi gün geçmişti ve onu çok özlemiştim. Ondan asla o kadar uzun süre ayrı kalmamıştım. Kazadan sonra hastanede yattığımda bile beni neredeyse her gün ziyaret etmişti.

“Dr. Stayner kesinlikle geleneksel yöntemler kullanmıyor,” diye homurdandım.

“Neden?”

Bıkkınlıkla içimi çekip, ona duymak istemediğini bildiğim şeyleri anlattım. “Adam çatlağın teki, Livie. Bağırıyor, beni zorluyor, sonra da bana ne düşünmem gerektiğini söylüyor. Bir terapistin olmaması gereken her şey bu adamda var. Hangi çatlaklar okuluna gittiğini bilmiyorum ama Trent’in neden buraya girdiğinden daha deli çıktığını şimdi daha iyi anlıyorum.”

Trent. Midemin gerildiğini hissettim. Unut onu, Kace. O, gitti. Senin için ölü sayılır.

Bir sessizlik oldu. “Peki, işe yarıyor mu? İyileşecek misin?”

“Henüz bilemiyorum, Livie. Hiçbir şeyin daha iyiye gidip gitmeyeceğini bilemiyorum.”

Bir araba yolda yanımızdan geçince, Jenny çılgınlar gibi gülmeye başladı. “Super Freak” şarkısını söylediğimde, Raileigh’nin suratındaki ifadeyi gördün mü? Klasik bir andı.”

Ben de gülmeye başladım. “Kullanabilecek kadar iyi misin?” George’un kamyonetinin tepesinden atlayıp Billy’nin arkadaşlarından birini yere serdiğimde, direksiyon başına geçemeyeceğimi anladığımdan arabanın anahtarını ona vermiştim.

Önemli değilmiş gibi elini salladı. “Tabii canım, saatler önce içki içmeyi kestim! Ben...”

Tam o sırada, parlak bir ışık dikkatimizi dağıttı. Işık arabanın farlarından geliyordu ve bize çok yakındı. Fazla yakındı. Babamın Audisi bir şeye çarpınca, bedenim öne savruldu; emniyet kemerim çarpışmanın darbesiyle boğazımı kesti ve kulakları sağır edici bir ses duyuldu. Saniyeler içinde her şey sona erdi ve geriye sessizlik ve âdeta tüm duyularım paralize olmuş ve aşırı çalışıyormuş gibi tuhaf bir his kaldı.

“Ne oldu?” Hiçbir şey. Yanıt gelmedi.

“Jenny?” yanıma baktım. Karanlıkta ama artık direksiyonun ardında olmadığını görebiliyordum. Başımızın dertte olduğunu anlamıştım. “Jenny?” diye bir kez daha seslendim titrek bir sesle. Emniyet kemerimi çözüp kapıyı açtım. “İnsan çok korkunca birden ayılır” diye bir laf vardır. Bunun ne demek olduğunu arabanın ön tarafına yürürken, motorun tıslamasını duyarken ve göçmüş kaportadan dumanlar çıkarken daha iyi anlamıştım. Araba darmaduman olmuştu. İçimde müthiş bir panik hissi peyda olduğunda, ellerimle saçlarımı geriye attım. “Tanrım, babam ...” Derken, bir sandalet gördüm. Jenny’nin sandaletiydi.

“Jenny!” diye çığlık atıp arkadaşımın yüzüüstü, kımıldamadan yat-tığı çimlere koşturdum. “Jenny!” diye bağırarak onu sarstım. Tepki vermedi.

Yardım çağırmalıydım. Telefonumu bulmalıydım. Bir şeyler... Tam o sırada, bir başka metal yığınına fark ettim.

Bir başka araba.

Audi’den çok daha kötü durumdaydı.

Midem birden alt üst oldu. İçinde kimler olduğunu hayal meyal görebiliyordum. Ne yaptığımı düşünmeden ayağa kalkıp kollarımı çılginlar gibi sallamaya başladım. “İmdat!” diye bağırdım. Bunun bir faydası yoktu. Bir hiçliğin orta yerindeki karanlık ve ormanlık bir yoldaydık.

En sonunda pes edip, kalp atışlarımı kulaklarımda hissederek arabaya doğru süründüm. “Kimse var mı?” diye fısıldadım. Bir şey

duymak mı, yoksa duymamak mı beni daha çok korkutacaktı bilemiyordum.

Yanıt gelmedi.

İçeri bakıp gözlerimi kısıtım ve kırık camdan bir şeyler görebilmek için uğraştım. Göremiyordum... Çok karanlıktı...

Çat. Çat. Çat... Sahne ışıkları gibi, birden tüm alan ışıkla kaplandı ve dehşet verici manzarayı aydınlattı. Ön koltukta orta yaşlı bir çift oturuyordu. Bakışlarımı başka yöne çevirdim, çünkü kanlı bedenlerinin görüntüsüne tahammül edemezdim.

Onlar için çok geçti. Bunu anlamıştım.

Ama arka koltukta birisi daha vardı. Hızla, göçmüş kapının yanına sinmiş siyah saçlı, bedeni yamulmuş kıza baktım.

"Tanrım," dedim dizlerimin boşa gittiğini hissederek.

Livie'ydi.

Neden o arabadaydı?

"Kacey." İsmimi duyunca, buz gibi parmaklar kalbimi kavramış gibi hissettim. Biraz daha içeri bakınca, yanında ince uzun birisinin oturduğunu gördüm. Trent'ti. Yaralıydı. Fena yaralıydı. Ama bilinci yerindeydi ve dikkatle bana bakıyordu.

"Ailemi öldürdün, Kacey. Seni bir katilsin."

Gece hemşiresi Sara, ben avaz avaz bağırırken odama daldı. "Sorun yok, Kacey. Şşş, sorun yok." Sırtımı ağır ağır, dairesel hareketlerle ovuştururken, her yanımdan soğuk terler boşandı. Hemşire, ben dizlerimi sıkıca göğsüme çekip, fetus pozisyonunda uzandığımda da bunu yapmaya devam etti. "Her zamankinden daha kötü bir kâbus gördün, Kacey." Hemşire kâbuslarım sırasında zaten birkaç kez içeri girip çıkmıştı. "Neyle ilgiliydi?" Bana bu konuda konuşmak isteyip istemediğimi sormadığını fark ettim. İstesem de istemesem de buna ihtiyacım olabileceğini düşünmüştü. Orası öyle bir yerdi. Sizden bir tek konuşmanızı isterlerdi. Bense sadece susmak istiyordum. "Evet, Kacey?"

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştım. "Empati."

“Belki de haklısınız.”

Dr. Stayner’ın kaşları soru sorar gibi havaya dikildi. “Bu, dün geceki rüyanla mı ilgili?”

Kaşlarımı çatınca, öyle olduğunu anladı.

“Evet, Sara bana söyledi. Endişe edilecek bir durum olabilir diye bana anlattı. Görevi bu. Sana ihanet etmiş falan değil.” Bunu defalarca başkalarına da söylemiş gibi söylemişti. “Tam olarak neler oldu?”

Nedense, tüm kâbusu başından sonuna kadar ona anlattım; o dehşeti tekrar yaşarken, tüm bedenim titredi.

“Neden o kadar korkunçtu?”

Başımı yana eğip doktora baktım. Belli ki beni dinlememişti. “Nasıl yani? Herkes ölmüştü. Jenny, Trent’in annesiyle babası... Livie’yi öldürmüştüm. Sadece... dehşet vericiydi o kadar!”

“Livie’yi mi öldürdün?”

“Şey, evet, Benim hatamdı.”

“Hımın...” Başını salladı ama ne demek istediğini anlamadım. “Jenny’nin öldüğünü görünce ne hissettin?”

Bunu düşününce, ellerimi endişeyle karnıma bastırdım.

“Onun için üzüldün,” dedi, benim adıma yanıt vererek.

“Tabii ki. Ölmüştü. Bir psikopat falan değilim.”

“Ama Trent’in ailesinin arabasına ve Livie’ye çarpan arabayı o kullanıyordu. Neden onun için üzüldün?”

Hiç düşünmeden bir şeyler söyledim. “Çünkü o, Jenny’ydi. Kimseyi incitmezdi. Bunu kasıtlı olarak yapmadı...”

Birden duraksayıp, bana ne söyletmek istediğini fark edince ona baktım. “Sasha, Jenny değildi. Ne yapmaya çalıştığınızı anladım.”

“Neymiş?”

“Sasha’yla Trent’in gülen, ağlayan ve aileleri olan kişiler olduğunu görmemi istiyorsunuz.”

Bilmiş kaşlarını yine havaya dikti.

“Aynı şey değil! Onlardan nefret ediyorum! Trent’ten nefret ediyorum! O, bir katil!”

Dr. Stayner sandalyesinden fırlayıp raflardan birinden hayatım-

da gördüğüm en kocaman ansiklopediyi aldı. Hışımıla yanıma gelip, kucağıma fırlattı. “Al. ‘Cinayet’ sözcüğünün anlamına bir bak, Kacey. Hemen! Bak!” Bunu yapmamı beklemedi, çünkü muhtemelen salakça mesajını anladığımı düşünüyordu. “Sen aptal bir kız değilsin, Kacey. O sözcüğün ardına gizlenebilir ya da kabullenebilirsin. Trent bir katil değil, sen de ondan nefret etmiyorsun. Her ikisinin de doğru olduğunu biliyorsun. Artık bana yalan söylemekten vazgeç, daha da önemlisi kendine yalan söylemeyi bırak.”

“Hayır, ondan nefret ediyorum,” dedim cılız bir sesle.

O anda, Dr. Stayner’dan da nefret ettim.

Ondan nefret ettim, çünkü doğruyu söylediğini biliyordum.

ON DOKUZ

Dr. Stayner beni, penceresi bir başka ufak ve beyaz odaya bakan, ufak ve beyaz duvarlı bir odaya götürdü.

“Bu, aynalı bir cam mı?” diye sorup cama tıkladım.

“Evet, öyle, Kacey. Otur.”

“Peki, Dr. Diktatör,” diye homurdanıp gösterdiği sandalyeye oturdum.

“Teşekkürler, Belalı Hasta.”

Suratımı ekşittim. Dr. Stayner’ın geleneksel olmayan yöntemleri, bazen bu işi daha az acısız kılıyordu. Her zaman değil, sadece bazen.

“Bugün bana ne ceza vereceksiniz?” diye sordum kayıtsızca. Tam o sırada, aynanın diğer tarafındaki kapı açıldı. İçeri giren kişiyi görünce, bedenim kaskatı kesildi ve içime keskin bir nefes çektim.

Trent’ti.

Cole’du.

Siktir.

Onu son gördüğümden beri, aradan haftalar geçmişti. Açık kah-verengi dağınık saçlarıyla, uzun ince bacaklarıyla içeri girdiğinde, her zamankinden daha da yakışıklıydı. Bunu itiraf etmem gerekirdi. Ama bunu itiraf etmekten nefret ediyordum. Bu sefer gülümse-miyordu. Gamzeleri gözük-müyordu. Âşık olduğum o çekici adam-

dan eser yoktu.

Âşık olduğum. Dişlerimi sıkıp, bu düşüncenin beraberinde getirdiği acı hissini duymazdan gelmeye çalıştım.

Tam karşımdaki sandalyeye oturdu. Trent'in bakışlarındaki o katıksız acıyı görebilmek için onu tanımama bile gerek yoktu. Ama onu tanıdığım, daha doğrusu bir parçasını tanıdığım için, o acı âdeta çıgıllıklar atıp kendisini belli ediyordu.

Tahammül edilemeyecek bir manzaraydı. İçimden ona uzanmak ve acısını dindirmek geçti.

Dr. Stayner'in elleri, ben odadan fırlayıp kaçmadan bir saniye önce omuzlarıma kondu. "Seni, göremiyor, Kacey. Duyamıyor da."

"Burada ne işi var?" diye sordum fısıldayarak, titretilen bir sesle. "Neden bana bunu yapıyorsunuz?"

"Bana sürekli olarak Trent'ten nefret ettiğini söylüyorsun ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Burada olduğuna göre, bunu kendine itiraf et ki artık ilerleme kaydedelim. İyileşme sürecinde nefrete yer yok."

Dr. Stayner'in sözlerine karşı çıkarken bile gözlerimi Trent'ten ayıramıyordum. "Sen, çatlak, rezil bir doktorun..."

Doktor lafımı kesti. "Onun da benim hastam olduğunu biliyorsun, Kacey. En az senin kadar yardıma ihtiyacı var. O da PTSD yaşıyor. Kendisini, hissettiği acıyla doğru dürüst baş etmek yerine içine gömebileceği düşüncesiyle kandırmış. Ama bunu daha farklı bir şekilde yapmış. Şu anda bunu konuşmayacağız." Doktor yanımdan geçerken irkildim. "Bugün, azıcık oyun oynayacağım. Bugünkü seans ikiye bir olacak."

"Biliyordum." Parmağımı ona doğrulttum.

Dr. Stayner, verdiğim tepki komikmiş gibi gülümsedi. Ama bana hiçbir şey komik gelmiyordu. *Acaba onu tıp kuruluna rapor etsem neler olur,* diye düşündüm.

"Bu, Trent'in iyileşmesi için olduğu kadar, senin iyileşmen için de gerekli, Kacey. Burada oturup, Trent'in söylediklerini dinleyeceksin. Ondan sonra da onu görmeyeceksin. Bugün evine geri dönmek üzere buradan ayrılıyor. Durumu iyi ama senin de aynı binada

olduğunu bildiği için tam anlamıyla tedavi edilmesi imkansız. İkinizin burada karşılaşması riskini göze alamam. Anladın mı?”

Ağzımdan sadece bir homurtu çıktı. Trent onca zamandır oradaydı ve Dr. Stayner beni bu konuda uyarmamış mıydı? Bir köşeyi dönüp de hazırlıksız bir biçimde ona rastlamış olma ihtimali mide-me kramplar girmesine neden oluyordu.

Dr. Stayner hoparlörün yanındaki bir düğmeye bastı. O anda odadan çıkıp gidebilirdim. Muhtemelen, kaçmayı da başarırdım. Ama bunu yapmadım. Orada oturdum; hem çok iyi tanıdığım hem de hiç tanımadığım adama baktım ve ne diyebileceğini merak ettim. Bir yanımda ona bakmamak istese de bunu başaramadım.

“Seni göremez. Kendisi böyle olmasını istedi. Mikrofonunun açık olduğunu kırmızı bir ışıktan anlayacak,” dedi doktor ve arkamdan hafif bir klik sesinin geldiğini duydum. Geriye bakınca, odadan çıktığını ve beni iki kere mahveden adamla beni yüz yüze bıraktığını gördüm.

Ellerimi yumruk yapıp gerilmiş bir mideyle beklerken Trent sandalyesini dizleri cama değecek kadar öne çekti. Öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadı ve bakışlarını hareket hâlindeki parmaklarına verdi. O parmaklar, o eller... Bunlar kısa bir süre önce kurtuluşumdu. İşler nasıl bu kadar kısa sürede değişmişti?

Ağır ağır, acı çekermiş gibi başını kaldırdı, suratıma baktı ve o delici gözleriyle, arasında turkuaz renkli benekler olan açık mavi irisleriyle bana öylesine dikkatle baktı ki beni görebildiğini düşündüm. Panik içinde sağa sola kıpırdandım. İrisleri beni izlemedi. *Tamam, Stayner yalan söylememiş demek ki.*

“Selam, Kacey,” dedi yumuşak bir sesle.

Elimde olmadan dudaklarımı sessizce oynatarak, *Selam*, dedim. Sesinin ta içime işlediğini hissettim.

Trent hafifçe öksürdü. “Kendime bir aynada bakarak konuşmak biraz tuhaf ama bu, sana söylemem gerekenleri söyleyebileceğimi bildiğim tek yol. O yüzden... Burada, Dr. Stayner’la birlikte olduğuna memnun oldum. O harika bir doktordur, Kacey. Ona güven. Keşke ben de ona tamamıyla güvenmiş olsaydım. Belki de sana

bunları yaşatmazdım.” Dudaklarını birbirine bastırıp başka yöne baktı. Gözlerinin donuklaşmış olabileceğini düşündüm ama tekrar bana baktığında normal gözüküyorlardı.

“Dört sene önce o gece olanlar, hayatımda verdiğim en kötü kararın sonucuydu ve bundan dolayı hayatımın sonuna dek pişman olacağım. Zamanı geriye alabilseydim ve aileni, kendi ailemi, Sasha’yla Derek’i kurtarabilseydim, bunu yapardım. Bunu değiştirmek için her şeyi yapardım.” Yutkunduğunda, âdemelması aşağı yukarı oyandı. “Sasha...” Başını tekrar önüne eğdi. O ismi duyunca, gözlerimi yumdum. Bu ismi duymak onca sene sonra hâlâ içimi acıtıyordu ama kendimi eskisi kadar kötü hissetmiyordum. Dr. Stayner’in empati konulu dersinden beri hissetmiyordum. Gözlerimi açtığımda, Trent yine bana bakıyordu; yanaklarından aşağı acı ve kayıp hissiyle birlikte yaşlar süzülüyordu.

Bu kadarı bana yetti. Onu o kadar üzgün görmek bedenimin kaskatı kesilmesine ve koruma kalkanımdan geriye kalanın delinmesine neden olmuştu. Ellerimle ağzımı kapattım ama gözlerimin bir anda dolmasına engel olamadım. Çılgınlar gibi suratımı sildim ama gözyaşlarım akmaya devam etti. Her şeye rağmen, onu acı içinde görmek hâlâ içimi acıtıyordu.

Çünkü ondan nefret etmiyordum. Bunu yapamıyordum. Onu seviyordum. Kendime karşı dürüst olmam gerekirse, onu hâlâ seviyor olabilirdim. Onun iki sene boyunca beni gizli gizli takip etmiş olması da umurumda değildi. Nedenini bilmiyordum ama bunu umursamıyordum.

İşte, Dr. Stayner. İtiraf ediyorum. Kahretsin!

“Sasha iyi bir çocuktuk, Kacey. Bana inanmayacaksın ama tanısaydın ondan hoşlanabilirdin. Birlikte büyümüştük.” Trent geçmiş hatırlayınca, hüznle gülümsedi. “Benim için bir erkek kardeş gibiydi. Başına gelenleri hak etmiyordu ama tuhaf da olsa, böylesi daha iyi. O kazanın yaratacağı suçluluk duygusuyla, on dakika bile yaşayamazdı. O...” Trent’in sesi çatladı ve başparmağıyla gözyaşlarını sildi. “İyi bir çocuktuk.”

Trent, bakışlarını camın üzerinde gezdirdi. “Benden nefret et-

tiğini biliyorum, Kacey. Cole'dan nefret ediyordun. Hem de çok. Ama ben Cole değilim, Kacey. Artık Cole değilim.” Duraksayıp, içine derin bir nefes çekti. Tekrar konuşmaya başladığında sesi düzgün ve sakin çıkıyordu; gözleri daha parlak, omuzları daha dikti. “Sana yaptığımı değiştiremem. Söyleyebileceğim tek şey, çok üzgün olduğum. Bu nedenle hayatımı, bu hatanın ne kadar çok şeye mal olacağını herkese bildirmeye adayacağım. Bunun insanlara ne kadar acı verebileceğini söylemeye adayacağım.” Sesini alçalttı. “Bunu yapabilirim. Kendim ve senin için.”

Ağır ve temkinli bir hareketle, titreyen elini kaldırıp cama dayadı.

Sonra da indirmede.

Dayanamadım.

Parmaklarımı cama, onunkilerin tam karşısına dayayıp, tekrar tenini hissetmenin, parmaklarının parmaklarıma geçmesinin ve beni kendisine çektiğinde ılıkliğini yaşamamanın nasıl olabileceğini düşündüm. Beni hayatına çekişinin nasıl olabileceğini düşündüm.

Gözyaşlarım yanaklarımdan akarken uzunca bir süre ellerimiz camda öylece kaldık. Sonra, elini kucağına indirdi ve sesi yumuşadı.

“Niyetim yanlış olduğu hâlde, suratına karşı şunu söylemek isterdim...” Yutkundu ve boğuk bir sesle devam etti. “Seni kendime âşık etmenin sana yaptığım her şeyi düzeltebileceğini sandım. Seni mutlu edebileceğimi sandım, Kacey. Ne yaptığımı öğrensen bile, bunu umursamayacağın kadar mutlu etmek istedim seni.” Başını ellerinin arasına aldı, bir süre durdu ve sonra yine cama baktı. Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. “Ne kadar salakça, değil mi?”

Uzunca bir sessizlik olunca, ona dikkatle bakacak, kahkahalarla ve mutlulukla geçen günlerimizi düşünecek fırsatım oldu. O günlerin gerçek olduğuna inanamıyordum. “Sana karşı hissettiklerim gerçektir, Kacey.” O anda cama, duygu yoğunluğuyla alev alev yanan gözleriyle baktı. Trent’in tek bir bakışı bile dizlerimin bağını çözebilirdi. “Hâlâ da gerçek. Ama artık buna dayanamıyorum. İkimizin

de iyileşmek için zamana ihtiyacı var.”

Boğazımın düğümlendiğini hissettim. “*Hâlâ* gerçek,” dedim alçak sesle. Gerçekti. Neler olduğunu anladığımda, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Trent bana veda ediyordu.

“Umarım, günün birinde bunu atlatabilirsin ve birisi seni güldürebilir. Çok güzel gülüyorsun, Kacey Cleary.”

“Hayır,” diye fısıldadım birden kaşlarımı çatıp. “Hayır!” İki elimle camı yumruklamaya koyuldum. Veda etmeye hazır olmadığımı anlamıştım. Bu şekilde olmazdı. Henüz olmazdı.

Belki de asla olmazdı.

Buna bir anlam veremiyordum. Öyle hissetmek de istemiyordum ama hissediyordum. Trent’in ayağa kalkıp gerilmiş bir hâlde odadan çıkışını nefessiz izledim. Kapının kapanmasıyla birlikte Trent’in hayatımdan sonsuza dek gidişi beni hıçkırıklar içinde bıraktı.

YİRMİ

Dr. Stayner'ın kütüphanesindeki kitapların başlıklarına bakıyor ve kendimi, önceki günkü terapi seansında patlattığım dudağına bakmamaya zorluyordum. Önceki hafta morarttığım gözüyle gayet güzel gözükiyordu. Trent bana veda ettiğinden beri kendimi hiç olmadığım kadar boş hissediyordum. Şuna hiç şüphe yoktu: Trent ya da Cole, hata ya da cinayet, o adam kalbimi ele geçirmişti ve bir parçasını da beraberinde götürmüştü.

“Oğullarım Çarşamba günlerine artık ‘Babamızın Dayak Yeme Günleri’ diyorlar,” dedi doktor.

Artık her şey ortada olduğu için, ben de kendimi tutamadım. “Pardon,” diye mırıldanıp suratına şöyle bir bakayım dediğim anda irkildim.

Doktor gülümsedi. “Sorun değil. Seni fazlasıyla zorladığımın farkındayım. Genellikle, hastalarımı travmaları hakkında konuşacak kadar rahat hâle getirmeye çalışırım. Ama senin için daha saldırgan bir yöntem kullanmanın doğru olacağını düşündüm.”

“Bu muhteşem fikir nereden geldi aklınıza?”

“Çünkü duygularını ve hissettiğin acıyı öylesine derinlere gömmüştün ki bunları ortaya çıkarmak için bir dinamite ihtiyacımız vardı,” diye espri yaptı. “Yani, şu hâline baksana. Sen eğitilmiş bir dövüşçüsün. Oğullarımı bile yola getirirsin muhtemelen. Hatta onları bir güzel yola getirmen için yakında seni akşam yemeğine davet edebilirim.”

Sıra dışı çatlak doktoruma bakıp gözlerimi devirdim. “O kadar ileri gitmem.”

“Ben olsam giderdim. Tüm o trajediyi tek bir sert savunma mekanizmasına yönlendirmişsin.” Sesi biraz yumuşadı. “Ama tüm savunma mekanizmaları aşılabılır. Bence sen bunu çoktan biliyorsun.”

“Trent...” İsmi bir anda ağzımdan çıkıvermişti.

“Evet,” der gibi başını salladı. “Bugün kazadan söz etmeyeceğiz.”

Bunu duyunca omuzlarımı sarkıttım. Genellikle, Dr. Stayner hep bundan söz etmek isterdi. Sandalyesine yerleşene dek bekledim. “Sorunlarla başa çıkmaktan söz edeceğiz. Bir insanın neler yapabileceğinden. İyi, kötü ve çirkin olan tüm yöntemlerden.”

Dr. Stayner sorunlarla başa çıkma mekanizmalarıyla ilgili bir liste okudu; her bir maddeyi parmağıyla gösterdi ve eliyle birkaç kez üstünden geçti. “Uyuşturucu, alkol, seks, anoreksi, şiddet...” Orada oturup onu dinledim ve nereye varacağını merak ettim. “Bozulmuş bir şeyi ‘kurtarmak’ ya da ‘düzeltmekle’ ilgili takıntılar.” Kimden söz ettiğini biliyordum.

Bu, Trent’in başa çıkma yöntemiydi.

“Tüm bu yöntemler uygulandığı sırada işe yarıyormuş gibi gözükür ama en sonunda insanı güçsüz ve savunmasız bırakır. Sağlıklı yöntemler değildir. Sürdürülmeleri de mümkün değildir. Hiçbir insan yatağının yanında kokainle sağlıklı ve tatminkâr bir hayat süremez. Şu ana dek söylediklerim anlaşılır mı?”

“Evet,” anlamında başımı salladım. Trent’e iyi gelmiyordum. Doktor bana bunu söylemeye çalışıyordu. Trent bana bu yüzden veda etmişti. O günden içimde kalan yara hâlâ tazeydi ama acımı bu sefer gömmemiştim. Bu işten bıkmıştım. Bunun bir anlamı yoktu. Dr. Stayner beni, bunları artık görmezden gelemeyeceğim noktaya getirecekti. Tıpkı otoyola serilmiş bir bizon leşi gibi.

“Güzel. Şimdi Kacey, senin işine yarayacak başa çıkma yöntemi bulmamız gerek. Kickboks doğru yöntem değil. Öfkeni kanallı etmene yarıyor olabilir. Ama o öfkeyi kalıcı olarak dindirmenin bir yolunu bulalım. Benimle birlikte düşüneni istiyorum. Sence sağ-

lıklı başa çıkma yöntemleri neler?”

“Bilseydim, bunları yapardım, değil mi?”

Gözlerini devirdi. Bir profesyonel gözlerini deviriyordu! “Yapma, sen akıllı bir kızsın. Bugüne dek duyduğun şeyleri düşün. Diğer insanların önerilerini hatırla. Sana yardımcı olayım. Başkalarını travmalarıyla ilgili konuşturmak bunlardan bir tanesi.”

Bu sefer gözlerini devirme sırası bendeydi.

Dr. Stayner önemli değilmiş gibi ellerini salladı. “Biliyorum, biliyorum. İnan bana, bunu başkalarıyla paylaşmak başa çıkmanın en güçlü yollarından biridir. Acıyı serbest bırakmanı sağlar ve içinde tutup patlamasını engeller. Diğer başa çıkma yolları resim yapmak, okumak, hedef belirlemek ve hislerini günlüğe yazmaktır.”

Hımm. Günlük tutabilirdim. Bu hâlâ özel bir faaliyet sayılırdı.

“Yoga da harikadır. Zihnini boşaltır; nefes alıp vermeye odaklanmanı sağlar.”

Nefes alıp vermek. “On küçük nefes,” dedim, doktordan ziyade kendime, dudaklarımın alaycı bir ifadeyle kıvrıldığını hissederek.

“Ne dedin?” dedi Dr. Stayner öne eğilip çift odaklı gözlüğünü tek parmağıyla yukarı ittirerek.

Başımı salladım. “Yok bir şey. Annemin dediği bir şeydi. ‘İçine on küçük nefes çek’ derdi.”

“Ne zaman derdi bunu?”

“Ne zaman üzgün, kızgın ya da asabi olsam.”

Dr. Stayner çenesini kaşıdı. “Anlıyorum. Başka bir şey der miydi? Hatırlıyor musun?”

Sırıttım. Tabii ki hatırlıyordum. Dediği her şey zihnime kazınmıştı. “Bana ‘Sadece nefes al, Kacey,’ derdi. ‘On küçük nefes. İçinde tut. Hisset. Sev.’”

Doktor bir süre bir şey demedi. “Sence ne demek istemişti?”

Gergin bir biçimde kaşlarını çattım. “Bana nefes almamı söylüyordu.”

“Hımm.” Doktor derin düşüncelere dalmış gibi, masasının üstünde kalemını gezdirdi. “Sence küçük nefeslerin ne faydası olur? Neden küçük? Neden derin nefesler değil?”

Ellerimi masaya vurdum. “Ben de hep bunu merak edip durdum. Şimdi neden aklımın karıştığını anlıyor musunuz?”

Ama anlamadı. Hafifçe gülümsüyor, âdeta bu sözlerde farklı bir şey görüyordu. Benim görmediğim bir şey. “Küçük ya da derin olmalarının bir önemi var mı sence?”

Kaşlarımı çattım. Bu tür oyunlardan hoşlanmazdım. “Sizce ne demek istemiş olabilir?”

“Sence ne demek istemiş olabilir?”

Dr. Stayner’ın ağzına bir yumruk daha çakmak istedim. Ona *gerçekten de* sıkı bir yumruk atmak istiyordum.

Sadece nefes al, Kacey. On küçük nefes. İçinde tut. Hisset. Sev. Bu sözcükleri aslında bir hücre olmayan hücremde uyanık yatarken boş yere, daha önce binlerce kere düşündüğüm gibi düşündüm. Ufak, özel bir tuvaleti ve parlak sarı duvarları olan bir odaydı ama yine de kendimi orada hapis hissediyordum.

Dr. Stayner, suratındaki bilmiş gülümsemeden de anladığım gibi, annemin ne demek istediğini şıp diye anlamıştı. Sanırım bunu anlayabilmek için süper akıllı olmak gerekiyordu. Belli ki Dr. Stayner süper akıllıydı ama ben değildim.

İçime derin bir nefes çektim, o konuşmayı hatırlamaya gayret ettim. Doktor ne demişti? Nefes alıp vermenin de bir başa çıkma yöntemi olabileceğini. Sonra, on küçük nefesin ne anlama geldiğini düşünmüştü. Ama beni oyuna getirmişti. Yanıtı biliyordu. Yanıt...

Bir... İki... Üç... Ona kadar sayıp, ani bir bilgelige kavuşacağımı umdum. Öyle olmadı.

Küçük ya da derin olmaları fark eder mi? demişti doktor. Eh, küçük nefesler olmadığı takdirde, sadece... nefes olacaktı. Sonra da sadece... nefes alıp vermek için nefes alıp verirdiniz.

... İçinde tut. Hisset. Sev...

Birden, oturduğum yerde doğruldum, tuhaf ve rahatlatıcı bir his her yanıma yayılırken yanıtı buldum.

Çok basitti. Tanrım, çok ama çok basitti.

sekizinci aşama

İYİLEŞME

YİRMİ BİR

Altı hafta sonra. Grup terapisinde.

Bir... İki... Üç... Dört... Beş... Altı... Yedi... Sekiz... Dokuz... On.

Kucağımda duran ellerimi kıpırdatmaya çalıştım. “İsmim Kacey Cleary. Dört sene önce arabamıza sarhoş bir sürücü çarptı. Annemle babam, en yakın arkadaşım ve erkek arkadaşım kazada hayatlarını kaybettiler. İlk yardım görevlileri beni kurtarana dek, arabada oturmak, ölen erkek arkadaşımın elini tutmak ve annemin son nefesini verişini dinlemek zorunda kaldım.” Durup yutkundum. *Bir... İki... Üç...* Bu sefer, içime derin nefesler çektim. Uzun ve derin nefesler. Küçük falan değildi. Kocamandı. Dev gibiydi.

“İlk başlarda, acımı hafifletmek için alkol ve uyuşturucu kullandım. Sonra, şiddete ve sekse geçtim. Ama artık...” Dr. Stayner’a baktım. “Kız kardeşime sarılmanın, arkadaşlarımla gülmenin, yürüyüş yapmanın ve koşmanın keyfini çıkarıyorum. Hayatta olmanın keyfini çıkarıyorum. Nefes alabildiğim için kendimi şanslı sayıyorum.”

Suyun yüzeyine çıkmıştım.

Bu sefer, ait olduğum yerde kalacaktım.

Penny’den içeri girip köşeyi dönünce herkesi beni beklerken buldum. Bir anda büyük bir alkış koptu. Beni ilk karşılayan Nate oldu.

Eğilip bana sıkı sıkı sarılarak havaya kaldırdı. Bana dokunduğu için hiç rahatsız olmadım. Bunun da keyfini çıkarmayı öğrenmiştim.

“Çatlağın teki olduğunu başından beri biliyordum!” diye bağırdı Ben, bir yerden. Arkamı dönünce, bu sefer o beni kucaklayıp sıkı sıkı sarıldı. “Her şeyi aşip arkada bıraktın; çok güçlüsün,” dedi. Sonra kaşlarını çattı. “Hey, şuradaki kız kardeşin mi?” Başıyla Fırtına ve Dan’le birlikte duran Livie’yi işaret etti. “Çünkü ona...”

“Livie henüz on beş yaşında,” dedim şakacıkta karnına vururken. “Sana reşit olmayan kızlara tecavüz etmek konusunda hiçbir şey öğretmediler mi okulda, Avukat Çocuk?”

Gözleri fal taşı gibi açıldı; ellerini pes etmiş gibi havaya kaldırdı. Kendi kendine, “Kahretsin,” deyip başını sallarken, Livie’yi son bir kez daha süzdüğünü fark ettim.

Kulübün açılış saatinden hemen önceydi ve kızlar kostümlerini giymişlerdi. Daha doğrusu, pek de bir şey giymiş sayılmazlardı. Dolayısıyla Mia evde bakıcısıyla birlikte kalmıştı. Livie gözlerini Fırtına’yla Dan’dan ayırmıyor, başka bir yere bakmaktan çekiniyor gibiydi. Tanner da oradaydı ve hiç utanmadan ağzını açmış kızlara bakıyordu.

Ama en büyük sürpriz ne miydi? Geleneksel yöntemler kullanmayan şarlatanım da oradaydı.

“Bunun pek de sağlıklı bir hasta-doktor ilişkisi olduğunu sanmam,” dedim karnını dürtükleyerek.

Gülerek kolunu omzuma attı ve sonra da bana sarıldı. “Doktorunu yumruklamak da öyle... Hem de iki kere ama bunu es geçiyorum. Sen bana sıkı bir yumruk at.”

Livie ve Fırtına’nın ağızı, ben ve Dan gülmekten iki büklüm olurken hayretten açık kaldı.

“Şampanya isteyen var mı millet?” dedi Cain, şampanya kadehleriyle dolu bir tepsiyle gelip sırtımı sıvazlayarak. Bana en son kimin bir şampanya kadehi uzattığını hatırlayınca, tanıdık bir hüznün sardı içimi. Trent’ti.

Onu özlemiştim. Gözlerini ve dokunuşunu, bana hissettirdiklerini özlemiştim.

Doğruydı. Artık suçluluk, öfke ya da kırgınlık hissetmeden bunu itiraf edebiliyordum. Trent'i özlüyordum. Onu her gün özlüyordum.

Birisi dirseğimin altından tutup sıktı. Fırtına'ydı. İçimdeki karmaşayı hissetmiş olmalıydı. Beni anlıyordu.

"Hayatımda iyileştirmeyi başardığım en çatlak insana," dedi Dr. Stayner. Hepimiz kadeh tokuşturup, şampanyalarımızı yudumladık.

"Eee, iyileştim mi doktorum?" diye sordum, elimdeki gazlı içeceğin keyfini çıkarırken. Bana Trent'in ağzının beni son öptüğündeki tadını anımsatıyordu.

Bana göz kırptı. "Asla 'iyileşme' lafını kullanmam, Kacey," dedi. "Şifa bulmak' çok daha iyi bir laf. Ama tam olarak şifa bulmana son bir büyük adım kaldığını söylemek isterim."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Öyle mi? Nedir?"

"Bunu sana söyleyemem. Vakti gelince görürsün. İnan bana."

"Bir şarlatana mı güveneyim?"

"Çok pahalı bir şarlatan," dedi göz kırparak.

Hazır konu açılmışken... "Peki, şu Dan'ın tedavi masraflarını üstlenen tanıdığının tanıdığı kimdi? Ona teşekkür etsem iyi olur," diye sordum masumane bir tavırla.

Dr. Stayner önce Fırtına'ya, sonra da bana baktı. "Aa, bakın! Hav-yar!" Tabaklardan birini incelemek üzere yanımdan ayrıldı ama orada havyar *olmadığına* emindim. Buna emin olmakla birlikte, bir şey demedim. "Livie?"

Kız kardeşim kanaryayı yutan meşhur kedi gibiydi. "Bana kızma tamam mı?"

Bekleyip surat ifademi düzelttim.

"Trent'in babası tüm masrafları karşıladı."

Mahsusçuktan şaşırmış gibi yapıp dik dik ona baktım.

Livie heyecanlanıp, kıpkırmızı kesilmiş hâlde açıklamaya koyuldu. "Yardıma ihtiyacın vardı, Kacey. Üstelik, bu cidden pahalı bir yardımdı. Seni boktan bir devlet programına yazdırmak istemedim, çünkü sana son seferinde hiç yardım edememişlerdi. Hem

bekleme listeleri de çok uzundu ve..." Gözleri doldu. "Carter seni bir saat içinde Dr. Stayner'm hastası olarak listeye yazdırdı. Doktor bir aile dostları ve çok da iyi bir doktor..." Gözyaşları akmaya başlamıştı. "Lütfen, geriye dönme. O kadar iyi gidiyorsun ki. Lütfen, geriye dönme."

"Livie!" Onu omuzlarından tutup sarstım. "Sorun yok. Bunu tahmin etmiştim zaten. Sen doğru olanı yaptın hem."

Yutkundum. "Öyle mi?" Biraz durduktan sonra, suratını buruşturup koluma vurdu. "Bildğin hâlde beni onca zaman korkuttun mu yani?"

Gülüp ona sıkı sıkı sarıldım. "Evet, Livie. Sen her zaman doğru şeyi yaparsın. Biliyorsun, hep sana bakmam gerektiğini düşünmüştüm ama asıl sen bana baktın. Her zaman baktın."

Hafifçe gülüp, gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

Durdum; sorup sormamak konusunda tereddüt ettim ama yine de sordum. "Carter'la Trent hakkında konuştun mu?"

Livie "Evet," anlamında başını sallayıp, tatlı tatlı gülümsedi. Ona Trent'in bana nasıl veda ettiğini anlatmıştım. Telefonda ağladığını hissetmiştim. O bile Trent'ten nefret edememişti. "Carter beni birkaç haftada bir arayıp hatır sordu. Trent'in durumu iyi, Kacey. Gerçekten de iyi," diye fısıldadı.

"Güzel," dedim başımı sallayıp gülümseyerek. Başka bir şey sormadım. Ayrı kalmamızın çok daha iyi olduğunu biliyordum. Ama içim hâlâ acıyordu. Tanrım, resmen acı çekiyordum. Ama hissetmek kötü bir şey değil, dedim kendime. Sonsuza dek böyle olmayacak.

"Pekâlâ, kızlar. Size bir şey söylemem gerek." Fırtına konuşmamızı bölüp Dan'e baktı. Dan başını sallayınca Fırtına, "Penny'den ayrılıyorum," dedi. "Bir akrobasi okulu açıyorum!"

Livie ve ben, o anda hayretten küçük dilimizi yuttuk.

"Ama başka haberlerim de var: Dan kumsalda yeni bir ev satın aldı ve benden ve Miâdan yanına taşınmamızı istedi. Ben de kabul ettim. Şey..." Gözlerini devirdi. "Aslında, Mia evet dedi ve onun dediği geçerlidir." Kısa sessizlikten sonra, Livie boynuna atıldı.

“Bu harika bir haber, Fırtına!” deyip, yine ağlamaya başladı. “Ama bunlar mutluluk gözyaşları. Seni çok özleyeceğimi bil.”

Fırtına’yla ben, Livie’nin omzunun üstünden göz göze geldiğimizde, hem acı hem tatlı bir duyguya kapıldım. Yan dairesinde yaşamayı özleyecektim. Her şey değişiyordu. Herkes yoluna devam ediyordu.

“Ben de buna güveniyordum, çünkü...” Fırtına, Livie’yi geriye doğru hafifçe itip, içine derin bir nefes çekti. Heyecanlanmış gibiydi. “... ev çok büyük, cidden, kocaman bir yer. Dan’e, büyükannesinden miras kaldı. Evin beş yatak odası var. Ve... şey... ikiniz hayatımızın o kadar önemli bir parçası oldunuz ki bunun böyle kalmasını istiyorum. Bizimle yaşayabileceğinizi düşündük.”

Sırasıyla Livie’ye, Fırtına’ya ve Dan’e baktım. “Terapiye ihtiyacın olmayacağına emin misin, Dan?” diye sordum, gayet ciddi bir ifadeyle. Gülüp Fırtına’yı kendisine doğru çekti.

Fırtına konuşmaya devam etti. “Livie, Princeton’dan kabul almak için çalışmaya devam edebilirsin. Kacey...” Bana dikkatle bakıp ellerimi tuttu. “... Hayatta ne yapmak itiyorsan, peşinden git. Atacağın her adımda yanındayım. Hiçbir yere gitmiyorum.”

“Peki,” der gibi başımı sallayıp, ağlamamak için dudağımı ısır-dım. İşe yaramadı. Çok geçmeden, gözyaşlarımdan onu bile göremeyecek hâle geldim.

Mutluluk gözyaşları dökülüyordu gözlerimden.

“Siz hanımların yokluğunda, bina çok sessizleşecek,” dedi Tanner, başını kaşıyıp bahçedeki bankta yanıma oturarak. Saat dokuzdu ve hava kararmıştı. Nakliyeciler sabah gelip eşyalarımızı alacaklardı.

“Burayı ne güzel yaptın, Tanner,” dedim yeni budanmış çalılıkların arasına serpiştirilmiş Noel ışıklarına bakarken. Bahçe temizlenmiş, çimler kesilmişti ve birkaç mor renkli minik çiçek bile açmıştı. Yeni barbekü, piknik masasının yanında duruyordu ve havadaki ızgara et kokusuna bakılacak olursa, kiracılar en sonunda bahçeyi kullanmaya başlamışlardı.

“Hepsi kız kardeşin sayesinde,” dedi Tanner. “Sen yokken ken-

dini işe verdi.” Geriye yaslanıp, kollarını şişkin karnının üstünde kavuşturdu. “Böylece elimde üç tane boş daire kalmış oldu. Sizininki, Fırtına’nınki ve 1D.”

İstmeden de olsa, başımı çevirip karanlık pencereye baktım ve hüznlendim. “Henüz tutulmadı mı? Trent aylardır burada değil.” İsmi söyleyince ağzım kurumuş, içimde bir boşluk oluşmuştu.

“Evet, biliyorum. Ama altı aylık kirası ödenmişti. Hem ben belki geri döner diye bekliyordum.” Bir süre hiç konuşmadan tırnaklarını temizledi. “Olanların hepsini duydum. Bana Livie anlattı. İkiniz için de zor olmuş.”

Ağır ağır başımı salladım.

Tanner bacaklarını öne uzattı. “Sana hiç erkek kardeşimden söz etmiş miydin?”

“Şey... Hayır!”

“İsmi Bob’dü. Bir gece, kız arkadaşıyla birlikte dışarı çıkmıştı. Çok da bira içmişti. Arabayı kullanacağını sanmıştı. Hey, bunlar hep oluyor. Bahane değil tabii ama oluyor işte. Arabasını bir ağaca geçirdi. Kız arkadaşı kazada öldü.” Sessizce Tanner’ın lafını tamamlamasını, elleriyle oynamasını ve bacağını sallamasını izledim. “Kazadan sonra asla eskisi gibi olmadı. Altı ay sonra, onu babamın ahırında kendisini asmış hâlde buldum.”

“Ben...” Yutkunup tereddütle Tanner’ın omzuna vurdum. “Çok üzüldüm, Tanner.” Başka söyleyecek bir şey bulamamıştım.

Başını sallayıp başsağlığı dileğimi kabul etti. “Her açıdan korkunç bir kazaydı. Suçlu, kurbanlar... Hepsi çok korkunç şeyler yaşıyorlar, öyle değil mi?”

“Evet, haklısın,” dedim, boğuk bir sesle dikkatimi Noel ışıklarına vererek. Bir yandan da Tanner’ın bu farkındalığa varmak için iki ayını terapide geçirip geçirmediğini merak ettim.

“Neyse,” dedi Tanner ayağa kalkıp. “Umarım, Bob artık huzura ermiştir. Cennette Kimmy’yle buluştuğuna inanıyorum. Belki de Kimmy onu affetmiştir.” Tanner elleri ceplerinde, beni 1D’nin karanlık penceresine bakar hâlde bıraktı.

Birden, ne yapmam gerektiğini anladım.

Dr. Stayner'ın numarasını güç bela çevirebildim, çünkü ellerim çok fena titriyordu. Acil bir durum olabilir diye bana telefon numarasını vermişti. Bu da acil bir durumdu.

“Alo!” dedi sakın ses tonuyla. Onu bir berjere oturmuş, gözlüğü burnunda, *Günümüz Psikiyatrisi* dergisini okurken hayal edebiliyordum.

“Dr. Stayner?”

“Evet, Kacey? İyi misin?”

“Evet, iyiyim. Dr. Stayner, sizden bir iyilik isteyeceğim. Bunun aramızdaki hasta-doktor ilişkisini ve gizliliğini suiistimal edeceğini biliyorum ama...”

“Sorun nedir, Kacey?” Sesindeki o sabırlı gülümsemeyi hissettim.

“Trent’e, onu affettiğimi söyleyin. Her şey için.” Uzunca bir sessizlik oldu. “Dr. Stayner? Bunu yapabilir misiniz? Lütfen?”

“Tabii ki yapabilirim, Kacey?”

dokuzuncu aşama

BAĞIŞLAYICILIK

YİRMİ İKİ

Kumsaldan eve doğru yürürken, dalgalar ayaklarıma vuruyordu. Ufukta batmakta olan güneşi izliyordum. Fırtına bana “kumsal” dediğinde, Miami Plajı’na bakan bir evi kastettiğini anlayamamıştım. Dahası, “kocaman bir ev” dediğinde, muhteşem, üç katlı, etrafı boydan boya balkonlu, benim ve Livie için ayrı bir kanadı olan bir malikânedен söz ettiğini de anlamamıştım. Anlaşılan, buruşuk parmaklı Ryder Büyükanne petrol işiyle uğraşmıştı ve her şeyini, kümesteki tek tilki olan yegâne torunu Memur Dan’e bırakmıştı.

Beş aydır orada yaşıyorduk ve hâlâ tam olarak kendimizi rahat hissetmiyorduk. Bunun malikânenin gerçek olamayacak kadar güzel olmasından mı, yoksa orada hâlâ bir şeylerin eksik olmasından mı kaynaklandığını bilemiyordum.

Belki de eksik olan bir şeyler değil, birisiydi.

Her gece kumsalda yürüyor, sakın dalgaların kumsala çarpışmasını dinliyor, yürüyebildiğim, koşabildiğim ve nefes alabildiğim için kendimi şanslı hissediyordum. Bir de tabii, aşkı hissettiğim için. Trent’in nerede olduğunu, neler yaptığını merak ediyordum. İyileşmesini sağlayacak iyi bir yöntem bulup bulmadığını düşünüyordum. Dr. Stayner o telefon görüşmesinden sonra bana neler olup bittiğini hiç haber vermemişti. Mesajımı iletmediğine inanıyordum; bu konuda hiçbir şüphem yoktu. Sadece, bunun Trent’e bir parça

huzur sağladığını umuyordum. Ama daha fazlasını bilmek isteye-
mezdim. Buna hakkım yoktu. Livie'ye birkaç kere Carter aracılı-
ğıyla Trent'ten haber alıp almadığını sormuştum. Carter onu iki
haftada bir pazarları arıyor, bizi kontrol ediyor ve ona okulunun
nasıl gittiğini soruyordu. Bence tüm bunlar Livie'nin de çok hoşuna
gidiyordu. Hayatına, kazadan sonra babasından boşalan o muaz-
zam boşluğu dolduracak bir baba modeli girmiş gibiydi. Belki de
zamanla ben de Carter'la konuşabilirdim. Bilemiyordum... Ama
Trent'le ilgili sorduğum her soruda bana onu incitmemem ve eski
yaraları açmamam için yalvarıyordu. Haklıydı tabii. Livie her za-
man en iyisini bilirdi.

Trent'in hayatına devam ettiğini düşünmemeye çalışıyordum
ama muhtemelen devam ediyordu. Kollarının bir başka kadının
boynuna dolandığını düşündüğümde, kalbimde derin bir sızı his-
sediyordum. Bu gerçeği kabullenmeme daha vardı. Ona olan aş-
kımsa... Bunun dinip dinmeyeceğini bilemiyordum. Hayatıma
devam edecektim ve bir yanım keşke o da benimle birlikte olsa di-
yecekti. Yoluma devam ediyordum... Annemle babam öldüğünden
beri yapamadığım bir şeyi yapıyordum.

Ufukta batan ve son ışığı binlerce dalganın üstünde dans eden
güneşe bakarken, Tanrı'ya bana ikinci bir şans verdiği için şükret-
tim.

"Bence burası tanışmak için bir çamaşır odasından çok daha iyi
bir yer."

O kalın ses kalbimi neredeyse durdurdu. Nefesimi tutup arkama
bakınca, mavi gözler ve altın sarısına kumral karışmış dağınık saç-
lar gördüm.

Trent ellerini cebine sokmuş karşımda duruyordu. Kanlı canlı
karşımdaydı.

Kalbim tekrar atmaya başlarken, nefes almaya çalıştım. İçime bir
anda bir sürü his akın etti ve her birini anlamaya ve her biriyle başa
çıkmaya çalışırken donakaldım. Bu hisleri derinlere atmaya çalış-
madım. Artık bunları kuyuya tıkmaya gerek kalmamıştı.

Kendimi mutlu hissettim. Trent'in orada olduğuna mutlu oldum.

Onu istiyordum. Tenini yine tenimde, kollarını boynumda, dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyordum.

Aşk. Aramızda her ne geçmiş olursa olsun gerçektir. Gerçek olduğunu biliyordum. Bunu bana yaşattığı için de onu seviyordum.

Umut. Bu trajik öykünün sonunda çok güzel bir şey olabileceğine dair umut.

Korku. Olmayacağına dair korku.

Bağışlayıcılık... Bağışlayıcılık.

"Neden buradasın?" dedim, birden tir tir titrerken.

"Livie gelmemi istedi."

Livie! Beni hep şaşırtıyordu. Trent'in ses tonu son derece alçak ve sakindi. Bütün bir gece gözlerimi yumup, sesinin kulak zarıma çarpışını dinleyebilirdim ama ortadan kaybolacağından korktuğum için gözlerimi kapamadım. Bu yüzden ona, aralık dudaklarına ve suratımda gezinen mavi gözlerine baktım.

"Sanırım, artık kedileri ATM'lere atmadığına inandı," diyebilirdim en sonunda.

Gözlerinde bir parlılıkla gülümsedi. "Evet, sanırım artık endişelenmesi gereken daha az konu var."

Benden beş adım, kollarımdan üç adım uzakta duruyordu ve ben o mesafeyi kapatamıyordum. Bunu yapmayı çok istiyordum. Ama yapmayı hak etmiyordum. O uzun ince beden, o yüz, o gülümseme ve o kalp... Bunların hiçbirisi bana ait değildi; rüyalarımı bile uzaktı. Bir başka kişi sevecekti bunları. Belki de çoktan sevmiştir. "Dr. Stayner burada olduğunu biliyor mu?"

Trent içine derin bir nefes çekince, göğsünün kalkıp inişini izledim. "Evet, ona haber verdim. Ondan artık hiçbir şeyi gizlemiyorum."

"Anladım," dedim, kollarımı kavuşturarak. "Nasılsın peki?"

Bana gülümsemeden önce, uzunca ve dikkatle baktı. "İyiyim, Kacey." Sustu. "Ama harika değilim."

"Neden? Sorun nedir? Terapi işe yaramadı mı?"

"Sorun mu ne?" Kaşlarını havaya kaldırıp öne doğru iki adım attı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Sonra da belimi sıkıca kavra-

dı. Bana o kadar yakın olmasından dolayı hem panikledim hem de aklım başımdan gitti. “Sorun şu: her sabah ve gece, yatağında uzanırken neden yanımda olmadığını düşünüyorum.” Bacaklarım titremeye başlamıştı.

“Nedenini biliyorsun,” dedim alçak ve kırılğan bir ses tonuyla. Ama içimden çılgınlık atıyor, küfürler savuruyordum.

“Hayır, daha önceden neden olduğunu biliyordum. Ama beni serbest bıraktın, Kacey, unuttun mu?”

Seni bağışıyorum. “Evet,” der gibi başımı sallayıp yutkundum. Elini kaldırıp yanağımı okşadı.

“Senin yanından başka bir yerde olmak istemiyorum.” Başparmağıyla alt dudağımı okşadı.

Nefes alamıyordum. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken elim titriyordu. “Dr. Stayner bu işe ne diyor? Yanlış bir şey yaptığını söylemedi mi?”

“Ah, Kace.” Trent gülümseyince, hayatımda gördüğüm en derin gamzeler gözlerimin önünde belirdi. “Bugüne dek, hiçbir şey bu kadar doğru olmamıştı.”

Duymam gereken tek şey buydu. Kendimi kollarına atıp dudaklarını öptüm.

Onu içimde tuttum. Hissettim. Sevdim.

SONSÖZ

Hafif bir rüzgâr, Dan’le birlikte okyanus kenarında, arkalarında batan güneşe karşı poz veren Fırtına’nın elbisesinin eteğini savuruyordu. Hayatımda gördüğüm en güzel gelindi. Hele ki o şişkin karnıyla. Bebek üç aya dünyaya gelecekti ve Mia ona çoktan “Uzaylı Bebek X” ismini takmıştı. Bunları nereden bulup çıkardığını hiç bilmiyordum. Muhtemelen Dan’dan öğreniyordu. Bebek kız olacaktı. Dan mahvolduğunu söyleyip espriler yapıyordu ama bence için için evde bir sürü kadınla birlikte olmayı istiyordu. Plaj evi, Livie New Jersey’de olduğu, ben de zamanımı kâh orada kâh okulda ve kâh Trent’in beş dakika mesafe uzaklıktaki evinde geçirdiğim için daha az östrojen ağırlıklıydı.

“Kim bir düğünde bu kadar çok güzel kadın olabileceğini tahmin edebilirdi ki?” dedi Trent, yanıma yanaşıp kolunu omzuma atarken. Midem heyecandan alt üst olmuştu. Trent bana her dokunduğunda aynı şey oluyordu. Bana imkânsız gelse de, üç sene sonra bile bir bakışıyla ummadığım şeyler yapıbiliyordu. Bunun asla sona ermemesini istiyordum. “Çok derken, tek bir kadından söz ediyorsun, değil mi?” dedim başımı geriye atıp burnumu çenesine sürterken.

İçini çekti. “Annemle babamın önünde beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz?”

Gülüp, bizleri uzaktan izleyen ve son derecede mutlu gözü-

ken Carter'la Bonnie'ye baktım. Terapi sırasında onları benim ve Livie'nin hayatından uzak tutarak, onlara ailece iyileşme şansı tanımadığımı fark ettim. Trent'le yeniden bir araya geldikten sonra onlara içten bir not yazmış ve hayatımıza gönül rahatlığıyla davet etmiştim. Bonnie gözyaşlarıyla kapımda belirmişti ilkin, sonra da Carter. Olaylar birbirini izlerken, el ele bir aile olarak tekrar karşıma çıkmışlardı.

Rüzgâr Livie'nin gülüşünü yanımıza kadar taşıdı. Ona yeni çıkmış dişlerini gösteren Mia'yla birlikte duruyordu. Livie hepimizin tahmin ettiği gibi Princeton'a kabul edilmişti, o yüzden de onu sık göremiyorduk. Onunla gurur duyuyordum. Babam hayatta olsa, onun da gurur duyacağını biliyordum.

Ama onu çok özlüyordum.

Birisiyle çıkıyor olabilirdi ama emin değildim. Hayatında olup bitenlerle ilgili oldukça ketum davranıyordu, ki bu tavrı hayatında biri olduğuna işaretledi. Hayatında birisinin olduğunu umuyordum. Livie bunu ve çok daha fazlasını hak ediyordu.

Kalabalığın arasındaki tanıdık dostane suratlara baktım. Hepsi oradaydı.

Cain ve Nate muhteşem birer takım elbise giymişlerdi. Tanner internette tanıştığı bir kadın arkadaşıyla gelmişti. Ben bile kısa süre önce çalışmaya başladığı hukuk firmasında iş arkadaşı olan sarışın bir bombayla birlikte oradaydı. Ona baktığımı görünce bana göz kırptı. Ben de gülmeden edemedim. *Ah, Ben.*

"Önümüzdeki hafta Vegas'a gitmek ister misin?" diye fısıldadı Trent kulağımı hafifçe ısırarak.

Kıkırdadım. "Ara sınavlarım var, unuttun mu?" dedim. Üniversitede psikoloji bölümünün ilk senesini daha yeni bitirmiştim. Post-travmatik stres bozukluğu üstüne uzmanlaşmak istiyordum ve daha eğitimime başladığım anda bile meşhur ve sıra dışı Dr. Stayner'dan harika bir referans mektubum vardı.

"Hemen gidip geleceğiz. Kiliseye kadar."

"Sahi mi?" Geriye yaslanıp, şaka yapıp yapmadığını görmek için gözlerinin içine baktım ama bakışlarında aşktan başka bir şey gör-

medim.

Şefkatle yanağımı okşadı. “Sahi.”

Trent verdiği sözü tutmuştu. Beni her gün gülümsetiyordu.

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazmak, bir heyecan ve korku kasırgası gibiydi. Rahat alanımdan çıkıp, daha önceden hiç uğraşmadığım bir tarza el atmış, en derin korkularımı çok sevdiğim bir öyküyü yazmak için ortaya çıkarmıştım. Ama tüm bunları, bazı muhteşem kişiler olmadan yapamazdım.

Beta okuyucularım Heather Self ve Kathryn Spell Grimes: İkiniz de bana cesaret verdiniz. Göğüs uçlarıyla ilgili onca konuşma mide-me kramplar sapladı; güvenim sarsıldı. Cıyak cıyak attığınız teşvik çılgılıklarınızla beni bu Yeni Yetişkin tarzının üstesinden hakkıyla gelebileceğime inandırdınız. Teşekkür ederim.

Muhteşem meslektaşlarıma, özellikle de Tiffany King, Amy Jones, Nancy Straight, Sarah Ross, C. A. Kunz, Ella James ve Adriane Boyd'a, OKN'i daha basılmadan okudukları için teşekkür ederim. Basılan onca harika kitaba vakit ayırmak çok zor. Bu yüzden de benimkine vakit ayırdığınız için teşekkür ederim.

Bana destek olan tüm muhteşem bloggerlara ve okuyuculara da ayrıyeten teşekkür ederim. Her birinizin ismini burada söylemem, çünkü birisini unutabilir, sonra da yer yarılıp dibine girebilirim (Gerçek öykü... Fotoğrafçıma teşekkür etmeyi unuttuğum düğün günüm geldi de aklıma). Sizler kim olduğunuzu biliyorsunuz.

Kim olduğunuzu biliyorsunuz ve sizler hakkında ne söylesem

yeterli olmaz. Hepiniz MUHTEŞEM insanlarsınız ve benimle birlikte bu (siber) yolculuğa çıktığınız için sizlere teşekkür ederim.

Temsilcim Stacey Donaghy'ye sarsılmaz bağlılığı, düzensiz çalışma saatleri, cesaret veren sözleri ve ilk günden bana inandığı için, ayrıca Starbucks'ta kahve içebileceğimiz kadar bana yakın oturduğu ve bir araya geldiğimizde canımız her istediğinde fotoğraflar çekebildiğimiz için teşekkür ederim.

Inkslinger PR'dan dostum Kelly Simmon'a metnimi tüm kusurlarıyla okuduğu ve altında yatan potansiyeli gördüğü için teşekkürü bir borç bilirim.

Editörüm Amy Tannenbaum'a OKN'e ve bana bir yazar olarak inandığı için, bir de sadece birlikte çalışmak harika bir şey olduğu için, Judith Curr'e bu Kanadalı'ya bir şans verdiği için, Atria Books ekibine sihirli ellerini bu kitaba dokundurup parlattıkları için sonsuz teşekkürler. Ayrıca Ben Lee, Valerie Vennix, Kimberly Goldstein ve Alysha Bullock'a da teşekkür borçluyum.

Arkadaşlarıma ve aileme bana yazarlık kariyerimde yardımcı oldukları ve içe kapanık davranışlarımla başa çıktıkları için teşekkür ederim.

Tek taslak metnimi çalıp, okumak için Dallas'a götürdüğü için ?'e teşekkür ederim. Bunun benim için çok büyük bir önemi var. Sarhoş araba kullanma ve sonrası beni her zaman çok korkutan bir konu olmuştur. Çocuklarım olduktan sonra bu korkumun ne kadar ileri bir seviyeye ulaştığını anlatmam mümkün değil. Her gün, insanlar doğru kararlar veremediği için hayatlar kaybediliyor, gelecekler yıkılıyor ve kalpler kırılıyor. Bu kitap bir kişinin bile birkaç içki içtikten sonra direksiyon başına geçmesini engelleyebilirse, de-vasa bir adım atılmış olur.

YAZAR HAKKINDA

Ontario, Kanada'da ufak bir kasabada dünyaya gelen K.A. Tucker, ilk kitabını ilkokulunun kütüphanecisinin ve bir kutu pastel boyanın yardımıyla yayımladı. Tucker, kitaplara doyamayan ve fantezilerden genç kız kitaplarına kadar hiçbir kitabı ayırt etmeden okuduğu için tek bir tarza kesinlikle bağlı kalmayan bir okuyucudur. Kocas, iki tane dünyalar güzeli kızı ve birçok dört ayaklı yaratıkla birlikte Toronto'nun dışındaki hoş ve ufak bir kasabada yaşıyor.

K.A.Tucker hakkında daha fazla bilgi edinmek için, yazarın web sitesini ziyaret ediniz: www.katuckerbooks.com

Facebook

www.facebook.com/K.A.Tucker.Author

Twitter

@kathleenatucker

Goodreads

http://www.goodreads.com/author/show/4866520.K_A_Tucker

Atria Books/Simon & Schuster Yazar Sayfası

<http://authors.simonandschuster.com/K-A-Tucker/412040858>